

Đỗ Hoàng Diệu

BÔNG ĐÉ

Tập truyện ngắn

Nhà Xuất Bản Đà Nẵng

BÓNG ĐÈ

Tác giả: **Đỗ Hoàng Diệu**

Tập truyện ngắn

Ebook: **Cuibap**

Nguồn text: **vietmessenger**

Bóng Đè

Tôi có bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại hiếm thấy. Bàn tay không thay đổi theo mùa hay béo gầy cơ thể. Thụ bảo bàn tay tôi không tuổi tác trọng lượng. Hồi hai mươi tuổi, mới ra trường năm nhà ba tháng, chỉ ăn và ngủ, cơ thể trồi lên những múi thịt, nhưng bàn tay tôi vẫn mảnh dẻ. Thụ hay mân mê bàn tay tôi. Bàn tay thể hiện tâm hồn con người, dù em mập đến mấy ngón tay em vẫn chỉ là cọng cỏ chao lượn dưới gió xuân. Tôi đưa ngón dài nhất mơn quanh môi chồng. Cọng cỏ thường dai, chỉ liềm sắc mới cắt nổi anh biết không? Mắt Thụ sụp xuống tìm câu trả lời. Có khi chỉ một con kiến cũng làm ngọn cỏ tan gãy. Có thể. Tôi chìa bàn tay ra trước nắng, nhìn như nhìn bàn tay một kẻ khác. Giông gió, bão lũ, nắng hạn, tôi có thể chết đi rồi mà bàn tay vẫn nguyên vẹn với năm ngón ngắn dài, làn da mỏng tanh không trọng lượng. Chỉ có tôi hiểu vì sao bàn tay tôi tách rời ra khỏi thể xác mình. Chỉ có tôi hiểu vì sao tôi hay trốn những vách dựng loang loáng một chiếc bóng. Thụ không hiểu. Chính tôi đôi khi cũng thấy mình là lạ.

Quê Thụ cách thành phố khoảng ba giờ tàu hỏa. Tôi không ngờ đồng quê khác biệt đến thế. Một vùng đất vẫn giữ được nét cổ xưa hiếm hoi thời cuộc. Ngồi trên tàu Thụ dặn dò tôi kỹ lưỡng về những nghi lễ phải làm trong ngày giỗ cha. Chồng tôi mồ côi cha từ năm lên chín. Căn nhà mái ngói vốn là nhà gỗ ba gian được bao tường ẩn náu phía đáy làng. Đằng sau ngôi nhà, phơi mình trong nắng, ruộng ngô đang ra bắp xanh mướt. Kéo dài tầm mắt một chút, ẩn hiện giữa đám ngô, bãi tha ma thênh thang còn giữ nguyên được mồ mả đắp đất cỏ mọc xanh tươi tốt. Lặn về trước bậu khách khứa tôi đã chẳng có thời gian đẩy đưa con mắt. Thụ bảo lần này phải ở lâu lâu một chút cho mẹ chồng tôi vui. Tôi dạ vâng ngoan ngoãn. Thụ véo mũi tôi: sao trên giường em chẳng ngoan hiền như thế cho anh được yên thân? Tôi lơ đãng trước câu nói đầy hàm ý. Tôi không thể ngoan hiền. Tôi hay chồm lên người Thụ nuốt lấy anh vồ vập. Tôi ưa kéo Thụ lên chà xát. Tôi bắt đôi tay Thụ bóp nắn liên tục. Tôi muốn đã cơn khát thèm từ

buổi trưa ấy, một buổi trưa nắng bình thường như bất kỳ một ngày hè nào nhưng với tôi là bỏng rát, là bước ngoặt. Tôi cất giữ bí mật riêng mình. Thụ nào biết. Thụ cứ hay van xin tôi đừng hực lên như hổ cái. Tôi chẳng thể dặng dưng. Anh bị tôi co rút lồi đi. Đôi lúc thấy anh kinh khiếp tôi đành phải dè dặt. Nhưng rồi đến cơn khát tôi vung vấp hết. Mỗi sáng thức giấc trông Thụ thật tội nghiệp.

Bàn thờ nhà chồng tôi to dài quá cỡ. Chưa bao giờ tôi nhìn chiếc bàn thờ nào lớn như vậy. Có rất nhiều bát nhang và những bức trướng chữ Tàu. Mẹ chồng tôi nói bâng quơ mà tựa căn dặn: “Nhà ta mỗi năm cúng mười sáu đám giỗ. Sau này anh Thụ cúng tôi nữa là mười bảy, sẽ vất vả đấy”. Tưởng tượng ra viễn cảnh mỗi năm còng lưng làm cơm cúng mười bảy đám giỗ cho đến ngày Thụ qua đời, tôi không khỏi ngao ngán.

Khi Thụ quần áo tề chỉnh chắp hai tay trước ngực khấu đầu làm lễ, rèm vải hai bên bàn thờ lay động lờn lớt, màu đỏ nhức nhối trong nhang khói. Nép mình cúi đầu cùng mấy phụ nữ trong góc nhà, tôi cố gióng tai xem chồng mình đang khẩn những gì. Nhưng chỉ là ập ẹ âm thanh xin xít nơi đầu lưởi. Thụ không nói mà cũng không hát. Tựa tiếng kêu của loài bò sát. Tôi nhướng trí tưởng tượng phong phú của mình xem qua lời khẩn của Thụ những ai đang về. Hồi sáng hai vợ chồng ra nghĩa địa dọn dẹp khu mồ mả tôi mới biết tổ tiên nhà Thụ cũng nhiều oan khuất. Mười một ngôi mộ dàn trải xừa cũ trong vùng đất trũng sâu dáng hình thung lũng. Thụ nói sau cơn động đất tự nhiên khu mộ nhà mình thụt xuống thành trũng như vậy và một ngôi mộ thì biến mất. Tôi băn khoăn về chuyện mười sáu đám giỗ sao chỉ mười một mộ phần? Giọng Thụ có vẻ buồn, tay anh đưa liềm cắt cỏ chuẩn xác.

“Cô em gái bố do hận tình nên trầm mình xuống sông sâu năm vừa tròn mười tám không tìm thấy xác. Hai ông cố trẻ làm thầy phù thủy đi khắp nơi cùng chốn rồi không quay trở về, nhà lấy ngày hai ông bỏ đi làm ngày giỗ. Hai ông khác, một liệt sĩ Điện Biên, một liệt sĩ đường 9 Nam Lào, xương hốt về bằng đầu đũa chôn chung một mộ”.

Thụ im lặng đột ngột, tiếng liềm xén cỏ mạnh hơn.

“Thế còn một ngôi mộ nữa đâu anh?”

“Ông nội bị đầu tố hồi cải cách ruộng đất chết thảm trên tổ kiến lửa. Sáng mai bà nội chỉ tìm thấy vài cọng tóc ở nơi cột trời, xác không biết đi đường nào”.

Giọng chồng tôi nghèn nghẹn. Tôi thấy lạnh sống lưng. Tưởng như cũ xưa nào vừa lướt qua mình. Bây giờ quỳ trước bàn thờ tôi cũng lạnh sống lưng. Lần trong âm hưởng xin xít buồn thảm khẩn vái của Thụ một tiếng nhẹ như gió lướt lùa bay trơn lộn. Đã có lần tôi nghe đầu đó rần là loài vật linh thiêng dẫn dắt người chết về trần. Tôi ngẩng phắt lên thanh đà treo ngang bàn thờ. Thanh gỗ bóng nhẵn không vết bụi, trống rỗng. Cô em chồng cấu mạnh. “Chị cúi đầu xuống đi, anh tôi không dạy chị à?” Khi đầu tôi lại cúi xuống, một cái gì láng nhẩy bay qua. Linh cảm đôi khi chỉ là linh cảm nhiều khi.

Và Thụ đứng lên húng hắng báo hiệu. Chồng tôi đã cúng xong. Cỗ được dọn xuống trong tiếng đĩa lanh canh lữ trẻ háu đói. Suốt cả bữa ăn trong đầu tôi cứ lảng vảng hình ảnh mười sáu bóng ma tổ tiên theo lời khẩn của Thụ trườn về, bay về thế nào. Thảng hoặc lại lành lạnh buồn buồn như gió cũ xưa nào lướt qua mình. Những cây nhang cháy hết cuộn thành vòng đầy ắp bát hương to màu đồng và những bát hương nhỏ màu trắng vẽ long phượng. Ai đó reo vui: “Hương cháy đẹp quá, nhà này năm nay chắc nhiều may mắn”. Mẹ chồng tôi thỏa mãn. “Anh chị Thụ thế nào chẳng sinh một thằng cháu đích tôn nay mai”. Thụ tay cầm cánh gà xoay xuống tôi đỏ mặt. Tôi thừa biết anh nghĩ hồ cái như tôi sẽ nhanh chóng kết nhụy sinh hồ nhỏ cho nhà anh nay mai. Đàn bà như tôi có lẽ sinh năm một, anh chẳng từng nói thế. Miệng tôi cười mà lòng trống trải. Ông trẻ mặt xanh men rượu ngoắc cánh tay xuống mâm dưới, tôi để ý đàn ông nhà Thụ tay thường dài chạm gối. Có lần tôi đùa Thụ tay dài như tay vợ, anh sa sầm nét mặt. Em chẳng biết gì cả, những người tay dài thường dòng dõi đế vương, thiên tử. Có lẽ ông tổ anh từng là vua chúa vương giả Trung Hoa gặp nạn nên chạy loạn sang đây. Tôi thấy Thụ thật ngây thơ nhưng không dám nói. Dòng họ nào ở miền bắc này mà không chạy loạn hay đội trên đầu xú Trung Hoa?

“Nhân thế cháu dâu trưởng thấp nén nhang lên bàn thờ khẩn xin cha thằng Thụ phù hộ cho sớm sớm được thằng cu. Cha chồng cô mất vào ngày

trông, linh thiêng lắm”.

Tôi không biết ngày trông ông trẻ nói là ngày gì nhưng đoán chắc rất thiêng. Len lén luồn qua mâm trên, kính cẩn lấy ba nén nhang châm lửa cắm lên bát hương đặt cạnh khung ảnh một người đàn ông trung niên có hàm răng hơi nhô với tia nhìn sắc lạnh, tôi khấn lạy ba lần. Vừa thụt lùi vừa liếc trộm khung ảnh cha chồng, ống chân tôi đau tấy lan dần. Một khắc, tôi nghĩ đến ám dấu cơ thể biết báo hiệu trước những chuyện bất thường. Chưa kịp định thần, bỗng dưng mái tóc, thân thể tôi nóng hực và tiếng cô út hét lên: “Bát hương cháy rồi”. Thụ xô ngã tôi, quỳ mọp trước bàn thờ dập đầu lia lịa. Bát hương ngùn ngụt cháy. Tôi hoảng loạn nghĩ thế nào tia lửa cũng lan rộng thiêu cháy bàn thờ, thiêu cháy ngôi nhà, thiêu cháy bãi ngô, đốt rụi mồ mả. Tôi muốn tìm xô xách nước dập lửa nhưng chân tay tôi cứng đờ tựa khúc gỗ, cơn đau nhức oại oản trí não. Giọng nói đon đả mẹ chồng cất lên như vệt điện chạy dọc sống lưng. “Mời các bác, các ông xơi tiếp. Tôi nghĩ ông nhà tôi hóa bát hương vui mừng đón cháu đích tôn đấy”. Mọi người ò lên đồng thanh. Nhưng cái liếc xéo của bà về phía tôi lại đầy cay nghiệt. Bát hương cháy tận gốc, tro đầy lên hình thù ngôi mả mới đắp. Tôi biết ngôi mả mới đắp bằng tro nung này sẽ thiêu cháy cuộc đời tôi nay mai. Thụ nhìn tôi không biểu lộ cảm xúc. Da thịt tôi rần rần kiến bò. Cảm giác ớn ớn, trơn lộn bóng nhẫy.

Tám giờ tối bãi ngô ngủ im. Thụ im lặng kéo tôi vào nhà. Sau buổi chiều hóa bát hương tro đắp hình ngôi mộ, Thụ nhìn tôi khang khác. Tôi chỉ cảm nhận khang khác trong một trực giác mơ hồ không bằng chứng.

“Anh chị Thụ vào buồng mà ngủ. Trong ấy ban đêm chuột hay thọc mạt, dèm màn vào chiếu cho chặt kéo nó vào giường”.

Sống lưng tôi dựng đứng. Viễn cảnh một bầy chuột chui vào giường bò lên thân thể khi tôi đang say giấc chẳng lành mạn yên bình đồng quê chút nào. Tôi đưa bàn tay thon mảnh của mình ghì chặt Thụ, anh nhắm mắt nhìn tôi, bắt gặp ánh mắt thảng thốt của vợ, anh thẽ thọt nhìn mẹ:

“Mẹ cứ ngủ trong buồng với con Thăm để vợ chồng con ngủ ngoài này. Ban đêm gió máy mẹ không nên ngủ trên phản. Với lại con hay dậy đi ra đi vào sợ mẹ mất giấc”.

Mẹ chồng tôi loét quét đôi guốc vào buồng. Âm thanh roac ngán từng cơn. Con Thăm sang làng bên chưa về. Thụ bỏ tôi đứng trước cửa ra nằm chườn lên tấm phản kê gian ngoài cùng. Trước mặt tôi, bàn thờ chính giữa đã to giờ trưng lên kỳ lạ. Hình ảnh nó phình nở trong đầu tôi. Bức màn đỏ lừ loang rộng. Hốt hoảng tôi chạy nhào vào Thụ. Chiếc quạt tai voi Liên Xô không rào ri sét ọc ạch quay tiếng một. Người Thụ đắm mồ hôi. Giọng anh dừng dừng.

“Em ngủ đi đừng làm ồn, mẹ không nghỉ ngơi được”.

Thụ là lạ thế nào. Thường ngày chưa bao giờ Thụ lên giường trước mười hai giờ khuya. Một lần Thụ bị ốm, tôi bắt anh ngủ sớm, anh nói đấy là cực hình. Sao Thụ có thể ngủ vào tám giờ tối hôm nay? Tôi tỏ vẻ quan tâm.

“Anh có nóng không, em quay quạt lại chỗ anh nhé?”

“Anh nằm phản thấy mát rượi, mấy phút nữa là ngáy, ngủ đi em”.

Thụ lại đùa. Từ ngày làm vợ Thụ tôi nào nghe anh ngáy nửa giây? Chiếc áo ba lỗ trắng tinh trên lưng Thụ xoay về tôi vẻ căm đoán. Tôi cười thầm sự cẩn thận ngăn ngừa của anh. Cửa giả mở toang, bàn thờ linh thiêng ngay cạnh, mẹ chồng có thể đi ra đi vào bất cứ khi nào. Dù thèm chồng đến mấy tôi cũng phải gò mình trong bộ đồ ngủ kín đáo mà hậm hực. Tôi cũng không buồn thắc mắc về việc trái khoáy khi anh nói mát rượi mà người cứ đắm ìa mồ hôi. Thụ giờ khắc này sao quá đổi xa lạ, không còn là Thụ buổi chiều đổ bóng xuống mình tôi. Anh lặng câm yên vị trong ngôi nhà bao tường cũ kỹ. Còn tôi lại muốn vách tường nhà anh rạn nứt để tôi cùng Thụ trốn ra ngoài. Ba cánh quạt tai voi vẫn ì ạch quay rít. Trước lúc thiếp đi tôi mơ hồ nghe lại cái giọng ngọt ngọt, nhừa nhựa ập ề xin xít nơi đầu lưỡi lúc Thụ cúng lễ. Rồi tôi rơi vào mê man. Loang loáng bãi ngô im lìm hứng sương không gió nào thăng thột. Trăng khuya phông đứng chiếu ánh sáng sữa đục. Thoắt một cái, bóng tối ngập òa. Tôi thấy mình bừng tỉnh. Cảm nhận không khí ngọt ngọt, hãm bức, chật chội vây quanh. Môi miệng khát cháy, toàn thân căng cứng. Nực nùng, oi bức như sắp đổ cơn giông. Ba cánh quạt tai voi ngừng phất xê dịch. Không một tiếng gió nhưng tấm màn đỏ che bàn thờ cứ chốc chốc lay động khê khàng, chỉ mình nó đang chuyển

động đỏ lừ trong thời gian lẫn không gian ngưng bật. Tôi sợ, tôi muốn quay sang ôm Thụ để anh che chở cho mình. Song tôi không thể nào cử động, màu áo ba lỗ trắng tinh chồng tôi nằm sát ngay cạnh như trêu ngươi mà tôi chẳng thể nào nhúc nhích. Không khí mỗi lúc một âm thấp, nức nồng khóa cứng lấy tôi trên mặt phàn.

Tiếng ho đứt đoạn từ trong căn buồng mẹ chồng lôi tôi khỏi đêm đen. Tứ chi rã rời, đầu vầng vất, mồ hôi tôi rịn rạn dính bết. Bộ đồ ngủ tự nhiên mở khuy trễ nải lạ lùng. Tôi nhìn hàng cúc nhàu nát lạ lẫm, giống Thụ vừa vò nát chiếc áo và tôi vừa bặn lên mình chưa kịp cài khuy. Cạnh tôi, Thụ vẫn ngủ im bằng bật, ngoan hiền trẻ thơ, đôi má phụng phịu ninh ninh. Tôi đâm nghi hoặc, kín đáo luồn tay xuống dưới. Chật lỏng dầm ướt sền sệt ngay ngay mông đùi, thấm nhầy chiếc quần lót mỏng. Thụ trở mình ú ớ giữa giấc mơ. Tôi hoang mang nhìn chồng, cơ thể anh vẫn dầm ìa mồ hôi.

Ngày gặp Thụ tôi không còn con gái. Cơ thể sẵn chắc mượt mà vun đầy hai mươi rúc lên hồi còi dài khi chiếc bóng của anh đổ ập xuống mình. Một buổi chiều, bóng tôi lọt thỏm giữa bốn vách nhà rộng trong khuôn viên Bảo tàng Dân Tộc. Bàn chân ai lào xào sỏi đá sau lưng. Náu lạng tôi giữa hồi còi không ngừng rúc lên thúc bách trong da thịt. Chiếc bóng chồm lên chút nữa. Vách nhà rộng nuốt chửng ngực tôi nhoi nhói từng hồi còi riết róng. Tôi chăm chú nhìn chiếc bóng đang hắt thắm mảng sỏi đến gần, chiếc bóng như tạo ra tiếng động trên sỏi bị đè nghiêng. Nghe có vẻ khác thường nhưng tôi tin chiếc bóng có thể đè nghiêng được cả thế gian này, riêng gì sỏi đá. Chỉ có tôi mới biết điều ấy. Tôi muốn chạy trốn, khi trước mặt bóng đen lừng lững dịch chuyển. Giọng nói cất lên trước lúc cổ họng tôi bật ra tiếng kêu.

“Em bị chói mắt phải không?”

Gương mặt người đàn ông phúng phính hiện ra dưới chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ làm yên hoảng hốt trong tôi. Lúc anh đưa tay sửa vành mũ, tôi nhận ra cánh tay anh dài chạm gối. Tôi biết gương mặt này, cánh tay này, giọng nói này sẽ đóng đinh vào giữa vùng khuất lấp của mình. Vách nhà rộng oằn ẹo vặn mình nứt khe. Tôi sẽ chui qua khe nứt ấy, tay tôi sẽ dắt anh cùng đi, chỉ cho anh thấy tôi thuộc về anh từ thuở nào. Anh rồi sẽ ngoan ngoãn nhập

vào tôi như một gậy gập định mệnh. Nhập vào tôi -hẫng hụt tôi- ngạc nhiên anh đem tâm hồn sau đó chẳng là bao. Làm sao để Thụ hiểu vì chính tôi cũng chỉ là người mù trong cõi tối tăm? Một cõi không Thụ, không mặt trời, không cả âm thanh giữa buổi trưa kỳ lạ. Tôi khám phá ra những chiếc bóng trên tường không chỉ đơn thuần là những chiếc bóng. Chúng cũng sống động như thân thể tôi khát thèm một vức thăm. Chúng vờn vượt trên da thịt non tơ hừng háo của tôi. Về sau tôi biết mình đã đánh mất điều quý giá nhất buổi trưa hôm ấy. Chúng đã cướp mất cuộc đời con gái khi vừa chớm đến, khi tôi vừa mới biết xỏ tay thành thạo vào chiếc su chiêng. Chúng cho tôi biết nỗi sợ hãi khôn cùng, sự ngừng đập trái tim. Và cả khát thèm, chờ trông suốt những năm thiếu nữ khi chúng không còn quay lại. Mọi người nói tôi bị bóng đè, chẳng có gì đáng sợ. Tôi không thể ngờ đó chỉ là số phận. Thứ số phận đã đẩy đưa cho tôi gặp Thụ và làm vợ anh vội vàng, giống một linh ứng mà cơ thể tôi đã ám hiệu rúc còi.

Sau đám giỗ, chúng tôi đáp tàu trở lên thành phố. Trên đường về, Thụ luồn tay vào vùng ngực hồng hào của vợ xoa xoa bầu vú, miệng lẩm lét cười. Tôi rất thích cử chỉ này của Thụ. Cả điệu cười tươi của anh. Dưới què Thụ không cười với tôi như vậy, lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng.

“Vợ tôi thoát nạn nhà què rồi, tiểu thư thôi không phải nằm phàn mồ hôi nhễ nhại như đêm qua. Sướng nhé”.

Tôi không sướng, không thoát nạn như Thụ tưởng. Cảm giác như tiếc, như nhớ chiếc phàn và bàn thờ với màn đỏ che đậy. Cảm giác lạ lùng mà chính tôi cũng không hiểu. Tôi vẫn không thể nào giải thích được những gì đã xảy ra trên tấm phàn. Lẫn lộn tất cả. Nhưng có điều chắc chắn tôi không mơ cũng như Thụ không hề đụng chạm vào người vợ. Ban sáng anh đã giãy lên như đĩa phải vôi khi tôi dò hỏi. “Về quê có một buổi không được làm hồ cái với anh mà em đã cuồng lên rồi tơ tưởng lung tung. Em thật là..!”. Tôi lại mơn nhẹ ngón tay dịu dàng của mình lên môi chồng. Như thế anh sẽ không còn giận dữ. Bàn tay tôi thật kỳ diệu. Năm ngón ngắn dài với làn da mỏng tanh, như bàn tay của một người khác, có thể làm mọi việc mà tôi không có khả năng. Giá thân thể tôi cũng không trọng lượng như bàn tay đang xoè ra trước mặt. Giá thân thể tôi không có những đòi hỏi cảm xúc

như bàn tay đang giơ lên trước nắng. Nhưng bàn tay ấy, của tôi hay của ai, chẳng thể nào phá tan được sự hoài nghi bí mật. Cảm giác trưa hè ngốt ngát năm nao đang trở lại. Chiếc bàn thờ to dài quá cỡ, tấm phản láng bóng thời gian, thung lũng mùi một ngôi mộ, tiếng ho khúng khắng trong căn buồng mẹ chồng có liên quan gì đến nỗi hãi sợ mà kích động hứng háo đang chảy xuyên suốt huyết mạch đàn bà trong tôi?

Gương mặt Thụ ngó lơ những cánh đồng. Tôi nhìn Thụ đăm đăm. Mùi đất ràn rạt trên cần cổ anh. Tôi nghiêng cái mũi ngai ngái trên ngực Thụ mỗi khi nằm sấp trên mình anh hôn tận mẩn đầu lưỡi có vị cỏ đắng. Bất giác tôi lại nghĩ đến cái đầu lưỡi đã phát thứ tiếng động ập ề xin xít khi Thụ khấn vái.

Trở về thành phố, thân thể Thụ trở lại khô ráo thôi đầm đìa mồ hôi. Mỗi bận Thụ cởi trần, tôi ngấm tẩm lưng anh nâu om khô ran tựa một mảnh ngói. Khô đến nỗi giá tôi đặt nụ hôn lên lưng anh khi ấy, đôi môi tôi sẽ bốc hơi khô cháy trong khoảnh khắc. Giống như thân thể Thụ đã trút hết nước ở vùng quê hoặc cái buổi tối Thụ nhể nhại mồ hôi chưa bao giờ xảy đến. Chồng tôi trở lại làm một người đàn ông ưa nghịch ngợm, hay mân mê bàn tay vợ rồi khen dù mập ốm em vẫn giữ được bàn tay của một thiếu nữ. Tôi sung sướng mỗi khi nghe Thụ khen bàn tay mình không thay đổi. Thi thoảng tôi cũng nghĩ đến cái bàn thờ đỏ quạch và tự hỏi có phải mình nằm mơ? Đôi lúc thắc mắc khiến tôi mất ngủ. Nhiều lúc tôi nhú mắt trước gương tự hỏi mình là ai và cố tìm một trả lời. Thụ trả lời thay tôi bằng cách bồng ẵm tôi lên giường biến tôi thành hồ cái, đánh thức những rục rào của hai bầu ngực tôi liên tục rúc lên những hồi còi dài. Tôi kẹp cứng Thụ không cho anh xông thoát về với bãi tha ma. Tôi chỉ giật thót mình sau vung vấp nhận ra bãi tha ma vẫn còn ở đó.

Đám giỗ ông nội Thụ sau đấy một tháng. Hai vợ chồng lại thu xếp nhảy tàu lụi hụi về ngôi nhà mái ngói ba gian chất chứa bí mật dòng dõi đế vương. Thụ im lặng suốt quãng đường, mắt trống trải khi tàu vào ga. Tôi nghe tiếng rao bán hàng rong vọng lại thập thòem lẫn tiếng nghiêng đường ray. Tâm trạng tôi lẫn lộn. Mơ hồ kinh sợ, mơ hồ mong chờ.

Sau cúng lễ, y như lần trước, Thụ đi ngủ sớm. Tôi níu kéo.

“Đêm nay anh ôm em ngủ được không? Hôm trước em thấy sợ”.

“Em lại tính giờ trò gì đây? Trời thiêu lửa mà ôm nhau ngủ?”

Giọng Thụ cục cằn, ánh mắt liếc xéo chẳng mấy yêu thương. Tôi trở hăng trước thái độ của chồng, ở thành phố Thụ chưa khi nào nói với tôi bằng giọng như vậy. Ngón tay tôi rụt vội. Hình như làn da mỏng tanh bị bỏng.

Mẹ chồng tôi không mấy vồn vã. Bỏm bẻm trầu cau, gương mặt tôi tối, bà vẫn lại khăn trên đầu, mắt nhìn đâu đâu. Làm như mẹ chồng tôi cố tình thức khuya để canh chừng con dâu. Tôi ngó ngón cái tím bầm của mẹ chồng rồi lại ngó lên bàn thờ, vẫn ngôi mộ bằng tro nung và những tấm hình phủ mặt. Tôi cẩn thận đi tắm trước khi lên phản. Phòng tắm tuềnh toàng được quây chiếu lệ bởi những tàu dứa, dưới ánh trăng non vệt ra hình thù kỳ quái. Lốp trắng non lướt mỏng đến tấm phản soi lờ mờ gương mặt Thụ. Trong bóng tối nhìn gương mặt chồng có nét an bình đủ đầy, tôi bớt sợ. Mẹ chồng tôi đã tắt nển. Cơ buồn ngủ đến thân nhiên, một cách thanh bình tựa như nổi hải sợ và thân thể tôi là hai tách biệt không liên hệ. Tôi riu mắt chìm im vào giấc ngủ.

Thức giấc, tôi thấy mình khát cháy cổ họng. Làn môi khét khô căng rạn và mồ hôi lấm tấm trên trán, tôi nghĩ mình bị sốt. Người tôi ớn ớn. Mặt phản ẩm rít. Ngoài sân cửa nhà mở toang và ánh trăng vẫn đang rọi những mảng sáng cuối cùng. Đúng lúc tôi chống tay định nhòm dậy thì tấm màn đỏ nhúc nhích và tứ chi nặng trĩu. Từ sau tấm màn đỏ, những chiếc bóng bay ra lũ lượt tích tụ thành mảng đen lớn. Trái tim tôi muốn nhảy dựng khỏi lồng ngực, tôi nhắm chặt hai mắt trong kinh sợ tột cùng, nhưng vẫn cảm giác rõ rệt trước mặt khối đen đang lẩn nhẩn về phía mình. Tựa quả đất đang nặng nề đè nghiêng tấm phản. Trời ơi, tôi phải gọi Thụ, mảng áo trắng ba lỗ chồng tôi lóa rục như con mắt anh mở thao láo trong đen đặc ám mờ. Chỉ cần khẽ nhích cánh tay là tôi có thể đụng vào Thụ nhờ anh cứu giúp. Hình như chồng tôi còn thức, hai tròng trắng ươn ướt trừng trừng. Anh nằm ngửa, hai tay xếp trước bụng ngay ngắn như một xác chết mở mắt. Một thoáng tôi nghĩ chồng tôi đang nhìn lên trần. Một lúc tôi nghe hơi

thở Thụ đều đều vung vãi. Làm sao anh lại có thể ngủ ngon đến vậy? Chưa bao giờ tôi ghét cái khuôn mặt phình phính bình lặng của Thụ như lúc này, anh bỏ mặc tôi đơn độc, nhòai nhã. Khí quyển mỗi phút một nực nồng, rít ẩm, ngọt ngọt. Thời gian như bất tận, tôi không dám ngoái lại nhìn mảng đen đã rất gần, chỉ tích tắc nữa sẽ ập xuống mình. Tay chân tê cứng mà lạ thay, hai con người tôi mở to chưa từng thấy, sáng xuyên thủng màn đêm, đến nỗi tôi nhìn được cả những sợi lông mi của chính mình đang vòng cung lên vầng trán căng rát, xót rạn mồ hôi. Dường như Thụ vừa dịch lưng. Anh lấn sát vào tôi hơn, một chút nữa thôi là anh chạm vào người tôi, nhưng Thụ bất động ở ranh giới ma mãnh ấy, bây giờ tôi nhìn rõ hai mắt anh không nhắm tý nào, thậm chí mở to hơn thường ngày. Mảng đen đã thôi uốn lượn trên mền vải, nó thò hẳn vào lòng sục từng bộ phận thân thể tôi. Bàn tay lần rờ trọn đường viền môi, nắn từng chiếc răng xinh xắn, hệt như khi Thụ trườn lên tôi thổi khúc dạo đầu. Đến hai núm vú bàn tay đang lạnh lẽo chợt nóng rẫy. Mỗi ngón thiêu rụi tôi như lửa. Màn đen rẫy rùng khi có tiếng giầy rón rén trên sân gạch và bóng áo cánh khen khét mùi đàn ông hiện ra. Cô út về tới. Bàn tay vẫn lẩn nhẫn nơi êm ái mướt mà làn da bụng con gái. Tôi định ninh em chồng mình sẽ nhìn thấy, sẽ tri hô lên và mọi người nhào tới hất mảng đen, chặt bàn tay vô liêm sỉ khỏi người mình. Nhưng Thăm chỉ trăn trăn ngưỡng cửa nhìn ngăm, hai hàm răng bít chặt, bước những bước ngăn vội vào buồng. Tôi nghe tiếng cười đắc ý sát gần. Bàn tay bắt đầu mạnh bạo hơn gỡ lớp vải kết mồ hôi, bóc tách thuần thực. Mồ hôi tướt ướt đùi non, rã rã rề xuống mặt phản trơn rít. Rồi khi bàn tay túm trọn lụa nhiễu đen óng, mảng đen bỗng tan loãng hiện rõ hình dáng một con người nghênh ngáo. Tôi hiểu mình phải im lặng, im lặng trong sợ hãi tội tận đời người. Khói đen tan biến hết. Tôi hét lên, tôi thấy mình hét lên một tiếng sập trời khi lờ mờ nhận ra đường nét trên gương mặt đang đè mình. Tia nhìn xéo sắc lạnh, hàm răng hơi nhô đánh ác đầy quen thuộc. Chưa kịp định thần, chiếc quần tôi đã bị kéo phăng bằng một động tác như ảo thuật. Mồ hôi rịn rịn bức bối hai đùi, đúng khi tôi cảm được sự cương cứng thúc lên bụng thì cánh cửa buồng mở toang và mẹ chồng tôi hiện ra với chiếc bật lửa. Tôi muốn vùng chạy khỏi nỗi nhục nhã ê chề. Bóng đen

vẫn nhịch, từng phân nhịch xuống. Đôi mắt mẹ chồng nhìn vào phản làm tôi hãi hùng hơn tất cả những gì đang chịu đựng. Tia nhìn sòng sọc, hằn học, cay nghiệt bổ tát mỗi phân vuông cơ thể tôi lỏa lồ. Ánh mắt ấy như muốn thiêu cháy mỗi sợi lông măng hình hài tôi. Cố vùng vẫy, cần đạp thoát cái nhìn của bà, tôi quên cả bóng đen đang nhình nhích đã gần kề cửa sông con gái. Bóng tối tan chảy, lửa bùng lên loang khét tẩm màn đỏ. Mẹ chồng tôi phẩy lia phẩy lia năm nhang khắp bàn thờ như điên dại. Bóng đen rít lên một tiếng man rợ xoẹt ngang lửa nhang. Bụng tôi kéo một vật gì dài cứng thép. Hụt hẫng rơi tòm tôi xuống đâu đâu. Tôi thấy có làn gió thổi mát sợi tóc, những làn gió làm ngả rạp bãi ngô lao xao. Dưới ánh sáng nhập nhoàng bó nhang tỏa khói, mẹ chồng tôi lê bước chậm chạp về buồng. Và Thụ khịt khịt mũi đạp chân vào đùi trần của vợ. “Sao nửa đêm ai lại thắp nhang thế này?” Lưng Thụ thẳng đứng như bị điện giật khi anh mở mắt. “Em.. em.. em cời tròng?” Đập mạnh cánh tay xuống phản trong nỗi cứu sinh, tôi choàng tỉnh, biết mình vẫn nguyên vẹn hình hài. Kéo quần lên, tôi quay lưng lại Thụ không giải thích một lời. Giấc ngủ đến ngon tuyệt diệu trong đời. Tôi không biết mắt Thụ hằn lên những tia đỏ dại cuồng.

Tôi thức sớm không phải bởi tiếng gà gáy, không bởi ánh nắng chói lóa xuyên tẩm liếp cửa da cửa thịt. Tôi thức dậy bởi giọng nói mĩa mai kéo dài du đượi chua đôi môi hóng hớt của Thăm xĩa xuống tấm phản, đầy tiêu ốt cay xé đã làm tôi choàng tỉnh. “Làm dâu thời buổi này kể ra cũng sướng thật”. Lảng ánh mắt của Thăm, tôi thấy mẹ chồng đang ngồi ngoài hè, trông bà nhỏ thó như một đứa trẻ. Bà ngó lơ vườn tược cây cối trong im lặng lằng láo của loài rắn. Im lặng u ám như đêm qua mẹ chồng tôi không thấy con dâu cời tròng tênh hênh trên mặt phản, đã không phẩy lia lia bó nhang trước bàn thờ. Dưới bếp Thụ quần đùi bên rổ khoai lang tím. Anh ngừng nhai nhìn tôi không biểu lộ cảm xúc nào. Đôi mắt Thụ vô hồn, tròng mắt anh quạnh quẽ rờn rợn.

“Đêm qua anh ngủ có ngon không?”

Tôi hỏi gặng gượng. Dường như tôi không hỏi Thụ, nhưng tự vấn chính mình. Tôi không biết chồng mình có nhìn thấy những gì đêm qua trên tấm phản, có nghe tiếng hét mà tôi đã hét lên? Thụ vẫn nhai, khoai lang thì

đâu cần nhai nhiều thế, hở Thụ? Miệng anh nhều nhào chất bột chẳng đẹp chút nào.

“Em dậy muộn quá đấy”.

Thụ không trả lời tôi. Câu nói của anh tôi biết hiểu thế nào. Tôi phải tự trả lời cho nghi hoặc của mình, phải tự mình chèo chống qua vùng lữ xoáy. Nhưng tôi biết hỏi ai, tìm ai bây giờ? Bàn tay thon ơ, bàn tay diệu kỳ ơ, bàn tay có biết không, trả lời tôi đi. Tôi thay áo quần, bỏ ra bộ đồ ấm rít mồ hôi nhàu nhĩ, quần lót đặc quánh thứ chất nhầy ngà tôi chẳng biết gọi tên.

Khi trở lên nhà, mẹ chồng tôi không còn ngồi trước hiên. Cả Thụ và cô Thắm cũng lảng lờ nơi nào. Tôi bỗng thấy mình như được cởi dây trói vô hình. Bàn tay ngón dài sáng nay càng thanh tao lạ lùng. Không xui khiến, nó kéo roạc tấm màn đỏ trước bàn thờ, tựa muốn cho tôi thấy điều gì. Quả thực chưa bao giờ tôi nhìn kỹ bàn thờ tổ tiên nhà Thụ. Bây giờ đập ngay vào mắt tôi là hai huân chương liệt sĩ, một Điện Biên, một đường 9 Nam Lào. Hai tấm ảnh truyền thần dương cặp mắt dài dại song vẫn là tia nhìn lạnh lẽo đầy hãnh tiến. Thụ chưa kể tôi nghe về những tấm huân chương này bao giờ. Sống lưng tôi lại ớn sốt. Những đôi mắt đang chăm chăm hắt tia nhìn sắc lạnh lên thân thể. Đôi mắt liếc xéo của những người đàn ông dòng dõi đế vương chết rồi vẫn đội lên đầu xứ sở Trung Hoa. Tôi quay lưng trước đôi mắt đêm qua đã vờn rượt lên tấm thân nóng ấm kích động đàn bà của mình. Tôi chạy ra sân, chạy xuyên cánh đồng ngô đã vàng trĩu, bóng nhẫy những quả bắp căng rủng hạt tròn. Gió đượm mùi đất ẩm, mùi khô quánh trộn với nước sông tù hãm miết hơi dần dật vừa vuốt ve vừa sờ soạn chiếc áo cánh thêu cành hoa đỏ đậm vắt ngang hai bầu ngực tôi đang thở gấp. Bên trong chúng chẳng có gì mà vẫn bị kèm hãm. Tôi muốn thân thể tôi được giải phóng, tôi muốn bầu ngực mình núng nẩy tự nhiên reo hát. Chúng đang kêu lớn lên rằng đêm qua trí óc tôi không mơ, chúng đã bị vầy vò, bị liếm láp, bị nát nghiền. Tia nhìn xéo sắc lạnh, hàm răng hơi nhô của những tấm hình trên mộ bia thần nhiên, tráo trơ hãnh tiến một cách bình lặng. Bình thường như tôi đã bị cưỡng hiếp. Nhưng sao tôi không chống cự? Phải chăng tôi đồng lõa, phải chăng tôi đã ưỡn người lên chờ đón? Phải chăng vòng quay đã được sắp đặt từ buổi trưa ngốt ngát bất

thường tuổi thơ đến buổi chiều Bảo tàng Dân Tộc Thụ đổ bóng xuống đời tôi? Nhưng suốt những năm thiếu nữ tôi đã mong chờ, tôi đã khát cháy, giờ đây nó hiện hình sao tôi hoang mang? Vòng quay số phận cuộc đời tôi không phải vòng quay yêu thương. Tôi là ai, từ đâu đến? Tổ tiên đế vương Trung Hoa tay dài chạm gối nhà Thụ muốn gì?

Bãi tha ma thênh thang trước mặt. Gió sớm từ sông rì rào đổ thốc qua quần bò áo cánh đen. Thân xác tôi buồn buồn, nhưng nhức từng cơn, nhưng là sự nhức nhức kích động, hỏi đòi và đau đớn. Tôi sợ chính mình. Cành hoa đỏ thắm đỏ vắt ngang hai bầu ngực vẫn chỉ chực vênh lên để thoát. Nó đang mơn trớn, dễ dàng hoang đàng. Thung lũng mờ mả mười một ngôi mộ đâm rượt sương đêm. Những cọng cỏ chà cửa vào chân tôi hay chân tôi lướt lên chúng mời mọc? Mười một ngôi mộ yên bình, sự yên bình thái quá một u mê. Tôi muốn những ngôi mộ nứt đất chui ra từng bóng ma, từng oan hồn liệt sĩ xéo sặc, tay dài chạm gối. Tôi nghĩ mình sẽ không sợ hãi. Tôi muốn họ trả lời tôi họ muốn gì ở đứa con gái nhiều xúc cảm này và có gan hãy hãm hiếp tôi giữa ban ngày ban mặt. Vẫn chỉ là im lặng. Má tôi nóng hực, miệng tôi lại khát cháy. Giật tung hàng khuy áo, cành hoa đỏ thắm đứt đôi, tôi xoay vòng quanh mười một ngôi mộ. Vú tôi rưng tràn không khí. Vú tôi là đời sống, là hơi thở, là khí quyển. Mồ mả là quá khứ, là huân chương, là tổ quốc. Tôi chạy giữa bãi tha ma thênh thang hoang dại. Tôi múa điệu múa da thịt tươi tốt, thách thức thần linh, thách thức âm hồn dòng dõi Trung Hoa nhà Thụ. Tôi tung tăng thể xác, đôi bầu vú tự do khiêu khích cho đến lúc bàn tay xa lạ có năm ngón thon mềm đưa lên cài lại hàng khuy áo ngay ngắn. Tôi đứng nhìn bàn tay của chính mình như nhìn bàn tay của một kẻ chất phác quả quyết giặt tay tôi làm lũi trở về. Có phải bàn tay của kẻ nào đó còn dính vào cườm tay tôi đã hiểu không thể nào chống cự nổi chiếc bàn thờ to dài quá cỡ với tấm màn đỏ nhức nhối chất chứa cả một quá khứ phi phạm?

Thụ mang ánh nhìn lạnh lẽo trên suốt chuyến tàu xuôi về thành phố. Tôi có cảm giác anh giống một pho tượng ai đặt cạnh mình. Anh náu lạng, làn da chỗ đỏ ửng chỗ nhợt nhạt. Những cánh đồng trơ hoác gốc rạ chạy

tăm tắp trong nhập nhoạng hoàng hôn. Tôi không dám nhìn thẳng mặt chồng, chỉ len lén chăm chú lên đôi tay Thụ dường như dài hơn, bất động hơn, khoanh vòng nhiều hơn trước vùng ngực phẳng. Tôi muốn tự mình mân mê bầu vú, để tìm lại cử chỉ âu yếm của chồng. Nhưng tàu cứ tiếp tục rì rì, nhõn nhõn trên con đường dài trơ trẽn. Tôi muốn Thụ hét lên, chửi rủa thành lời những gì đang khoét rỗng đầu anh. Không còn nghi ngờ gì, Thụ đã nhìn thấy cảnh đêm qua, Thụ biết tất cả. Nhưng sao anh không cứu tôi, anh không thiêu cháy bóng đen man rợ bảo vệ vợ mình. Hay Thụ đồng lõa, bán tôi cho những bài vị liệt sĩ khát đói? Tôi đâm hận anh vô cùng. Hận lây sang những ngày sau đó khi đã yên ấm nơi thị thành náo nhiệt, khi chiếc bàn thờ bỏ mặc bụi phủ nhà quê. Mà không là giận nữa, một nỗi hoài nghi thường trực ngày đêm.

Cuộc sống vợ chồng dần dà nguội nguội. Thụ vẫn chăm chút tôi nhưng sự chăm chút đượm mùi sầu thảm. Chẳng còn lửa cháy, chẳng còn nồng nàn. Tôi thôi không hực lên hồ cái mỗi đêm trên người Thụ. Tôi không vồ nuốt lấy anh, hồi hả rúc mặt vào trong nách anh tìm hương vách nhà rông của buổi trưa nào ở Bảo tàng Dân Tộc. Thụ cũng chẳng mấy mặn mà chuyện ái ân. Bàn tay anh thôi vuốt ve bóp nắn. Tôi cũng thôi cắn đầu lưỡi Thụ có mùi cỏ đắng. Mỗi sáng sớm thức giấc, tôi không còn cảm giác tội nghiệp nào cho Thụ. Và anh cũng không còn véo mũi tôi cảnh cáo đêm qua. Chúng tôi lặng im, không la hét, không dọ hỏi để tìm nguyên nhân, không một giải thích nào. Ngầm hiểu với nhau. Như đã cài trong đầu tôi và Thụ chuyện phải xảy ra để mà chấp nhận. Đời sống bình lặng, trong bình lặng giấu diếm giằng xé với những mẫu đối thoại đều đều như kinh nhật tụng.

“Hôm nay anh đi làm mệt lắm không?”

...

“Em trông mắt anh trũng sâu, đừng gắng sức nữa”.

...

Nhưng thân thể tôi thì không im lặng. Đêm khuya, khi đèn đường nguội lạnh, cạnh mình Thụ xoay lưng thin thít thì làn da tôi lại hực hội khát thèm. Tôi thấy vú tôi nở ra trong đêm tối, nở lớn như một đóa vạn thọ bất

chợt bung cánh, to bằng một cái bát. Thân thể tôi giống một quả mít tố nữ ngậy thơm đợi bổ đôi. Lần trong thao thức, tôi nhớ tấm huân chương liệt sĩ Điện Biên lấp lánh, huân chương Đường 9 Nam Lào sáng choang động đậy. Đùi tôi thềm được rất rầy mồ hôi, bụng thềm cảm giác cứng cáp quệt ngang đâm vào. Tôi biết như thế là tội lỗi, nhưng rồi lại tự nhủ đó là một thứ tội tổ tông mà chẳng ai có quyền chê trách.

Tôi biết phải chấp nhận để tồn tại. Tôi yêu Thụ và anh cũng yêu tôi thực lòng. Sống trên đời ai chẳng có nỗi khổ, đâu riêng gì vợ chồng tôi. Nhưng rồi giỗ tổ lại đến và tôi không thể giấu diếm khoác lên mình bộ mặt bình lặng được nữa. Thụ cũng vậy, sau sự việc, đôi má anh hóp sâu chẳng còn phúng phính. Ngày oi nồng khi hai vợ chồng nhìn tờ lịch, thu xếp cặm cụi về quê. Nếu là những lần trước, tôi sẽ liền thoảng hỏi Thụ giỗ ai mà về. Giờ đây như một lẽ thường tình, tôi chẳng cần phải hỏi. Một năm mười sáu đám giỗ, cứ thế mà ngược tào. Tôi lại mơ hồ kinh sợ, mơ hồ mong chờ, phập phồng theo tiếng nghiêng đường ray với bãi tha ma chập chùng. Mọi chuyện vẫn diễn ra như bất kỳ đám giỗ nào nhà Thụ với nhang khói, với âm thanh khẩn vái xin xít, ập è nơi đầu lưỡi Thụ. Chỉ khác một điều, lần cúng giỗ này vào buổi trưa. Mẹ chồng tôi bảo các cụ báo mộng cho bà làm như thế. Tất nhiên các cụ đã nói thì phải nghe. Ai nào dám cãi nửa lời. Còn nhớ ngày cưới, mẹ Thụ gọi tôi ra góc riêng, giọng bà nhỏ quá mức mà làm tôi run rẩy. “Chị về làm dâu trưởng nhà này trách nhiệm nặng nề. Lấy chồng theo thói nhà chồng, mọi thứ đều có lẽ nghi, trên dưới, cứ thế mà làm. Chị làm khác sẽ rước họa vào thân, tôi nói trước”. Hân hoan hạnh phúc tôi quên mất giọng nói sắc ngọt của mẹ chồng hôm ấy. Trưa nay nó vọng rõ mồn mồn, thấu tim óc đứa con gái đang nuôi những vức thăm khổng lồ trong mình chẳng khác nền trời không xanh lồng lộng cũng đang nuôi những tảng mây tối sáng lừ đừ. Thụ đi nhanh qua khoảng sân rất nắng, phịch lưng xuống phản nặng nề.

“Sáng nay dậy sớm đi tào mệt quá, nghỉ trưa cho lại sức. Em thần người ra đây làm gì, nghỉ đi”.

Thụ nói với tôi bực bõ. Làm như tôi cản trở gia tộc anh chuyện gì đó, làm như tôi chưa phục tòng khuôn phép gia đình anh đúng mức hay tôi phá

đám giỗ nhà này. Tôi băn khoăn thắc mắc vì sao Thụ phải đổi giọng mỗi khi có sự hiện diện của chiếc bàn thờ? Thụ nói với tôi hay xin phép mẹ? Anh không nhìn tôi mà cũng chẳng nhìn mẹ đang ngấp nghé cửa buồng. Anh nhìn tấm màn đỏ bất động đang rang lửa. Bao nhiêu nhang thắp lúc này cháy cần, tàn tro giữ nguyên dựng đứng như hình chĩa ngọn chông, trở khắc tàn bạo. Thốt nhiên tôi muốn sập màn che giấu. Nhang cháy không cuộn thành vòng, không có điều tốt. Tia liếc xéo từ căn buồng mẹ chồng tôi bùng rát khuôn mặt, tôi ngoái đầu, chỉ là hai cánh cửa khép im lìm. Đạo này mẹ Thụ không còn nhìn thẳng mặt tôi nữa. Những cái liếc xéo lờm chờm nguyên rửa của bà hơn một hôn mê, một thôi miên hòa lẫn tiếng xoong chảo cô út vùng vằng ném đập ngoài giếng chìm xuống nước chìm im trong nhiệt độ tăng cao và chiếc quạt tai voi xoay lắc láo. Tôi im mình trong bóng râm chật chội, hăm bức mê man. Tôi nói thầm nhà quê là thế ấy, lập đi lập lại cho đến khi giấc ngủ đến, rồi vô cớ thức giấc. Lại khát. Thụ dang rộng tay, một chân gác lên đùi tôi như kèm giữ. Ngạc nhiên chưa! Thụ không có thói quen này. Vừa lúc tôi gượng mình vươn vai thì lạng phắc đất trời. Trong tư thế ưỡn ngửa, tôi trở cứng bất động. Đám mây nặng nặng trôi qua khoảng sân làm tối sầm gian nhà, tối sầm bức màn đỏ tôi đã kéo che những nén nhang cháy quẩn quại. Sau bức màn đỏ, bóng đen thân nhiên bước ra. Lần này hiện rõ hình hài con người. Tôi không còn sợ hãi mà nghênh mặt ngắm nhìn. Nó mang trong mình dáng hình của một lão già Trung Quốc nào đó đầy quyền uy chập chờn trên cái nền lát gạch tàu. Lão Tàu xa xăm, bí ẩn, vừa đen tối vừa có sức hút lạ kỳ, quyến rũ khác thường, vừa giông giống bố chồng tôi. Tôi chăm chăm theo dõi mà vẫn phân định bên ngoài mây xám đã quét qua khoảng sân, hắt thứ ánh sáng âm âm xuống lũy cây cối, và chỉ cách vài thước, mặt trời đang hực nắng nhựa đường. Cơn khát gắt gỏng nhức nhối trong cuống họng làm mặt mũi tay chân tôi chìm sâu trong nỗi hoảng loạn của thể xác dù phần trí não vẫn tỉnh táo. Khát mỗi sợi tóc. Khát từng nếp gấp làn da. Khát mỗi đốt xương. Khát từ hàng mày. Khát xuống viền môi. Khát trên đồi cao vươn ưỡn. Khát xuống thảo nguyên dang rộng. Khát như chờ đợi bóng đen nhích nhích, đến gần tưới nước. Mồ hôi tướt xót mi mắt. Mồ hôi rịn rạn da thịt đùi non. Nhỏ giọt giọt xuống

mặt phản đen bóng. Phản này Thụ nói có từ lâu lắm, để đã bảy tám đời ngủ nghê, ăn uống, sinh con đẻ cái và khâm liệm. Tấm phản mang quá khứ của gia đình Thụ, xa xôi, chất chùng. Còn tôi, hiện tại, một đứa con dâu dĩ thỏa đang ưỡn ngửa căng rất đón chờ. Bóng đen đã đứng ở khoảng giữa hai chân tôi tách rộng. Từng đường nét trên gương mặt lạnh lùng không hề xa lạ hiện rõ. Sao mà giống Thụ đến thế. Rõ ràng là Thụ. Chân Thụ đã rơi khỏi đùi tôi tự lúc nào giống thả cho tôi tự do đối mặt bóng đè. Anh vẫn nằm nghiêng, quay hai con mắt nửa nhắm nửa mở, như muốn chứng kiến. Lúc đôi tay quờ xuống rà rầm, tôi biết trước chiếc bóng muốn gì, thứ mà mọi đàn bà trên thế gian khi nằm ngửa đều biết. Tôi dang rộng chân lúc nghe tiếng ho buồng trong dội lại. Tiếng ho càng lớn tôi càng dang rộng chân như muốn thách thức. Chính tôi cũng không hiểu vì sao mình có thể dang chân trong lúc tứ chi bất động, muốn vùng dậy mà không được. Cơ thể tôi không vâng phục trí não nhưng vâng phục thèm khát của cái bàn thờ. Những tiếng ho đứt rời, cần cộc, tiếp tục cay thét, làm như mẹ chồng tôi muốn biểu lộ ganh ghét với chỗ tôi đang nằm. Hai bàn tay thả xuống mạnh bạo, riết róng, hơi thở đập dồn. Nó luồn sâu bóp từng mạch máu chảy sôi huyết quản con gái đôi mươi. Gương mặt sà sát vùng cổ như muốn hút sức sống tôi căng rứng. Rồi lồng ngực bồng rập, tôi vỡ vụn. Nó đang banh trái tim tôi ra. Tôi hét, tôi vùng vẫy, tôi van xin, hỗn hển, oằn oại rên rỉ. Ông muốn gì ở tôi. Tôi biết phận dâu con, tôi sẽ làm tròn bốn phận. Mỗi năm tôi sẽ làm cơm cúng mười sáu đám giỗ. Tôi sẽ dọn sạch thung lũng mồ mả, sẽ lau bóng nhoáng bàn thờ. Sẽ sinh mười một đứa cháu trai cho ông. Bóng đen tảng lờ. Hai bàn tay bạo lực hung hãn khoét sâu, ngoáy vòng. Tôi điên đảo, đau đớn, nộ cuồng rồi tôi cười gằn thỏa mãn với ý nghĩ mẹ chồng tôi cũng đã nằm trên tấm phản này cũng đã dang chân cho nó ngoáy vòng. Sáng tối lẫn lộn. Tôi nhắm mắt cho trăm đời dòng dõi để vương quần thảo, cho đến lúc đỉnh đầu nhức buốt, tôi bật nức nở man dại. Tiếng ho buồng trong lúc ấy hộc từng cơn xé phổi. Gần như Thụ bị bắn tung vào góc nhà, tôi có cảm giác thế, đôi mắt anh trừng trừng căm hận. Tiếng cầu nhàu của Thụ cắt đứt giấc ngủ tôi mê mệt.

“Em thấy thánng sao không mang băng vệ sinh? Con gái mà đoảng quá. Mau dậy thay áo quần, lau chùi tắm phản đi”.

Vẫn bàn tay mảnh dẻ đập xuống phản giúp tôi dậy. Tôi nhìn Thụ rười rười uất ức. Anh mở mắt, anh chứng kiến, anh vờ như không có chuyện gì. Anh cũng không còn để ý chu kỳ của vợ. Tôi chỉ vừa sạch vài ngày làm sao thấy thánng? Và lại thứ máu loang áo Thụ, thứ máu đen đặc mặt phản, thứ máu quện bết đùi tôi không phải máu đàn bà mỗi thánng. Mà là máu tươi chảy róc từ vết thương rách toác bị đâm sâu hung bạo. Mọi người bảo tôi bị bóng đè, nhưng bóng đè chỉ là giấc mơ khi đang ngủ, còn tôi rã rời, hai đùi nhóp nhóp máu trộn nước con gái.

“Em còn ngời ỳ ra đấy, làm nhanh lên, mẹ dậy bây giờ?”

Thụ chưa hết câu thì cửa buồng kẹt mở. Khuôn mặt mẹ chồng tôi đỏ gắt, tay lóc xóc quạt nan. Dừng cái nhìn nơi mảng áo đỏ con trai, nơi mặt phản ướn đen, bà ngẩng đầu bước thẳng đến bàn thờ kéo roạc tấm màn đỏ sang bên, châm lửa đốt nhang. Trưa chuyển về chiều, không ngọn gió nào chạy loạn. Tôi ngời chết lạng. Vợ anh bị hiếp nhưng Thụ chỉ sợ mẹ dậy. Thụ tọc áo qua đầu ra giếng dội ào ào như muốn dội chất hờn căm trên mình anh hay muốn rửa ráy những dơ bẩn thay cho vợ. Tắm xong, anh trở thành một người khác.

Chúng tôi không đủ sức lực, can đảm mang trên mình bộ mặt bình thản thường nhật cố dối lừa bản thân được nữa. Thụ ít nói hẳn đi, gần như là im lặng. Hiếm hoi mới thấy nụ cười của anh, có chăng là trong một vài lần xã giao bắt buộc. Đôi má anh hóp, ngày một sâu hơn. Tôi thường lén nhìn chồng, nhưng Thụ đã vĩnh viễn không còn sờ nắn bàn tay tôi mà khen ồm ồm, ngắn dài. Ngôi nhà của chúng tôi ở thành phố giống một am thờ. Đôi khi tôi hận anh. Vì lấy anh tôi mới về căn nhà xưa cũ đó, mới nằm trên tấm phản ấy, mới ra nổi đọ đây bây giờ. Nhưng Thụ không còn nhìn thẳng mặt tôi. Hình như anh không muốn nhìn bất cứ cái gì, không muốn nghe bất cứ điều gì. Có bận, tôi bắt gặp anh ngời căm điếc trong buồng tắm cả buổi chiều, ánh mắt vô hồn. Tôi thương chồng và thương chính mình. Thụ đau đớn một tôi đau đớn mười. Tôi là đứa hư hỏng. Tôi biết mình bị hãm hiếp trước bàn thờ tổ tiên nhà chồng, trước mặt chồng, nhưng tôi lại bòn

chờn, mong nhớ, thậm chí khát thèm cảm giác ấy. Tôi đập quấy, nội chiến, tâm linh héo rữa. Tôi thay rèm cửa màu đỏ, khăn trải giường màu đỏ, bao gối màu đỏ, cổ trang trí căn nhà hao hao giống một trang thờ với nhiều tấm màn đỏ. Thụ không phản ứng gì.

Đêm này qua đêm khác, khi tấm rèm cửa trong ngôi nhà thành phố bắt đầu phai màu nhức nhối, tôi và Thụ lại ngược tàu về ngôi nhà mang nhiều oan khuất. Trước hôm đi tôi bị lên một chiếc nhọt ở chỗ thật tai hại. Nó nằm gần cái đàn bà ê ẩm, đỏ tấy. Thụ thấy tôi nhăn nhó tỏ vẻ thông cảm, anh bảo tôi nếu đau quá không về cũng được, anh sẽ thừa lại với mẹ. Nhưng tôi đời nào bằng lòng, đời nào để chiếc phản trống trợn mình Thụ đêm dài. Chỗ của tôi là ở đấy. Không hiểu sao tôi thấy mình khỏe mạnh, háo hức lạ thường. Tôi ngược ngược tự thừa nhận với mình nghiệm mười sáu đám giỗ, mười một ngôi mộ, tấm phản đen bóng, cả tiếng ho cục thét buồng trong. Tôi phê cảm giác khát cháy, nhào nhoẽ mồ hôi. Chiếc bóng đen đúa làm tôi mê hoặc, xô đẩy tôi trong gằm thét cuộn trào. Thụ đau đầu trước thái độ phẫn khích của tôi, dường như anh biết từ trước tôi sẽ phản ứng ra sao. Nhìn mặt anh lạnh lẽo, tôi hiểu. Cẩn thận, Thụ bắt tôi trần truồng dạng chân, chống tay trong phòng tắm, ghé sát cặp kính cận xem xét. Tôi sượng run lên vì cử chỉ thân mật này của chồng. Từ ngày ở quê lên, chưa khi nào anh ân cần đến thế. Tôi thầm cảm ơn chiếc nhọt, biết đâu nhờ nó, tất cả sẽ thay đổi. Ngón tay anh ve vuốt dịu dàng, người tôi mềm nhũn. Nhưng anh dịu dàng lâu quá, dịu dàng tôi không chịu nổi. Tôi muốn anh bóp nát, bực vỡ, tan òa chiếc nhọt. Một lần chồng vợ đã đời để quên hết. Ngón cái của Thụ cứ chồm hờm trước cánh cửa dang rộng âm sâu. Tự nhiên tôi muốn buông một câu chửi thề, chửi thề một lần trong đời. Cánh cửa tự động cài khóa. Sao Thụ không cứ thế mà làm? Cứ thế cảm phạm xuống. Cứ thế khoan sâu. Sao cứ chồm hờm đấy mà dịu với chả dàng? Tôi bật khóc, nghĩ rằng nỗ lực cứu sông, cứu thuyền thế là hết.

Nhưng khi đêm xuống trên tấm phản, tôi nằm sấp, cánh cửa lại mở tanh bành. Sông ngập nước. Tỳ ép mắt mũi xuống mặt phản, tôi không ngờ bóng đen nhanh đến vậy. Không rà rầm xoa xuê, không hít hà rờ người. Vừa kịp hiện ra sau tấm màn đỏ đã thẳng thừng cắm trên cắm dưới vào lòng

sông. Lần đầu tiên tôi không khát nước. Gãy gập, cắt khúc tôi trong cơn xoáy liệt. Bốc cao, phịch hạ, chèn lấp, tọng đầy, thả hút mê man. Thân thể tôi ngầy ngậy, nước tràn miệng. Lần đầu tiên tôi hưởng thú đau đớn mà thỏa mãn. Tiếng ho ngừng lặng sau cao trào. Thụ ấm ở giữa cơn mê lãng nhোet nào, trừng trừng mở mắt, bọt mép nhoè môi. Lúc cử động được chân tay tôi thấy mình hăng nhẹ. Có gì khang khác. Sức nhớ tới mụn nhọt tôi đưa tay xuống dưới. Trời ơi. Xẹp nhẹp. Khô cong. Không còn mủ vàng, không còn đau tấy. Lao mình ra sân, dưới ánh trăng già tôi gào thét điên dại với hai hàm răng nghiến chặt. Trăng lạnh tanh, vàng vố. Tôi quy gục hoàn toàn. Tôi thương tôi và tôi ghét tôi. Tôi đã đồng lõa, đã kiểng chân lên rên rỉ rồi sau đấy lại nghĩ mình bị hãm hiếp, lại căm oán bóng đen tổ tiên nhà Thụ. Rồi lại mong chờ, lại hứng háo thèm thường. Bóng đen ấy hiểu tôi thích gì, nó tràn lấp đục vọng trong tôi và đẩy Thụ xa cách. Hai bàn tay tôi dưới trăng xanh trắng, bấu chặt, xiết nhau. Tôi hiểu những ám dấu của cơ thể, hiểu mười ngón tay kỳ diệu đang mưu tính điều gì.

Bàn tay da mỏng tanh của tôi bắt đầu động đậy. Bàn tay diệu kỳ không trọng lượng và cũng không chấp nhận, không đồng lõa, không thỏa hiệp mọi chuyện. Nó muốn tôi thoát khỏi mê man. Những ngón dài trắng xanh đầy kiên quyết tỳ ép ngòi bút trên tờ giấy. Nó thúc bách tôi phải ly hôn với Thụ. Bàn tay ký lên trang giấy, nhưng thân thể tôi ù lỳ không nhúc nhích, không muốn cử động mà ngòi yên vít chắc vào mặt phản, nhất quyết không đi đâu. Thân thể tôi đã u mê trong nhang khói bấy lâu, cưỡng lại bàn tay với tất cả sức lực của nhưng nhớ những phập mạnh, đâm sâu. Bàn tay mảnh dẻ cầm bút, bất lực với tự do đã nắm được ở đầu ngón tay nhưng bị trọng lượng thân thể buộc trói.

Rồi máu không còn nhỏ xuống chân tôi nữa. Cơ thể thỏa mãn trong im lặng. Cái thai trong bụng tôi, không phải của Thụ, không của bất kỳ người đàn ông nào cứ lớn dần. Thụ thay đổi, xoay sang vố về, chăm sóc vợ từng ly từng tý. Anh thường xoa xoa bụng vợ, thường xuyên nhìn lên vách như anh muốn báo cáo với những chiếc bóng đang canh chừng cẩn mật, tiến trình tăng trưởng của đứa bé. Con tôi sẽ tiếp nối truyền thống Trung Quốc, sẽ tiếp tục thờ cúng bóng tối, sẽ tiếp tục banh dạng trên phản cho các liệt sĩ

thỏa mãn. Nếu là bé trai, con trai tôi sẽ bảo vệ cái bàn thờ, nếu là bé gái, con gái tôi sẽ tiếp tục hiến dâng cho những tấm huân chương. Tôi đã khinh ghét cái thai, đã tính đến chuyện giết nó đi nhưng ý nghĩ chỉ thoáng qua nhanh như một cơn gió độc làm nổi gai khắp cùng châu thân. Tôi thương giọt máu của mình. Tôi thương đứa bé vô tội cũng bất lực như tôi đã bất lực, đã khép mình làm bốn phận sinh nở, di truyền một quyền lực. Mỗi ngày tôi ra ngồi trước sân, đưa bàn tay nhẹ hẫng ra trước mắt, ngắm xem làn da mỏng tanh đang óng ánh dưới nắng, rồi lấy bàn tay ấy vuốt ve đứa trẻ đang quấy nhè nhẹ, thấy yêu thương vô hạn hòn máu tôi đang mang trong mình, yêu thương tràn lấp tâm hồn đến chẳng nói thành lời. Không biết có người mẹ nào yêu thương bào thai của cha chồng cấy vào bụng như tôi? Không biết có người mẹ nào yêu thương di sản của tấm tối như tôi? Thi thoảng tôi cũng nhìn lên vách, đoán tìm những chiếc bóng mà tôi biết đang rình rập sau bức tường, đã lao xuống mình tôi cướp mất phần trình trăng tuổi thơ một buổi trưa hè nào và sẽ còn lao xuống cướp nốt thai nhi tôi đang mang. Thi thoảng tôi nói với những oan hồn chuyên hành nghề bồng đèn, tôi đã sẵn sàng và con tôi cũng sẵn sàng, chúng tôi sẵn sàng như những người nghèo sẵn sàng bán máu. Chúng tôi không biết chọn lựa vì cơ thể chúng tôi đòi hỏi những nhục cảm mà bóng tối ban phát. Chúng tôi bất lực, chỉ còn những ước mơ mà không chiếc bóng nào có thể tước đoạt. Tôi đưa tay mình ra sáng. Nắng lung linh trên năm ngón dài ngắn thanh tao lạ thường. Chiến tranh, giông gió, bão lũ, hán hạn, tôi có thể chết đi rồi mà bàn tay vẫn nguyên vẹn. Tôi định ninh điều ấy. Con tôi sẽ có bàn tay của mẹ. Một bàn tay không béo gầy, không trọng lượng, chỉ có làn da mỏng tanh nhưng biết níu giữ tự do cho dù bị thân thể buộc trói. Nắng tắt, mà bàn tay vẫn óng ánh diệu kỳ.

Hà Nội, 6-2004

Vu Quy

Mẹ vào phòng, hôn nhẹ lên trán tôi, tắt tất cả những bóng đèn tôi đã cố tình bật lên vài phút trước. Ngủ đi con, ngày mai còn có sức. Lời mẹ dịu dàng, nhưng tôi nghe văng vất nỗi xót xa. Xót xa sẽ gả đi, cho đi đứa con gái yêu quý được nặn ra từ bể sâu đau đớn và quặn thắt thương yêu vào tay một kẻ xa lạ, không chung máu mủ ruột rà. Ngày mai tôi lấy chồng. Đây là đêm cuối cùng tôi ngủ trên chiếc giường con gái. Tôi muốn nhìn lần cuối căn phòng đã che giấu cho tôi suốt quãng đời thiếu nữ, che giấu những nẩy nở thân xác và che giấu cả những giọt nước mắt hạnh phúc con người. Nhưng mẹ không muốn tôi thức, mẹ tắt đèn, mẹ cũng không ngủ cạnh tôi đêm nay dù cho tôi nài nỉ. Mẹ biết con là một cô gái mạnh mẽ. Con nên ngủ một mình. Hình như sau lần áo tím của mẹ, trong xương thịt không kịp che giấu, vài giọt nước mắt rơi chảy. Mẹ đã mong chờ ngày này bao nhiêu lâu, thế mà mẹ lại khóc.

Ngoài phòng khách, đồng hồ treo tường điểm 12 giờ khuya. Một ngày mới. Đêm tối dằng dãi bên ngoài cửa. Sau bóng tối khởi đầu cho ngày mới kia, ngày mai, ngày sau, cuộc sống tôi sẽ hồng tươi hay xám lạnh? Tôi không biết, mẹ không biết, chỉ có bóng đêm lơ mơ nhận ra hư ảo. Và bóng đêm đang thở êm như làn lụa mỏng. Hàng mi dài từ từ đan với nhau. Hình như tôi ngủ. Mà hình như tôi còn thức.

Người đàn ông đứng tuổi, làn da sạm nắng, miệng ngậm tẩu nhìn như nuốt chiếc váy màu trắng đang tỏa nắng chiều trên người tôi. Ông dừng lại trên chiếc nón rộng vành bị tuột dây trề nãi lơ lả xuống bầu ngực vừa mở mắt. Nụ cười văng ra khỏi khóe miệng đầy.

- Cô gái, cô có biết mình đáng yêu không?

- Ông là ai? Tôi chưa nhìn thấy ông đến làng bao giờ.

Người đàn ông đưa tay mơn nhẹ bông hoa trắng tôi cài trên tóc. Nụ cười tỏa ra từ cả khuôn mặt.

- Cô gái, cô lại còn thông minh nữa. Thế cô là ai?

- Tôi là thiên thần!

Đôi chân trần của tôi bay lên theo ánh mắt và khoe môi hờn dỗi. Làn da người đàn ông đỏ rực trong những tia nắng cuối cùng dăng trên cát, lộ vẻ ngạc nhiên.

- Còn tôi là nhà văn. Nhà văn sẽ biến thiên thần thành người đàn bà trần tục.

Ông làm điều ông nói bằng cách tôi chưa biết bao giờ. Ông đào xới vực thẳm vô hình trong tâm hồn cô bé tròn 16 tuổi, mỗi hoàng hôn, trước biển, trên tảng đá tôi vẫn thường ngồi suy tư như một người đàn bà. Căn phòng khách sạn ông ở trông ra cồn cát, mỗi buổi trưa mờ hôi ông quện ướm má môi tôi tựa mật ngọt. Bồng bênh mê man tròn trành giữa cỏi nông nản thân xác cùng ông, chiếc nón trắng rộng vành treo hồ bậu cửa đung đưa cầu vồng. Chỉ khi phịch xuống cỏi trần tục, tôi mới biết đây chỉ là giải lụa đã ngả màu vì hơi mặn biển cả bao buổi chiều lang thang của tôi, cô gái làng chài ưa khám phá. Sóng bạc đầu xuất hiện ngày ông ra đi. Chồm lên liếm gót chân trần hồng lú rú khóc thầm của tôi. Giữa triền cát sáng mai ẩm ướt, ông quỳ xuống mang vào chân tôi đôi săng-đan trắng. Đuôi mắt ông hình như hẳn thêm nhiều nếp.

- Anh sẽ không còn quay lại?

- Mỗi người đàn ông là một nhà văn. Anh ta sẽ đến, và sẽ khám phá ra em như anh từng khám phá.

Giọng nói của ông như vọng ra từ triệu ngọn sóng. Dáng ông khuất dần trong ánh nắng đầu tiên của một ngày mới. Tôi chạy, tôi bay trên nền cát ẩm dịu dàng bằng đôi săng-đan ông tặng. Chạy mãi, bay mãi theo những ngọn sóng bạc đầu đón bắt bình minh. Chân trời mãi miết bơi trước tôi, chìm trong biển lớn. Giã từ người đàn ông biến tôi thành trần tục, tôi dang tay đón chào cuộc sống. Mặt biển bừng lên. Chuông đồng hồ kéo tôi khỏi bao la, giạt về phía triền cát. Ba tiếng chuông ngân. Làng chài, người đàn ông đứng tuổi, cô gái ngây thơ đội chiếc nón rộng vành bay mất. Chấn rơi khỏi người tự lúc nào, thân thể tôi lạnh. Giấc mơ êm ái kỳ lạ. Nó muốn nói điều gì với tôi, về tôi? Mà tôi đang ở đâu, tôi đã trở về nhà hay còn trên triền cát? Tôi gượng mình ngồi dậy. Trong hư ảo ánh trăng mùa đông muộn

màng, màu hồng của chiếc thiệp cưới vướng cuối giường tựa chiếc quần lót mà người đàn ông đã dùng miệng cời khỏi người tôi trong giấc mơ ban nãy. Tôi cúi xuống kiểm tìm, đôi săng-đan màu trắng sáng lên dưới chân giường. Ngày mai tôi sẽ mang đôi săng-đan ấy dưới chiếc váy cưới về nhà chồng. Không phải ngày mai, chính là ngày hôm nay. Đã ba giờ sáng. Tôi còn bao nhiêu giờ cho cuộc đời con gái? Mà cuộc đời con gái của tôi bắt đầu từ bao giờ? Phải chăng từ gương mặt buồn nhưng sáng bừng lên nỗi đam mê trong đôi mắt ấy. Đôi mắt ăn cắp 15 năm tuổi thơ tôi và dâng hiến đến tôi nhiều cuộc đời khác.

Tôi gọi anh là anh. Tên anh lặn sâu vào mạch huyết không cần nói thành lời. Ngôi nhà lặng lẽ khuất sau vườn cây như òa vỡ, nứt những tiếng cười và âm thanh hạnh phúc mỗi ngày chủ nhật. Lần đầu tiên, khi anh gượng nhẹ, rón rén giắt tay tôi bước vào ngôi nhà, tim tôi tắt từng mạch máu. Tôi nhìn thấy thiên đường và thấy cả địa ngục trong ngôi nhà lặng lặng. Cách bài trí ngôi nhà theo lối cổ xưa với những bức tranh Đông Hồ bằng giấy gió làm không gian ù mê, lười biếng như ánh mắt của anh khi tôi nói về tương lai và những mơ ước của mình. Bàn ghế lẳng lẳng, đến cả con chó có bộ lông mượt như lụa cũng lẳng lẳng. Anh nói từ ngày ly hôn, anh chưa đưa người phụ nữ nào về nhà. Có lẽ vì thế, con chó của anh không còn biết hơi người. Hình như nó nghĩ tôi là một loài động vật. Sau này, nhiều chủ nhật trôi qua giữa ngôi nhà đã trở thành thiên đường, tôi cảm thấy con chó có bộ lông màu xám mượt mà vẫn không xem tôi là một người bạn. Đôi mắt rười rượi luôn mở lớn của nó mang ngàn lời trách cứ lẫn thương hại. Nhất là buổi chiều ấy, buổi chiều tôi cắt đứt tuổi thơ vội vàng bằng anh. Cắt đứt bằng lưỡi, bằng môi, bằng mắt, bằng tất cả sức mạnh và nhịp đập rối loạn say mê. Căn phòng ngủ ngăn nắp của anh lộn tung những mê cuồng. Mê cuồng chứng giám nỗi mất mát và bắt đầu sự hồi sinh. Hồi sinh một người đàn bà thực thụ. Người đàn bà 16 tuổi. 16 năm tuổi thơ, anh cắt trọn trong một cú thọc sâu. Và kết thúc bằng vũng máu đỏ dấy lên như báo hiệu một cuộc đời giông bão. Sau đấy là im lặng hoàn toàn. Chỉ khi chú chó lông xám của anh nháy phắt lên giường hít người vết máu loang rộng trên nền ra trắng và hú lên một tiếng khó hiểu, tôi hồi tỉnh

và lơ mơ biết mình đang ở đâu. Tôi ngửi thấy da thịt anh, da thịt người đàn ông đượm rất mùi phù sa sông Hồng. Thứ mùi mà mỗi lần nước rút, cùng lũ bạn chạy xuyên qua bãi ngô đồng, tôi vẫn thấy nó dậy nức cánh mũi. Cánh tay anh choàng qua tôi nặng trĩu, lười biếng.

- Em khát nước.

Giọng tôi căng tràn, khô, bỏng. Tôi những tưởng anh sẽ chạy đi mang ngay nước đến cho tôi. Nhưng không.

- Em vào trong tủ lạnh lấy luôn nước cho anh đi.

Tự nhiên nước mắt chảy ướt đầm môi má tôi. Tôi nghĩ mình ảo tưởng bởi những cuốn tiểu thuyết. Thực tế đàn ông không ai hầu hạ đàn bà, chỉ có đàn bà phải chiều chuộng đàn ông. Tôi vừa mới trở thành đàn bà, tôi phải xứng đáng với điều đó, với người đàn ông đã xoáy mình vào trong tôi cắt đứt tuổi thơ ảo ảnh. Vài giọt nước mắt vụng về rơi trên tay anh, anh tưởng tôi tiếc.

- Em không nuối tiếc chứ ?

Giọng anh trầm ấm.

- Không, em hạnh phúc.

Tôi nghe trong giọng nói của mình nhanh những đăm mê dồn dập. Báo hiệu nhiều cơn lốc xoáy nay mai. Sau này, hình ảnh con chó xám và tiếng hú của nó ngày tôi thành đàn bà luôn đến sau mỗi cuộc ân ái. Dù không còn là với anh, mà với những người đàn ông khác.

Lúc mẹ giắt tay tôi len lén từng bước ngăn vào bệnh viện phụ sản một ngày không có gió, hình ảnh chú chó có bộ lông xám mượt đung đưa phía trước. Nó vừa muốn chỉ đường cho tôi đi vào chỗ làm tôi trở lại trong sạch trước mắt mọi người lại vừa u uất nhìn tôi van xin đừng bỏ đi mầm phôi của anh, mầm phôi chúng tôi đã tạo ra sau ba tháng yêu thương. Nó không nghe cuộc đối thoại đã diễn ra trước đó, trước bàn thờ uy nghiêm khói lượn vòng, bố tôi vừa thấp nhang lên, trong ngày không có gió.

- Bố mẹ tha thứ cho con tất cả những lầm lỡ con đã dại dột mắc phải. Nhưng con phải phá bỏ cái thai trong bụng vào ngày hôm nay.

- Con không lầm lỡ. Con yêu anh ấy thực lòng, con phải giữ đứa con của mình.

Khuôn mặt bố chuyển sang xanh xám, mắt mẹ bắt đầu nặng trĩu mây mù.

- Điều này quyết định cả tương lai của con. Nếu con giữ cái thai này lại, xem như cuộc đời con đã chấm dứt, con không biết ư?

- Cái bào thai này mới chính là cuộc đời con. Vì con yêu anh ấy.

Mây mù dày đặc đôi mắt to của mẹ, không còn một chút ánh sáng nào.

- Nếu con không nghe lời, mẹ sẽ tự vẫn.

Mây chuyển thành nhiều giọt mưa rớt trên khuôn mặt đau đớn của mẹ, rớt dài theo tiếng thở của bố và cuối cùng rớt tan trong nỗi tuyệt vọng đường cùng của tôi. Chú chó lông xám mượt không tưởng tượng được chuyện của con người. Vẫn không một chút gió nào khi người ta cởi mồm phôi của anh khỏi bụng tôi. Đây đây là môi bỏng, đây đây là lưỡi nóng, đây đây là đùi thon, đây đây là bộ lông xám mượt chạy lảng vảng quanh giường rên những điều vô nghĩa lúc anh rớt mình hòa vào tôi. Tất cả, tất cả từ từ ra đi theo bàn tay bà bác sĩ có bộ mặt dài quá cỡ. Tôi đâu ngờ vào đúng giây phút tôi đang hoảng dại vì mất mát ấy, anh đã kịp cài mồm phôi mới vào một người con gái khác. Sau này, anh thanh minh rằng anh biết gia đình tôi không đồng ý cho tôi lấy anh, một người đàn ông đã ly hôn, anh chán, anh buông thả. Tất cả những người đàn ông trên thế gian này khi chán đều buông thả, đều cài mồm phôi vào bụng một người đàn bà vô tội vạ thế ư? Tôi hỏi sao anh không làm mọi cách để dành lấy tôi, giữ lấy đứa con nếu thực lòng yêu tôi thay vì lột váy một cô gái khác để khóa lấp? Anh cúi mặt, tôi nhìn thấy chiếc cằm trễ nải của anh rung nhẹ. Mùi phù sa sông Hồng trên cơ thể anh trở nên nồng quá mức, sắp sửa trương thối. Sau này, mỗi lần nghĩ về anh, tôi lại ngửi được mùi phù sa châu thổ sông Hồng. Và tự nhủ, nếu tôi sinh con, rồi kết hôn với anh ngày ấy, sống trong ngôi nhà trang trí tranh Đông Hồ đầy bụi bám, ngửi hít mùi phù sa sông Hồng ngày này qua ngày khác, không hiểu cuộc đời tôi sẽ ra sao. Sẽ bình lặng như bãi phù sa ven sông, mặc cho nước dâng nổi làm mất đi hay bồi thêm, âm thầm chịu đựng trong khi rất có thể chông mình lại đi gieo mồm trên một mảnh đất khác? Đàn ông như anh, như phần đông đàn ông Việt Nam không biết đánh vần từ Chung Thủy trôi chảy. Đôi mắt trách cứ của chú chó bộ lông xám

mượt lơ lửng trên cao. Hình như nó nhả nhủ tôi rằng bào thai người ta vừa gặp ra sẽ đầu thai vào nó. Có lẽ vì thế, suốt đời tôi chẳng còn bao giờ được gặp nó, như một sự trừng phạt. Và anh, mỗi tình đầu vĩnh viễn ra khỏi tôi vào một ngày không gió. Hình như là vĩnh viễn, dù sau này, có trở lại nhưng là chứng nhân của tội ác. Chỉ có mây mù trong mắt mẹ, mùa đông trên khuôn mặt cha, nỗi trách cứ của tia nhìn chú chó, và sự hoán đổi u sầu lấy hồn nhiên trong tôi. Tôi là ai thế nhỉ? Không tiếng trả lời. Giọng tôi vọng ra từ tôi và vọng vào chính tôi. Tiếng bính boong năm lần của chiếc đồng hồ ngoài phòng khách len qua lớp kính dày và khuôn mặt không còn mây mù của mẹ tôi hiện ra cùng nụ cười. Giống như nụ cười.

- Con ngủ ngon không, con gái?

Mẹ đã tự mình trả lời trong âm điệu run rẩy của câu hỏi và khóe miệng mê mếu. Mẹ nghĩ tôi không ngủ. Tôi chẳng biết tôi đã ngủ hay chưa. Hình như là ngày có gió. Gió tràn qua khung cửa sổ dịu dàng, mơn trớn. Gió của ngày tôi sẽ là người đàn bà trưởng thành.

- Đến giờ rồi con yêu. Con phải dậy sửa soạn.

Tôi co hai chân lên ngang ngực, che giấu đôi mắt hoe đỏ.

- Đang sớm mà mẹ, mới 5 giờ. Cho con ngủ thêm chút nữa đi. Sau này mẹ có muốn, con cũng không ngủ trên chiếc giường này nữa đâu.

- Lấy chồng rồi không được dậy muộn như ở nhà mình đâu con. Phải tập dậy sớm con à. Nhà người ta lại là nhà gia giáo, nề nếp.

Tôi kéo chăn che kín mặt, tôi không muốn nghe mẹ nhắc đến gia đình chồng vào lúc này, những giờ phút cuối cùng còn có thể tận hưởng tự do. Mà tại sao mẹ lại có vẻ sợ sệt nhà người ta như vậy? Tôi đâu phải là cô gái kém cỏi gì, tôi là niềm mơ ước của vô khối đàn ông trên thế gian này.

- Vẫn chỉ là đứa bé gái nhõng nhẽo, hay khóc nhè và ngang bướng.

Tiếng mẹ nhỏ dần trong bước chân nặng chịch lo lắng. Bước chân mẹ lúc này như âm thanh khó nhọc mẹ rặn sinh tôi năm xưa. Mẹ nói tôi hay khóc nhè? Không, không còn là khóc nhè nữa. Tôi đã khóc giọt nước mắt của nỗi bất hạnh đầu đời trong vòng tay mẹ ở bệnh viện phụ sản, nơi người ta gặp đi sự sống của anh, máu huyết của tôi. Sau này, tôi còn khóc không biết bao nhiêu lần. Âm thầm cả những ngày gió và những ngày không gió,

với những nỗi buồn triền miên. Nỗi buồn đàn bà. Khóc không cho mẹ biết, một mình trong bóng đêm, sau từng người đàn ông bội bạc hay bị tôi bội bạc. Không ai nghĩ một cô gái uỷ mị như tôi có đủ can đảm bội bạc đàn ông. Nhưng tôi đã từng làm điều ấy. Nếu mẹ biết, chắc hẳn mẹ không còn xem tôi là con nít. Ngày ấy, ai cũng nghĩ tôi bị ông đuổi khỏi ngôi biệt thự bên bờ biển. Mẹ mở rộng cửa đón tôi và chiếc va li nằm lạc sau bốn tháng trời. Nước mắt tôi ướt đầm bậc cửa, nơi tôi đã cất tiếng khóc chào đời. Tôi là đứa trẻ háu sống. Tôi đã được sinh ra ngay trên bậc thềm một ngày tháng hai giá lạnh. Để rồi, sau này, tôi làm mẹ đau đớn trong tim với nhiều cơn choáng ngất. Như buổi trưa ấy, mẹ đã ôm chèo lấy tôi và nức nở.

- Nó đuổi con ra khỏi nhà ư? Con gái, đừng khóc, đừng khóc nữa. Mẹ đây, con trở về nhà là mẹ mừng rồi.

Cuống quýt như con gái mẹ không hề lầm lạc. Cuống quýt như con gái mẹ đi xa trở về. Mẹ không biết tôi tự rời bỏ ông, người mà có lúc tôi xem còn quý giá hơn cả gia đình, hơn cả bậc thềm nơi tôi sinh ra. Nếu mẹ biết tôi đã xếp va li và ra khỏi biệt thự của ông nhanh đến mức nào, chắc mẹ sẽ không gọi tôi là cô bé yếu đuối. Trước khi rời cửa, tôi còn kịp đổ hết hộp màu đen lên tấm ra giường, thứ màu ông không ưa, như một lời từ biệt. Bước chân tôi là bước của buổi trưa hè nắng lửa. Để rồi một thời gian sau, bằng bước của một ngày chớm đông rục rề, hối lỗi, tôi đã trở lại ngôi biệt thự ấy và được ông đón tiếp ân cần nhưng lịch sự với những điều kiện như một vụ buôn nha phiến. Ông là người Tàu, ông có dáng dấp và đôi mắt, ánh nhìn của một người đàn ông Tàu ở bất cứ nơi đâu trên thế giới. Bí ẩn, khôn ngoan và đầy ma lực với các cô gái. Ông lại là thương nhân giàu có. Cốt cách của ông tỏa ra quyền uy làm người khác phải phục tùng. Một thiếu nữ lãng mạn, ưa khám phá, phiêu lưu như tôi dễ dàng bị ông đánh gục. Tôi ngã ngựa trong chính tâm hồn mình trước ánh mắt, nụ cười của ông. Tôi đầu hàng thể xác mình sau mỗi cuộc ân ái cùng ông.

- Em thích cách tôi vừa yêu em chứ? Tôi thấy em co giật từng cơn và xiết tôi mạnh.

Khôn miệng ông cười, đuôi mắt ông cười nhưng tròng mắt không cười. Tròng mắt ẩn sâu một mí nhìn sâu vào tôi dò xét mỗi phản ứng. Tôi

yêu ông, tôi đam mê ông nhưng tôi sợ ông. Nỗi sợ càng kích thích tôi khi ông bao trùm tôi từ bên trên như một lãnh chúa. Thân hình ông rắn chắc tựa một củ sâm. Gần ông, da dẻ tôi trở nên hồng đỏ, láng mát. Tựa như tôi được uống nước sâm chắt lọc từ da thịt ông. Thân thể ấy toát ra mùi thơm hắc, mùi đèn đài, lãng tằm, uy quyền. Tôi cố ngước lên cao, cao mãi để hít ngửi mùi đế vương ấy. Nhưng càng rướn, ông càng vươn lên. Vì thế, mọi cuộc làm tình của tôi và ông là những cuộc rượt đuổi không bao giờ chán. Ông không bao giờ cho tôi ngồi trên mặc cho tôi van nài điều ấy. *Tôi cho em sung sướng, tôi cho em tất cả, tôi là Hoàng thượng của em, em hãy tận hưởng đi.* Giọng nói của ông đúng là giọng của một vị Hoàng đế. Tôi mê tận hưởng những khoái cảm ông mang lại, để rồi lần sau lại van xin được yêu ông từ bên trên. Và bao giờ cũng là cái lắc đầu. Nhưng tôi thỏa mãn, tôi phục tùng mọi điều ông muốn. Hình như người ông được nặn từ thép, ông không biết mệt bao giờ. Nắng chiều miền biển soi qua cửa sổ mở toang lặn hơi nóng vào da thịt cũng không làm ông ngưng nghỉ yêu đương. Ông chỉ cười, chỉ ra lệnh và nhồi vào, thúc sâu, bền bỉ, mạnh mẽ đến khi tôi hét lên cùng sóng biển hoàng hôn, ông mới tạm ngừng.

- Ông thích em ở điểm gì? Sao ông lại chọn em để yêu giữa bao nhiêu cô gái đẹp?

Câu hỏi của tôi thường được trả lời bằng hàng giờ ông hít ngửi, sờ nắn da thịt tôi như để định giá một chiếc bình cổ thời Minh. Mỗi bận ánh mắt ông soi vào vùng kín, da thịt tôi lại hồng tía lên như chiếc mào gà, để rồi bị ông đìm chết, bỏ ra như một củ khoai lang. Có một lần duy nhất ông trả lời câu hỏi của tôi.

- Vì em thông minh nhưng cả tin. Vì em yếu đuối nhưng cố tỏ ra mạnh mẽ. Nếu rời xa tôi, em sẽ chết. Em đang mắc căn bệnh trầm kha, chỉ có tôi mới giúp em hồi sinh được. Em sinh ra để dựa dẫm vào tôi.

Đuôi mắt một mí của ông cười ma quái. Nắng biển Đông chết ngoài khơi xa trước ánh mắt ông. Tấm thân tôi cong lên hình chữ S, một hình chữ S cố phản kháng :

- Nhưng em không phải nô lệ của ông.

- Trong tâm tưởng, em luôn nghĩ em là nô lệ. Em nghĩ thế từ khi em chưa sinh ra, từ cả ngàn năm nay. Em không có sự tự tin.

Người tôi oằn xuống thẳng đờ, phục tùng giọng nói, phục tùng ý nghĩ của ông. Không còn chữ S nữa mà là chữ I, hai đầu xẹp nhẹp. Tôi yên lặng để ông giam lỏng trong ngôi biệt thự. Tôi chỉ được phép ra ngoài khi có ông cùng đi. Đêm trước hôm tôi xếp va li và trốn khỏi ngôi biệt thự, ông làm tình với tôi ngoài biển đêm, khi dưới chân thủy triều đang rút, trở lại những doi cát ẩm vàng tựa chiếu chỉ vua ban trải dài từ kinh đô tới tận cùng đất nước. Run rẩy giữa mệnh mông gió và mệnh mang cô đơn trời nước, ông để tôi ngảnh mặt ra đại dương và nhập vào tôi từ phía sau chiếm hữu. Tôi thỏa mãn, tôi lạ lùng, tôi mê man, và tôi mang cảm giác nhục nhã. Cảm giác ấy đã giúp tôi sáng hôm sau đi khỏi ngôi nhà. Nhưng rồi chính nó cũng chết trong cơn khát nước sâu của tôi những ngày sau và đẩy bước chân tôi quay trở lại biển.

- Em đã phản bội tôi trong khi tôi giúp em hồi sinh. Em chạy theo những ảo ảnh bên kia đường chân trời. Tôi không đuổi em về với ảo tưởng của em, nhưng tôi cũng không thể cho em tất cả những gì em muốn như trước đây được nữa. Tôi chỉ cho em ăn khi nào tôi thích. Và em phải quỳ gối khi tôi dứt cho em ăn. Tôi không cấm được suy nghĩ của em chạy rong về bên kia đường chân trời. Ngày chân trời của em vụn vỡ, tôi cũng vẫn bắt em quỳ gối.

Ông xoa xoa lòng bàn tay tôi và day mạnh huyết đạo trên mu bàn tay khi buông những lời ráo hoảnh ngày tôi trở lại. Những ngày mong chờ mòn mỏi trong ngôi biệt thự không có ông dường như câm nín, phế hoang. Ông nói ông đi Mông Cổ, ông đi Nhật Bản lo việc kinh doanh. Đúng khi tôi thoi thóp còn lại một chút hơi tàn trong cơn khát, ông mới từ tốn trở về và dìu tôi ra biển. Dưới chân thủy triều đang rút, ông cho tôi ăn. Tự nguyện, tôi quỳ xuống trong tư thế của một nô lệ. Có bạn, khi ông đang mài miết nhét đầy thức ăn vào miệng tôi, trong đầu tôi thoáng hiện ra tương lai. Tôi làm vợ ông? Tôi no ấm, đủ đầy, con đàn cháu đống? Tất nhiên. Và suốt đời quỳ gối, trang sử riêng tư cuộc đời tôi sẽ ghi danh hai tiếng nô lệ? Đương nhiên.

Thân mình tôi quẫy như một con cá kình rồi náu lạng như con rùa lật ngược. Dù đau đớn, tôi cũng cố tìm cách trở mình.

Tôi trở mình thật. Nhưng nhẹ nhàng trong cơn ngái ngủ. Tiếng chuông điện thoại đổ dồn cộng lẫn tiếng bính boong đồng hồ treo tường len qua lớp kính dày vào phòng, kéo giật tôi về phía tương lai. Lao xao tiếng nói bên ngoài. Rồi tiếng guốc của mẹ vội vàng như hành khúc.

- Chồng con mới gọi điện thoại hỏi con đã dậy để sửa soạn trang điểm chưa. Nó nhắn con rằng: *Ngày đã điểm, thời cơ đã đến.*

Tôi chẳng buồn cười lời mẹ vừa nói. Người đàn ông còn mấy tiếng nữa là chồng tôi hay nói những điều kỳ lạ. Tôi nghĩ đến lời của người tình Tàu dạo nọ: “Em ảo tưởng về bên kia đường chân trời”. Chồng tôi có phải là đường chân trời? Tiếng guốc đi lại sột soạt và bà chị tôi ào vào như một cơn gió sớm hanh khô làm tôi không còn thời gian miên man dòng suy tưởng. Mới sáng sớm, chị tôi đã lộng lẫy như bà hoàng. Chiếc áo choàng lông thú chị mặc, lần đầu tiên tôi thấy.

- Chị tốt phước có cô em gái xinh đẹp, thông minh nên được nhờ. Chồng em tặng chị cái áo hàng hiệu này đây. Chứ lương giáo viên tháng chưa đủ tiền mua một chiếc giày như chị làm sao dám mơ.

Tôi chẳng lấy làm ngạc nhiên cũng chẳng lấy làm vui mừng. Chồng tôi có vốn tư bản và biết cách chiều gia đình vợ. Có thể, hôm nay mới là ngày đại hỷ.

- Công chúa chào tạm biệt chiếc giường con gái đi nào. Người trang điểm và người làm tóc sắp đến rồi.

Màu son môi của chị tôi sáng nay đỏ quá. Có cần phải vui mừng đến thế không, có cần phải phô trương đến thế không? Tôi uể oải xếp dọn chăn gối. Sương mù, sáng nay dăng đầy sương mù. Báo hiệu một ngày nắng giá và không gió. Làn gió hồi đêm có lẽ vừa lặn theo bóng tối. *Hôm nay tôi nên mặc áo dài tím vẽ long phượng hay áo dài màu nâu hả chị Ngọc?* Tiếng mẹ lẩn nhò qua tai tôi. *Đám cưới con gái sao cô lại mặc màu nâu? Cô thật chẳng khéo chút nào.* Giọng bác tôi dần dỗi. Mẹ lệt sệt đôi guốc vào buồng. Mùi nhang thơm tràn ngôi nhà. Chắc bố tôi thắp lên từ sáng sớm. Khói

nhang hòa cùng sương mù ngoài song cửa, tôi thấy thế giới sáng nay như lò tôi vôi. Cháy xèo tất tật.

Khi tôi loay hoay trong phòng tắm với bộn bề trống rỗng, chị tôi bắt đầu giúp tôi xếp đồ vào mấy chiếc va li mở sẵn. Những chiếc va li đủ màu, mẹ nói chồng tôi mua tận bên Âu châu mang về. Chúng đắt. Tất nhiên. Chúng đẹp. Có thể. Chúng sẽ đựng vẻ bề ngoài của tôi mang về nhà chồng. Còn bên trong, tâm hồn tôi, va li nào, túi nào sẽ đựng được để nó đừng rơi vỡ? Trái tim ư? Hình như đã không còn nguyên vẹn để chứa được một tâm hồn đầy giông bão ứ tràn. Việt từng nói tôi là bể sâu nhất, dòng xoáy nhất trong đại dương. Và chàng trôi nổi bênh bồng trên hiểm nguy từng giờ, ngày còn bên tôi. Bây giờ, khi người thợ trang điểm bắt đầu thoa lớp kem lót làm mềm da lên khuôn mặt có đôi mắt u uẩn của tôi mà chàng đã từng thương nhất, không biết chàng còn nhớ hàng lông my ngun ngút ưu tư khi từ ly? Chàng là người đàn ông lãng mạn nhất của tôi, ngu ngơ nhất của tôi và cũng thành thật nhất của tôi. Người chàng lúc nào cũng thơm như một quả táo tây. Da chàng trơn mịn, láng mượt. Nhiều khi lấy tay sờ lên má chàng, tôi sợ sữa sẽ tuôn dầm. Chàng bảo tôi cường điệu, hoang tưởng. Má người thì làm sao mà chảy sữa như vú người đàn bà đang làm mẹ? Bên chỗ chàng, da ai cũng trắng và thơm như thế cả. Tôi vặc lại chàng :

- Có người làm mẹ nhưng không có sữa.
- Có thể người ta bị bệnh.
- Không bệnh tật gì cả, mà là không có cái ăn.
- Thế kỷ 21, chẳng ai lại không có cái ăn. Họ chẳng chỉ có ở Phi Châu.

- Đúng là ngu ngơ như gà con lạc mẹ. Xứ này còn tệ hơn cả Phi Châu. Đôi môi tôi cong lên nguýt vòng theo đuôi mắt. Chàng mân mê cườm tay tôi.

- Thì anh đúng là gà con lạc mẹ mà. Không chỉ lạc, mất rồi.

Cườm tay tôi rả xuống trước đôi mắt ngấn lệ của chàng. Tôi thương chàng nhất trong những người đàn ông tôi đã từng yêu thương. Tôi hiểu chàng không còn bị lạc nữa mà mất, không thể còn tìm thấy. Làm sao tìm được xác ba và chị đã rơi giữa biển khơi làm mồi cho cá? Làm sao tìm

được dáng mẹ còng lưng ngồi đợi con bên khung cửa với đôi mắt mờ vì nước mắt chia ly và chờ đợi? Biển Thái Bình Dương trong xanh, diễm lệ nhưng cũng đầy gian ác. Ngày ra đi, chàng chìm nổi lênhên trên những con sóng với triền miên nôn mửa và sợ hãi. Ngày trở về, chàng bay qua mênh mang nước và trùng điệp núi. Nhưng quê hương của chàng chỉ còn lại một nắm đất ở nghĩa trang Gò Dầu, nắm xương mẹ cong hình chờ đợi. Tôi làm sao lại không thương yêu chàng cho được. Chàng thường rúc vào bầu ngực tôi ngủ ngon như trẻ thơ. Giữa hai bầu vú căng hồng của người đàn bà chàng yêu, không còn mất mát, không còn đau khổ. Chàng mang dáng hình chữ S cuộn khoanh trong lòng tôi. Nhưng lắm khi, chàng khiến tôi bực mình. Chàng đã mất tất cả, mất luôn cả gốc. Tôi phải cầm tay dẫn chàng khi sang đường, tôi phải giải thích cho chàng bao nhiêu là từ mà chàng không hiểu. Chàng không lấy làm xấu hổ về chuyện ấy.

- Anh đi xa bao nhiêu năm nay rồi, làm sao anh biết được.

Chàng luôn chống chế vụng về.

- Xa bao nhiêu năm cũng không thể quên nếu người ta luôn tâm niệm phải nhớ. Đã quên hết rồi, anh còn trở lại đây làm gì để thấy mình lạc lõng?

Hai bầu má phính sữa của chàng dường như xanh tái. Chàng cười, điệu cười chắt ra từ 25 năm làm người nơi xứ lạ.

- Về để tìm lại tuổi thơ, để làm lại những cái đã mất. Anh tin anh làm được vì xứ này vẫn còn nhiều người như em.

Tôi thở dài nhìn chàng. Chàng quả thật ngây thơ. Chẳng thể nào chàng tìm lại được những thứ đã mất bằng sự cả tin và ngây thơ như vậy. Bao nhiêu cạm bẫy, bao nhiêu chông mìn, bao nhiêu kềm gai dựng nên những thù hằn ngăn cách còn nằm sâu, nằm giữ mảnh đất mẹ của chàng. Có cực nhọc làm ra bao nhiêu tiền để mang về, bức tường đó vẫn không phá bỏ được, lòng lại dầy thêm thương tích. Tôi không muốn chàng mất mát thêm, không muốn chàng đau khổ thêm nhưng rồi cuối cùng vẫn làm chàng thất vọng ra đi. Ra đi và thề không bao giờ quay trở lại. Xem như quê hương đã vĩnh viễn tuột mất. Tôi không thể bỏ tất cả để theo chàng. Gia đình, bạn bè, những hàng cây khẳng khiu chờ mùa về thay lá. Bố tôi gầm lên :

- Quân bán nước. Tao còn sống thì mày đừng hòng.

Tôi hiểu. Tôi phải ở lại để làm mùa xuân. Dù cho lâu lắm mùa xuân mới về trên mảnh đất này. Lâu lắm hoa đào lại mới nở. Em trai tôi buồn phiền.

- Chị đi rồi sau này mang em đi luôn có phải hay không. Đất này bấu bở gì mà phải nuôi tiếc.

Tôi đứt ruột ngày chàng ra đi. Khi chia tay mỗi tình đầu trong bệnh viện phụ sản, tôi đau dao cắt, kéo dâm nhưng vết thương mau lành. Lúc quyết định không quỳ gối để người đàn ông Tàu cho uống nước sâm nữa, tôi khát cháy da thịt rồi cố lết đi tìm vũng nước. Ngày chia tay chàng, tôi bị chặt một phần thân thể. Đau thốn từng mạch máu. Đôi mắt tôi xám như màu núi buổi chiều tà không dám ngược nhìn làn da chàng nhợt tái. Chàng muốn lần cuối cùng được ôm tôi trong vòng tay trên cao, có núi, có rừng, không phải là biển, nơi ngày xưa chàng chia tay số mệnh và mất mát cả một quê hương.

- Mẹ Âu Cơ chia tay với Lạc Long Quân cũng là trên rừng phải không em? Chúng mình giống họ, nhưng chẳng có một trăm đứa con.

Tôi chết lặng trong căn nhà sàn. Tôi đu lên chàng. Tôi muốn nói tôi sẵn sàng sinh cho chàng một vạn đứa con, nặn lại cho chàng quê hương, chuộc lại cho chàng tuổi thơ sung sướng nếu tôi là Thượng đế, nếu có Thượng đế. Chàng yêu tôi dịu dàng và vô cùng xúc động. Hai bầu ngực tôi nở ra như muốn ôm trọn khuôn mặt thơ ngây của chàng hòng che chở. Gió hoàng hôn xuyên qua cánh rừng căn khô u u tắc nghẹn trên mỏm núi cũng không run rẩy bằng tiếng thở của chàng. Và lúc chàng rút khỏi mình tôi, cơn gió bỗng chợt tràn qua mỏm núi hất tấp căn nhà sàn, cửa rời thân thể tôi. Tôi biết đã vĩnh viễn mất đi một phần thân thể.

- Sau này em sẽ lấy ai?

Gió vẫn không ngừng quay lộn. Như bộ óc tôi vật vờ. Như trái tim tôi ứ huyết.

- Lấy anh. Chim phải bay về rừng, cá phải bơi về biển.

Tiếng tôi nói hay tiếng của ước mong? Chàng xoay tôi lại, bắt tôi nhìn thẳng vào đôi mắt chàng đang nhòe nước.

- Em biến hóa như ảo thuật. Soi mình trong gương em sẽ không thấy được mình. Nhưng soi trong mắt anh em sẽ gặp chính em.

- Anh bảo em là ma cà rồng?

- Ma cà rồng hút máu kẻ đại khờ vì yêu như anh.

Mãi mãi, chàng trôi trên con sóng bạc đầu mất hút bên kia Thái Bình Dương. Chàng mang luôn một phần thân thể tôi trong hành trang và đánh rơi vạ vật đầu đó trên xa lộ mỗi ngày chàng đến sở. Nếu lấy chàng ngày ấy, tôi sẽ ra sao bây giờ? Bươn bả, vật lộn kiếm từng đồng tiền và đêm đêm ngồi nhìn qua biển nhớ về những gốc sấu già, mong chờ mùa xuân? Biết đâu như thế mùa xuân lại đến nhanh hơn, thân thể tôi nổi liền được phần rời đứt? Hơn là ân hận, nuối tiếc, ám ảnh triền miên mà mùa xuân vẫn đâu đâu. Mà chỉ còn mấy bữa nữa là lập xuân, hoa đào đã nở hồng trên Nhật Tân, sao tôi cứ mong chờ một mùa xuân hảo huyền nào đó trong tâm trí. Hôm nay cũng là mùa xuân, người ta nói ngày vui nhất của một đời người, sao tôi cứ ngồi suy nghĩ miên man về những mối tình đã chết, không bao giờ còn có thể quay lại? Chiếc đồng hồ lại bính boong làm công việc đếm thời gian. Thời gian có đồng hồ đo được nhưng nỗi buồn vui, hạnh phúc con người lấy gì để đo? Chị tôi lộng lẫy áo choàng lông thú mua bằng vốn tư bản của chồng tôi, mẹ tôi trầm lặng trong bộ áo dài, bác tôi nhai trầu đỏ tươi đôi môi, em tôi lắc lư theo điệu nhạc bằng lòng vì cuối cùng chị nó cũng kết hôn với một ngoại kiều. Ai đo nỗi sự giằng xé nát tan trái tim tôi? Bố tôi đã thắp nến lên bàn thờ. Ông bà nội trên tấm hình nhìn tôi không biểu lộ cảm xúc. Bố mẹ muốn tôi lấy người đàn ông có vốn tư bản để bảo đảm cuộc sống, nếu ông bà còn sống chắc sẽ muốn tôi lấy quan tuần phủ hay chánh tổng, lý trưởng để vượt ve quyền lực? Người ta bắt đầu choàng chiếc váy cưới lên người tôi. Màu trắng tinh giả dối. Tôi muốn chiếc áo màu ngà nhưng chồng tôi và gia đình không ưng thuận. Nếu vì màu sắc mà làm cho cuộc hôn nhân hạnh phúc chứ không phải tình yêu, thế giới này làm gì còn đau khổ.

Khi người ta bắt đầu vấn tóc cho tôi, tiếng cười nói đã râm ran khắp trong nhà ngoài sân. *Chữ Hỷ ai cắt mà đẹp thế? Cưới hôm nay vừa đẹp ngày lại vừa đẹp trời, ông bà thật tốt phước! Nhà trai sắp đến rồi, chuẩn bị*

nước đi là vừa. Mấy đứa đã chuẩn bị áo dài đồng màu để nhận sinh lễ chưa? Tôi lẫn lộn giọng người này với người kia. Qua khung cửa, sương mù dần tan hết, chỉ còn vài gợn loay hoay trong vườn. Năng động lên sớm hơn thường. Mẹ đi vào lẩm nhẩm ngắm nhìn tôi. Tôi trông mẹ không vui. Có phải vì mẹ sắp mất con gái? Nhưng tôi đâu có rời xa mảnh đất này dù lấy ngoại kiều. Chồng tôi đã hứa sẽ định cư ở đây vĩnh viễn. Có gì mẹ phải buồn.

- Cô dâu xong chưa? Nhà trai vừa gọi điện thoại, đã khởi hành rồi đấy. Họ nhắn cô dâu: *Cửa sắp mở, hãy xông vào giành chiến thắng.*

Suýt nữa thì người làm tóc xiên chiếc trâm cài phải tay tôi. Chồng tôi, anh ấy lại vừa nhắn lời khó hiểu. Quen rồi nên cũng chẳng cần bận tâm. Bác tôi xuýt xoa :

- Cháu vấn kiểu đầu này hợp lắm, đã xinh rồi lại càng xinh hơn.
- Em cháu đẹp chứ không xinh.

Chị tôi đính chính. Tôi mở mắt liếc vào gương. Trời ơi, người ta làm gì mái đầu của tôi thế? Như vậy mà hợp ư? Gương mặt nhiều góc cạnh của tôi không thể đẹp nếu vấn tóc kiểu cổ điển. Phải làm những lọn sóng xoắn xoắn dài tự nhiên và kết hoa vàng thành vòng như một chiếc vương miện. Chàng cũng từng nói thế ngày chưa rời xa mang đi một phần thân thể tôi, ngày còn ao ước về đám cưới và đàn con. “Em không giống phụ nữ Việt Nam truyền thống, em mang nhiều nét đẹp cởi mở phóng khoáng. Sau này, khi đám cưới, anh sẽ tự tay kết cho em một vòng hoa màu vàng để đội lên mái tóc bông bành của em, em sẽ giống một bà hoàng”. Bây giờ, người ta vấn ngược những lọn tóc tôi lên, gương mặt chàng yêu thích chìm tối trong vẻ cổ điển. Có phải bao giờ dáng vẻ cổ điển cũng là truyền thống, cũng là dân tộc? Mà không được kết hôn với người tôi yêu, cổ điển hay hiện đại, vấn tóc hay thả buông cũng vậy mà thôi. Tôi nhắm mắt. Người ta xô giày vào chân tôi. Tôi bật dậy. Vấn tóc cổ điển, váy cưới màu trắng tinh, người chồng ngoại kiều có vốn, nhưng còn đôi chân, hãy cho tôi được xô trong thứ mà tôi mong muốn. Đôi săng-đan màu trắng vẫn lung linh nhìn tôi cười dưới chân giường. Giấc mơ của tôi, hy vọng cứu rỗi. Tôi ôm đôi săng-đan

vào lòng như một vật báu và từ từ dịu dàng xỏ từng ngón hồng. Vừa vặn, mềm mại, xinh xắn. Tôi còn có giấc mơ, có hy vọng vào hạnh phúc.

- Nhà trai đến đầu ngõ rồi. Cô dâu không được ra khỏi buồng. Người nhận sính lễ đâu?

Tại tôi ừ. Mắt tôi hoa. Chân tôi khuyu. Cuối cùng đã đến giờ phút trọng đại nhất của một đời người. Đã từng tự nhủ không lấy được người mình yêu, dám cưới chỉ là một nghĩa vụ, nhưng sao bây giờ tôi cũng run rẩy, ngượng ngùng như bất kỳ một cô dâu nào trên đời. Tôi ngóng qua khe cửa tìm gió, tôi mong ngày có gió. Sương mù đã bay hết, nắng đã nhen, sao gió không về? Đôi săng-đan trắng chật hơn dưới chân tôi tụ máu. Tựa như nó không mang nổi bao nhiêu xúc cảm, bao nhiêu hoang mang, bao nhiêu hồi tưởng trong tôi. Ngày tôi phải tham dự phiên tòa xét xử anh, tôi cũng không hoang mang như giờ phút này. Trớ trêu, mười năm sau, tôi gặp lại anh, người đàn ông đầu đời, người đàn ông có chú chó xám, người đàn ông bỏ tôi nhào nhả với kẹp panh cùng bác sĩ đang gấp đi đưa con đầu tiên để ngồi thưởng trà với cô gái khác. Anh mập, dáng vẻ thành đạt hơn. Cố ý, anh cho tôi thấy anh chạy chiếc Camry đời mới bóng nhẫy.

- Em hay nói anh lười biếng. Lười biếng làm sao có xe mà đi?

- Xã hội này chuyện gì cũng có thể xảy ra. Giết người lại được phong anh hùng, lười biếng vẫn nhiều tiền, có gì lạ.

Miệng lên gân, trong lòng tôi vẫn thấy anh hấp dẫn như chục năm trước. Tôi nhớ chú chó màu xám và ngôi nhà ấm áp.

- Gặp lại em là niềm vui lớn nhất của anh.

Anh không biết rằng chỉ vài chục phút sau câu nói ấy, tai họa đã ập xuống. Lần tái ngộ với người xưa trở thành nguyên nhân đưa anh vào chốn tội tù. Mãi nhìn tôi, anh đã gây tai nạn chết người khi chúng tôi từ chỗ ăn tối trở về. Không thể nào chối bỏ, tôi trở thành người làm chứng trước tòa. Hoang mang, giằng xé, suy sụp. Anh quỳ mọp sau chấn song :

- Em bảo giết người vẫn được phong anh hùng. Em hãy cứu anh đi, em hãy khai man đi. Anh không cần anh hùng, anh chỉ muốn ra khỏi đây.

- Hèn!

Trước tòa, tôi mang khuôn mặt lạnh giá nhưng trong lòng vụn vỡ. Người đàn ông mê tranh Đông Hồ, người đàn ông mang hương vị phù sa sông Hồng, người đàn ông thưởng trà mỗi sáng đã chết. Thực sự chết. Tôi tự hỏi nếu khi ấy đã là vợ anh, tôi có bao che cho anh không? Tôi không trả lời được. Trái tim cứng lưỡi trong hỗn mang thất vọng.

Một làn gió bỗng thốc qua khung cửa mang theo hơi lạnh. Tôi rùng mình. Đồng hồ điểm mười một tiếng gọn lảnh. Giờ đã điểm. Giờ của tôi đã điểm thực sự. Ôm ngực, tôi trông không gian vẩn vù trong vô thức. Rồi ai đó quàng cánh tay tôi, ai đó kéo tôi đi. Mùi hương, tiếng cười nói ào ào. Ai đó bảo tôi quỳ lạy. Màu đỏ tràn ngập. Những mâm sính lễ, chiếc áo ghi tôi, màu son chì tôi quay cuồng. Ai đó cho tôi uống nước. Ai đó nhắc tôi cười tươi để chụp hình. Cười, phải cười, phải vui, phải hạnh phúc. Một cuộc sống mới. Sẽ có tất cả. Chồng tôi có vốn tư bản. Chồng tôi là người nước ngoài cấp tiến và nhiều thế lực. Tôi không còn sợ bị người đời ăn hiếp. Xứ này nhiều tiền và thế lực, muốn thứ gì chẳng được. Tình cảm ư? Cũng như nén nhang đang ngút khói trên bàn thờ kia, sẽ tàn trong canh giờ và thổi bụi vào không gian. Tôi đã yêu anh, đã yêu ông, đã yêu chàng, đã yêu Tim nhiều như vậy, lần nào cũng như chết trên đoạn đường đến hạnh phúc, chết trong nỗi khao khát và nhung nhớ. Nhưng còn lại gì cho tôi? Hay chỉ là ký ức về ngày không có gió với giọt máu của chính mình lìa khỏi da thịt, là ngày gió độc trên cánh rừng hoàng hôn và một phần thân thể đứt lìa mãi mãi, là cảm giác thỏa mãn rồi nhục nhẽ lúc quỳ xuống biển đêm? Vị phù sa sông Hồng, nước sâm quý, mùi sữa tươi còn vương ký ức không mang hình hài, không thể chụp bắt. Tình yêu, tình yêu là ảo ảnh, là điều không thực. Đêm đêm, tôi thường giật mình tỉnh giấc, hất tung chăn khỏi người, hai tay ôm đầu, cuộn khoanh như một hài nhi trong bụng mẹ rồi lại xoay mình cố dỗ im giấc ngủ. Khi ấy, tình yêu không hiện diện, hay chính vì bao hệ lụy của tình yêu mà tôi hóa thành hư ảo, hóa thành chiêm bao của chính mình. Người nào đó ấn vào tay tôi ly nước.

- Cô dâu uống hết ly nước sẽ thấy khá hơn. Từ trước tới nay, chưa thấy cô dâu nào xúc động đến thế này.

Xúc động. Vui nên xúc động. Yêu nên xúc động. Phải thôi, vì chồng tôi là niềm mơ ước của bao nhiêu cô gái xứ này. Cái xứ con gái nhà quê thì thi đua lấy chồng Đài Loan, Hàn Quốc, con gái thị thành xinh xang sánh đôi với Việt kiều, ngoại kiều. Lấy được chồng như tôi làm sao không khỏi xúc động tột cùng. Tôi loạng choạng giữa đám đông. Không còn ngôi nhà, via hè tôi cất tiếng khóc chào đời. Thức ăn, bàn ghế, rượu, nhạc, váy, tóc, màu sắc thi nhau lướt bừa vào đôi mắt viễn thị đột xuất của tôi. Không phải Hilton, nơi tôi muốn diễn ra lễ cưới. Chính tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại thích Hilton. Có thể vì tôi muốn bạn bè biết tôi kết hôn với người Âu châu. Có thể vì tôi nhớ Tim. Tôi gặp Tim lần đầu tại Hilton. Bất ngờ. Tim hấp dẫn tôi từ cái nhìn thứ nhất. Tôi bỏ định kiến đàn ông Mỹ không có chiều sâu. Đôi mắt buồn nao lòng của Tim chứa đầy đam mê. Sau này, Tim nói cũng bị tôi đốn ngã ngay khi chạm mắt. Suốt thời gian ở bên nhau, tôi nghe Tim nói hai câu bằng tiếng Việt. “Mắt em bồ cau”. “Đôi chân em dài thẳng như đôi cau đang thì ra trái.” Tôi trợn tròn mắt. Bị tôi tra tấn một hồi, Tim chịu khai xuất xứ của hai câu nói hay không kém gì thơ Hồ Xuân Hương. Tim mất 20 đô la cho một ông đồ già ngồi vẽ tranh trên phố để ông viết ra giấy và dạy cách phát âm. Và mất hai ngày đọc thuộc. “Ông già Việt Nam ngồi vẽ chữ chắc là sẽ dạy cho điều tốt”. Tim cười ngô nghê. Lấy 20 đô la chỉ để dạy cho một người nước ngoài hai câu nói nhại thơ người khác. Ông già Việt Nam thời mở cửa! Tôi chạnh lòng xấu hổ.

- Thế cây cau là cây gì?

Tôi hỏi xóc. Tim vụng về ôm tôi hôn.

- Tim đừng nên nói với em những điều mà Tim không hiểu.

Môi tôi xót dưới làn môi Tim. Sau này, Tim đưa tôi lên chùa Trấn Quốc và tự hào chỉ cho tôi cây cau. Tôi cười khen Tim.

- Thế trái cau để làm gì?

Lần này thì Tim dối.

- Làm sao anh hiểu rõ truyền thống của người Việt Nam, cũng như em không thể hiểu hết văn hóa Mỹ đã nuôi anh trưởng thành.

Ngực tôi như bị một con kiến châm nọc. Nhức tỉ tê và ngứa lan dần. Tim nói đúng. Cả hai nền văn hóa cách biệt. Tim không hiểu quả cau dùng

để làm gì, và còn trăm thứ Tim không hiểu. Nhưng tôi trọng Tim bởi lòng thật thà. Anh, người tình đầu tiên, người mang hương vị phù sa sông Hồng có thể thao thao với tôi về trầu cau, song tôi biết không có dáng thẳng đứng của cây cau trong suy nghĩ khi miệng anh nói. Trơn trượt, rồi lời nói của anh cũng theo gió ra đi vào ngày có gió, và chết ngạt trong ngày không có gió. Với Tim, khi nói, Tim nhìn cặp chân tôi và cố hình dung về cây cau. Tôi trọng Tim còn bởi tôi được Tim trọng. Bất cứ điều gì Tim hứa Tim đều làm. Ngay cả chuyện ân ái. Có bạn, tôi chưa thấy bờ bến ở đâu Tim đã bị sóng đẩy lật thuyền. Ân hận, vỗ về, xin lỗi, Tim làm như tội tày trời. Tim không biết, tôi bị bỏ bơ vơ giữa biển là chuyện thường tình. Mà đàn bà xứ này đều thế, riêng gì tôi. Những ngày bên Tim, tôi trở thành hoàng hậu. Tôi khám phá bản năng vẫn còn ẩn tận sâu đáy thăm thâm xác. Tim đưa tôi đến tận cùng hang sâu, chỉ cho tôi nền văn minh hồng hoang mà bấy lâu tự tôi che giấu, mà những người đàn ông kia đã không dẫn tôi tới. Họ không đủ sức, không tìm thấy đường hay vì họ nghĩ bởi tôi là đàn bà? Đàn bà phải là kẻ nằm dưới, là đất để gieo mạ. Rồi mạ non thành lúa, thành thóc, họ đốt nương tàn rẫy, đến mảnh đất khác khai hoang. Tôi nghe người ta gọi đấy là truyền thống, là văn hóa phương Đông. Và tôi là người Việt Nam, người phương Đông. Đôi khi tôi tự tra vấn chính mình: phải chăng đàn bà da vàng, tóc đen không biết đam mê? Rồi Tim trả lời cho tôi bằng hơi thở kích động và ánh mắt thỏa mãn, biết ơn.

- Em tuyệt vời quá. Anh chưa từng biết người đàn bà nào nồng nàn như em. Sự nồng nàn nhạy cảm, không chỉ hoàn toàn là dục vọng xác thịt. Em sẽ là vợ anh nhé, cô gái bé nhỏ?

Bên Tim, tôi thấy mình là hoàng hậu, cứ gì tôi không nhận lời cầu hôn. Khác biệt văn hoá, hố thăm rất lớn. Nhưng tôi tin bằng tình yêu thương, hố thăm sẽ được lấp đầy. Tôi không nghĩ đến gia đình, lễ giáo khi xúc động nhận lời cầu hôn của một người Mỹ da trắng. Để rồi mấy ngày sau, bẽ bàng nhận ra rốt cuộc mình cũng chỉ là người đàn bà phương Đông từ trong máu huyết.

- Không bao giờ được lấy một thằng Mỹ. Tôi không chấp nhận văn hóa B-52.

- Nhưng anh ấy sẽ ở lại đây sống cùng chúng ta, sẽ uống nước rau má và ăn bánh chưng bố ạ.

Mắt bố như mắt của một bộ đội cụ Hồ trên vĩ tuyến 17.

- Để sinh cho tôi những đứa cháu tóc vàng, để gia đình này trở thành một thứ lai căng hồ lớn hả?

Tôi quá nhỏ nheo và yếu đuối. Dù yêu Tim rất nhiều, dù thích uống Coca Cola hơn nước rau má, tôi cũng đành rời xa Tim. Nhưng trong những giấc mơ, hình ảnh một đứa bé tóc vàng mượt có đôi mắt đen tròn vẫn ám ảnh tôi. Tôi không thấy lai căng hồ lớn như bố nói, tôi thấy nó là đứa bé đẹp nhất trên đời. Rồi vài tháng sau, bố tác thành cho tôi với một ngoại kiều Tây phương. Cũng mắt xanh, mũi lõ. Tôi không thể nào lý giải. Tôi chỉ còn là một người tàn phế. Mỗi người đàn ông tôi yêu, lìa xa tôi, đã mang đi một phần thân thể của tôi. Gặp Tim lần cuối, soi mình lần cuối trong đôi mắt xanh đang lạng xám vì đau đớn của người đàn ông da trắng, tôi thấy vực thẳm đang tụt dưới chân mình. Vực thẳm đào xới tận cùng hun hút một thân xác mỗi mạt. Tim có thể lấp đầy nhưng Tim không có tóc đen, da vàng rải lên che giấu. Tôi để gió và cát ngày ngày rắc bột ớt lên hố thẳm của mình mà không biết rằng gió cát rồi cũng có ngày cạn kiệt.

Không còn thấy gió. Không có một chút gió nào. Dường như lạnh, dường như nóng. Ngày hay đêm, thiên đường hay địa ngục? Tôi mở choàng đôi mắt. Thứ ánh sáng nhờ nhờ tôi thường trông thấy hắt ra từ những bóng đèn trong công viên mỗi hoàng hôn không tài nào phân định nổi thời gian. Thời gian, có phải hạn định ngày tôi thoi thóp trên chiếc bàn sắt lạnh để người ta gắp đi một mạng sống. Có phải buổi chiều giông gió trong căn nhà sàn, người yêu da vàng nhưng khác quốc tịch đã mang đi của tôi phần thân thể nhạy cảm nhất. Thời gian, buổi chiều, buổi sáng, hay buổi khuya đêm, là khi nào cũng không cứu được những mất mát của tôi. Bao nhiêu kỷ niệm như một cuộn phim bị nhão, lê thê đứt quãng trong đầu, tôi miên man trôi nổi trong thứ ánh sáng trắng đục. Từng người tình ươm vàng nổi hoài niệm. Nhón một ngón tay lên ngang ngực, tôi chợt nhận biết có vật lạ. Nó phát tia sáng gọn, sắc, lạnh, xiên chéo không gian nhờ nhờ. Tôi đưa bàn tay dí sát đôi mắt. Kim cương, ánh sáng của kim cương. Chiếc nhẫn lạng thình ôm

ngón tay áp út. Ngón tay đeo nhẫn. Cuộn phim bất ngờ liền mạch, quay nhanh. Tôi nhìn xuống thân mình. Chiếc váy cưới rũ dài niềm hốt hoảng. Tiếng chuông chùa đâu đó lạnh lốt điếm giờ. Tiếng chuông vọng hiu hắt vào trí não tôi ngỡ ngác, rã rượi, hoang mang. Chuông nửa đêm, như trí não tôi đang nửa đêm. Váy cưới, nhẫn kim cương, xe hoa, dạ tiệc, nước mắt của mẹ, chiếc áo lông thú của chị xô tôi đến nơi này. Nhưng nơi này là đâu? Chú rể, người đàn ông Âu châu, ngoại kiều da trắng mà bố luôn khen đứng đắn, cấp tiến, và uyên bác, sao chàng không ở bên cạnh tôi? Bố nói đồng ý gả tôi cho ngoại kiều này vì chàng đầu tư rất nhiều chất xám vào Việt Nam và sẽ định cư vĩnh viễn trên mảnh đất hình chữ S. Tôi manh nha ý nghĩ biết đâu ở đất nước xinh đẹp Âu châu quê hương, chàng phạm trọng tội nên phải trốn đến Việt Nam. Định nói ý nghĩ của mình cho bố. Nhưng nhìn ánh mắt tin tưởng vào tương lai của bố, tôi cúi cụp vâng lời. Và lại tôi không còn sức, không còn đủ bộ phận của một cơ thể để chống cự. Mỗi người tình ra đi, một phần cơ thể tôi đã lìa đứt. Tôi như một kẻ tàn phế. Mắt đã không còn, nhìn ai cũng giống nhau, bố gả tôi cho ngoại kiều hay Việt kiều hay Hoa kiều cũng vậy mà thôi. Tai đã không còn thính, chồng tôi nói tiếng Anh hay tiếng Việt Mường, tôi chẳng phải bận lòng. Ngôn ngữ duy nhất còn tồn tại trong tôi là âm thanh những sợi tóc lúu rúu nhau trong màn đêm. Chúng thì thầm với nhau không biết ngày mai gió sẽ chuyển chiều nào, hòng xoay theo. Ngược hướng gió, sẽ gây tan tành. Rồi mái đầu lại trở trở, trặc khác. Chẳng hề gì. Không còn những người đàn ông tôi yêu, tôi chẳng cần tóc tơ, môi thắm. Chẳng để cho ai.

Dòng suy nghĩ miên man của tôi bị cắt đứt cùng lúc với sự choàng ập của bóng tối. Thứ ánh sáng mờ mờ, nhờ nhờ đèn công viên lay lắt một hồi đã lụi. Trống rỗng tựa một nhánh cây khô mùa đông, tôi mệt mỏi buông bỏ thân mình xuống nệm. Bóng tối, đám cưới, căn phòng lạ, sự vắng mặt của chú rể, đâu cần để ý. Hãy cố ru mình vào giấc yên lành, thế giới không tồn tại. Cánh tay tôi rơi dài bên tôi, tựa tiếng thở sâu từ ngàn năm trước. Tôi thở mơn man, dịu dàng trên đồi cao cùng người tình xa xứ đáng thương. Tôi thở lười biếng, hão huyền bên người đàn ông dậy nức phù sa sông Hồng. Tôi thở không thành tiếng trên triền cát vàng tựa chiếu chỉ vua ban,

nghe ngào nuốt sấm quý hắc mùi đèn đài Trung Hoa. Tôi thở dồn dập kích động, rên hú thanh quản từng hơi trong căn phòng Tim. Nước sông Hồng mùa đông cạn ráo. Dầu cho Hồ Tây tràn nước ra đường, sương mù dăng trắng thành phố. Không khí ẩm ướt đọng thành vũng trong những ngôi nhà phố cổ. Không ai, không gì biết đến sự tồn tại của tôi. Đồng lõa cùng thân thể mát thơm, uốn dẻo và trái tim hỗn mang của tôi là màu đêm tối. Tràn lướt trong mênh mêng, tôi phiêu du thân thể, phiêu du đêm đặc, phiêu du tâm linh. Tôi thấy mình lặn lội vào rừng thẳm, nơi những cây chò cao vút phé hoang cổ tích, nơi dây leo chằng chịt quấn đăn. Tôi thấy mình bị bõm giữa đầm lầy, bùn sánh đặc quệt níu làn da hực hội cơn khát dưới bầu trời xám cứng như màu trầm uất. Mây tích nget trời mà chẳng làn gió quất ngang. Tôi cười lên mây, tôi tắm trong sinh lầy, tôi đu dây leo, tôi chuyễn cành chò, tôi thả mình trong vô thức, tôi thả mình trong những phần đời đã mất, tôi buông mình trước phần đời đang trầy trật đêm nay. Trước biển lạnh, người tình Tàu đạo nọ chiếm hữu tôi từ phía sau bắt tôi quỳ gối, chưa một lần cho tôi chủ động yêu đương. Nay tôi đã thoát khỏi kiếp nô lệ của ông, tôi trở thành người đàn bà trưởng thành. Chồng tôi sẽ bế tôi lên ngời trên, để tôi được mặc sức tung hoành, chà cây đốn gốc. Không cần anh bế, tôi trườn lên như một con rắn chúa. Bản năng chiếm hữu tung trối cơn giông chấm dứt hạ. Tôi không phải nô lệ, tôi là mình, bình đẳng như muôn giọt mưa phùn rơi đều đêm đông, rơi đều không gian duy nhất một màu đen kịt. Không gian chẳng một thanh âm. Chỉ có tôi đang hào hển thở dốc. Tôi nghe trong hơi thở mình tiếng hú của chú chó có bộ lông xám trong ngôi nhà mỗi tình đầu năm xưa, tiếng gió tắc nghen đời cao ngày Việt ân cần lần sau chót. Những mối tình, hãy u mê lần nữa trong tim tôi, giữa đêm vu quy của tôi và rời xa tôi mãi mãi. Tôi đập ngàn lần vòng u mê, vòng nuối tiếc, để rồi đôi chân rã rời trượt dài theo tiếng hú rên. Chỉ có màn đêm mới biết tiếng hú ấy thoát ra từ cõi nào.

Lại chính tiếng rao đêm ru tôi vào cơn mộng kéo dài lê thê đánh thức tôi khỏi mê man. Năng đã tràn bên ngoài, xuyên qua tấm rèm màu nâu xám, chiếu xiên căn phòng sơn màu vàng nhạt. Tôi nghĩ mình lại rơi vào một cơn mê khác, đến một xứ sở xa xôi nào đó. Không phải căn phòng con

gái của tôi, không có những song cửa sổ màu xanh, tấm rèm cửa màu xanh trông ra khu vườn đầy tiếng hoan ca mỗi bình minh. Không có đồng hồ bính boong đếm giờ treo ngoài phòng khách mà bố tôi mang từ bên Nga về mười mấy năm trước. Căn phòng lạ, tiếng rao lạ, cả ánh nắng ban mai cũng lạ lắm, tôi lại mộng du nơi đâu? Đôi chân tôi sáng nay cũng lạ lắm dưới thân mình. Có phải đêm qua tôi đã chạy xuyên Thái Bình Dương để tìm người đàn ông xa xứ, để nở hai bầu ngực ôm trọn khuôn mặt ngây thơ lạc mẹ của chàng? Nhắc mình khỏi tấm chăn cũng một màu nâu xám như tấm rèm cửa, tôi ngạc nhiên vô cùng. Tôi đang mang đôi săng-đan trắng mà tôi ưa thích dưới chân. Và trên sàn gạch hoa màu nâu xám, chiếc váy trắng nằm soãi như một lời nhắc nhở. Chiếc váy cưới. Vu quy. Đêm tân hôn. Không gian tê dại, mạch máu tôi tê dại. Tôi không mộng du, tôi không ở nơi chốn của câu chuyện thần tiên nào, tôi đã trải qua lễ vu quy và đêm tân hôn trong một căn phòng lạ. Tiếng thở sâu dài hàng thế kỷ chìm lặn da thịt, tôi biết chắc cuộc đời thiếu nữ của mình đã hết. Nhưng người đàn ông chấm hết cuộc đời con gái của tôi ở đâu, người đàn ông bố luôn khen giỏi giang, cấp tiến và nhiều vốn tư bản sao không ở bên tôi lúc này? Như đáp lại sự băn khoăn của tôi, những tia nắng chạy xiên khắp căn phòng, đan hình mắt cáo lên tấm chăn màu nâu xám. Hắt tung tấm chăn, tôi biết mình muốn kiếm tìm. Những tia nắng đột nhiên biến mất. Căn phòng bỗng ảm đạm. Một luồng khí phụt vào thân thể tôi, buốt xót. Trước mắt tôi, trên chiếc ra nâu xám, trong ánh sáng nhờ nhờ của một không gian xám, thân thể một người đàn ông thẳng đơ như chết rồi. Khuôn mặt Tây phương vô hồn trông đến cả vài trăm tuổi nhưng được tân trang màu mè tựa tựa bức tượng tôi vẫn thường trông thấy mỗi khi đến cơ quan bố. Toàn bộ thân thể người đàn ông xám lạnh, duy chỉ có hàm râu quai nón rậm rì loen nhoen nhiều vệt trắng. Làn da tôi trở nên xám tái như màu căn phòng, màu suy nghĩ, màu thân hình người đàn ông duy nhất đang hiện diện trên chiếc giường. Căn phòng u ám lạ thường. U ám như không phải là ngày đầy nắng tôi vừa nhìn thấy vài phút trước. Không còn là hoảng hốt, trái tim hóa đá. Người đàn ông hôm qua đã cưới tôi, người đàn ông luôn nhắn tin cho tôi những lời khó hiểu, người đàn ông đã tặng chị tôi áo choàng lông thú chẳng

nhẽ lại mang thân hình lạnh giá như một xác chết thế kia? Hình như tôi đang nằm mơ, hình như có ai đó đang trêu tôi. Hoảng hốt, tôi nhìn xuống thân mình. Không một mảnh vải che thân. Tôi hoàn toàn trần truồng, trừ đôi săng-đan trắng lấp lóa dưới chân, vệt sáng duy nhất trên thế gian. Tôi chạy vòng trong căn phòng lạ bằng đôi săng-đan, những bước chạy trệch trạc hoang mang. Tôi bẹo cấu khắp thân mình. Tôi phải thoát ra khỏi giấc mơ khủng khiếp này. Không da thịt nào cảm thấy đau. Chỉ có vùng kín ran rát và bàn tay tôi ướt mềm trong lau lách. Hai bàn tay bết dính chất ngà lẫn nhiều sợi bạc mà tôi vẫn còn đủ tinh táo để nhận ra không phải sợi đàn bà của mình. Trời ơi, những vệt trắng trên bộ râu quai nón của người đàn ông! Tôi chồm lên thân thể nước đá giữa chiếc giường lạnh xám. Thân hình người đàn ông buốt giá, cứng đờ. Thân hình của một xác ướp! Tôi không biết mình đã làm sao để khoác được chiếc váy lên người, làm sao để thoát khỏi căn phòng nặng nề tử khí. Tôi bay xuống những bậc cầu thang cao quá cỡ, bay qua tấm biển đề khách sạn Eden. Thiên đường, những bậc cầu thang cao để leo lên thiên đường và chạy xuống địa ngục. Đêm qua tôi đã lên thiên đường cùng một xác ướp, tôi đã động phòng với một xác chết. Dấu tích còn nguyên trên bộ râu quai nón của người đàn ông và vùng lau lách mềm mại của tôi. Đêm qua tôi đã bơi qua biển cả, tôi đã lặn trong biển cả, đã phiêu du lên thiên đường. *Thưa bà Karl, tối qua ông bà ngủ ngon chứ ạ?* Gió tạt đi lời cậu thanh niên lễ tân ngáp ngủ. Gió tràn ngập khi tôi chạy ra khỏi cổng thiên đường. Bà Karl, chồng tôi tên là Karl. Đàn ông Tây phương, vu quy, thiên đường. Gió phả rập những cành sấu già phơi tơ mùa đông. Gió tung chiếc váy cưới tôi mang trên mình. Không phải gió độc trên đồi cao nơi tôi đánh mất người tình xa xứ mà tôi thương nhất, không phải gió mơn nhẹ trên ban công ngôi nhà sang trọng trên đất Việt của chàng trai Mỹ trắng. Gió của ngày trống rỗng. Phố xá sáng nay lặng vắng. Bước chân tôi lẩn trong tiếng gió phình gạt con đường về nhà.

Khu vườn màu xanh ngả rập khi tôi trở về. Không có tiếng chim hót. Hoang tàn như vừa trải qua động đất. Bậc thềm nơi tôi đã cất tiếng khóc chào đời đón tôi im ắng. Ông bà nội trên bàn thờ thờ thần nhiên ngó tôi bằng

cặp mắt xa lạ. Tiếng bính boong đồng hồ dường như ai oán. Chẳng cần nghe tôi nói một lời, bố tôi ngánh mặt vào trong xua tay.

- Sao con lại chạy về đây? Con không biết cư xử cho ra người lớn được à?

- Nhưng.. nhưng con không hiểu. Con không hiểu sao chồng con lại là một xác ướp. Là trò đùa của mọi người?

Gió theo vào tận trong nhà làm run hai bàn tay tôi, run đôi chân mong manh. Bố quay mặt ra hướng gió, mắt bố là lạ. Vừa lạnh, vừa như khóc, lại vừa như cam chịu.

- Không phải trò đùa. Mà số phận con ạ. Cả dân tộc này không đùa. Con phải quay trở lại khách sạn với chồng con. Số kiếp đã như vậy, gái chính chuyên phải một chồng, biết vâng phục chồng và xã hội.

Giọng bố yếu dần, rồi tan trong sương sớm.

- Nhưng chúng ta có thể thay đổi được số phận mà bố. Con có thể chọn một người đàn ông khác. Hà cứ gì phải lấy một xác ướp?

- Xác ướp ấy là người tốt nhất trong số đàn ông con đã dẫn về.

Bố bước thẳng vào phòng. Gió lặng trên bàn thờ bố vừa thấp nhang. Tôi biết tôi phải trở lại căn phòng có xác chết đang chờ đợi. Mà không phải xác ướp. Là chồng tôi, là ông Karl, ngoại kiều Tây phương uyên bác và nhiều vốn tư bản đã định cư ở Việt Nam vĩnh viễn. Là niềm mơ ước của xã hội. Sau song cửa màu xanh căn phòng con gái, tôi thấy mẹ đang lén nhìn tôi và lau nước mắt. Tôi không dám ngoái nhìn nữa. Tôi thương mẹ và thương chính mình.

Nắng tỏa ngời mênh mang theo bước đôi săng-đan trắng quay trở lại thiên đường. Nắng của trời, không phải nắng lòng tôi. Nắng của tôi, gió của tôi đã qua đời trong những cuộc tình giờ chỉ còn là ký ức. Nhưng tôi còn chính mình. Dù cho thân thể và tình cảm đã có lúc đứt đoạn, nhưng tôi còn trái tim biết rung động. Bước lên những bậc cầu thang, tôi bỗng thấy mình lớn hơn. *Thưa bà Karl, bà có muốn dùng bữa sáng trong phòng không?* Bà Karl, tôi đã là bà Karl. Chồng tôi cho dù đã chết vẫn được người đời tôn trọng. Tôi không thể ngay trong sáng nay đi khỏi thiên đường này, phơi xác ướp ra ngoài nắng kia cho tan rã. Nhưng tôi còn có trái tim. Và cả nắng

sáng gió sáng của tôi nữa, chúng sẽ trở về giúp tôi thoát khỏi căn phòng xám lạnh này.

....?

Không nhìn Karl đang nhợt tái, tôi kéo tấm rèm màu nâu xám, mở toang cửa sổ. Bầu trời trong xanh. Ngày đông mà nắng đẹp đến thế. Tôi xoay tròn đôi săng-đan trắng, đi lại trong phòng, đi rảo trước chiếc giường với ý nghĩ mình sẽ trốn thoát. Tôi ngồi xuống. Tôi ngồi im giữa chiếc ghế bành. Ngắm hàm râu bạc. Tôi biết bố rồi cũng sẽ chết. Cuộc đời tôi rồi sẽ mọc cánh. Ngoài kia...

Ngoài kia nắng chiếu ngời nhân loại.

*Hà Nội, trước ngày vu quy
tháng 3-2005*

Hoa Máu

N ăng khứa những nhát nhỏ vào thân thể anh. Tấm thân bầm giập, xước rách nằm phơi trên tảng đá. Rừng ru anh bằng thác nước đang gào thét. Lũ kiến luồn lách vào các vết nứt trên mình anh gặm nhấm. Nhức, xót. Anh không thềm đuổi chúng, mà cũng đâu còn sức. Lòng anh nhức nhối gấp triệu lần. Thượng đế, xin người giúp con sức mạnh để tìm thấy nàng. Bông hoa rừng đỏ tía nghe lời nguyện cầu của anh, khe khẽ lắc đầu. Có thể chốc lát nữa, hoa sẽ lìa khỏi cành, làm sao giúp anh. Anh chỉ một mình trước nghiệt ngã số kiếp. Bộ áo quần tả tơi đeo bám thân thể làm sao che đậy nổi mạch máu bên trong đang giằng xéo tê dại. Đôi mắt anh chột sáng. Nàng đang à đây. Nàng bay lượn trên bầu trời. Đôi cánh tay trắng muốt tựa cánh thiên thần. Tiếng thác chuyển nhịp ngân nga như dàn đồng ca của những thiên thần. Sức mạnh diệu kỳ nâng anh thẳng đứng. Anh chạy. *Anh đây, anh ở đây, H'Linh ơi.* Giọng anh vọng vang. Muôn vàn tia sáng chói lòa theo đôi chân rực khao khát. Anh bay. Trong phút chốc, ngọn thác ngàn năm như ngừng đổ. Âm thanh hùng tráng tắc nghẹn. Tầng tầng nước bay cùng người trai trẻ. Trước anh, nàng rất gần, rất gần và lung linh sáng. Bông hoa rừng đỏ tía gãy lìa khỏi cành. Gió đưa nó rớt xuống dòng thác. Rớt vào mênh mang, tan trên ngực anh. Trong da thịt, trái tim người trai trẻ cũng tan tành cùng ngàn vạn khát khao.

Người đàn bà cao ráo, sạch đẹp khinh khỉnh khịt mũi trước cửa căn phòng tre nửa lụp xụp chỉ toàn sách và hoa dại. Bà dùng khăn lau lấy lau để vết đất bám trên bộ áo quần có dáng dặt tiền. Anh lẳng xẳng pha trà.

- Mẹ, sao mẹ vào không báo trước để con đi đón? Đường xá xa xôi, trắc trở thế này, mẹ có mệt lắm không?

- Tôi mừng là anh vẫn nhận ra tôi. Anh sống thế này mà sống được ư? Mặt bà lạnh tanh. Anh cúi đầu.

- Con biết, con bất hiếu không nghe lời bố mẹ. Nhưng đây là cách lựa chọn của con.

- Hôm nay tôi vào đây đón anh về nhà. Bố anh đã xin cho anh vào làm trong Bộ, anh cũng không cần quay lại nghề nghiên cứu làm gì. Anh mau thu xếp để mẹ con mình xuống thành phố, còn kịp chuyến bay.

- Không, con không thể về nhà. Vả lại, đây đang là nhà của con.

- Anh phải quay về. - Mẹ ra lệnh.

Bà bật khóc, ôm choàng con trai vào lòng.

- Ninh ơi, mẹ xin con, con trở ra Hà Nội với mẹ. Mẹ lo lắng cho con rất nhiều. Cơ đồ bố mẹ gây dựng bao năm chỉ để dành cho con, em Minh cũng sắp lấy chồng. Mẹ xin con trai, trở về với bố mẹ...

Nước mắt bà tưới đầm vai áo anh. Anh thương mẹ vô cùng. Đã lâu lắm rồi, anh mới lại khóc.

- Con biết ơn bố mẹ. Nhưng muộn rồi, con không xa rời nơi đây được nữa. Con đã có người yêu, người vợ chưa cưới. Người con gái kỳ diệu giúp con quên khá khứ, giúp con tránh những ưu phiền dưới thành phố đưa con trở lại làm người. Mẹ đừng bắt con phải từ bỏ. Bởi cuộc sống của con bây giờ chính là cô ấy, là những đứa trẻ thất học, là bạt ngàn rừng thẳm gió ngàn cao nguyên này.

- Thế cô gái ấy làm gì?

Anh lóe lên nụ cười sáng.

- Cô ấy là người dân tộc Ê đê, ở gần đây. Cô ấy đẹp lắm mẹ ạ.

Mẹ anh im lặng, gật đầu. Bà đứng lên, nhìn con trai hồi lâu và bước ra ngoài. Anh đâu biết, mẹ anh đã lấy một quyết định. Bà vốn thông minh, khôn ngoan hơn người.

Đứa trẻ búng beo, còm nhom dẫn bà đến cuối buôn. Ngôi nhà sàn nhỏ còn con dựa lưng vách núi. Một tấm lưng trần khom cúi bên dòng suối nhỏ. Người đàn ông ngậm chiếc tẩu nâu như màu da của ông, ngạc nhiên ngắm khách lạ.

- Mà... hỏi ai?

- Ông là cha của H'Linh phải không?

- Đúng rồi, mà gặp con H'Linh à? Để tao gọi nó.

Người đàn bà sang trọng chưa kịp đáp lời, tiếng hú đã vóng lên khắp dòng suối nhỏ và sườn núi thấp.

- Hú...ú...ú, H'Linh à, có người tìm mày.

Tấm lưng trần dưới suối quay lại, cô gái chạy tót lên bờ bằng bước chân loài hoẵng tơ. Bà giật mình. Nó đẹp thật. Hà Nội, bà thấy nhiều người mẫu, diễn viên nổi tiếng, nhưng chưa ai đẹp thế. Hoang sơ, rục nhưng trầm, khó tả. Cô gái ngược mắt nhìn cha và cúi đầu chào bà lễ phép. Bà bật ra điệu cười ngoại giao tự tạo từ nhiều năm nay của mình.

- Cháu là H'Linh? Cháu xinh quá. Tiếc rằng không có môi trường thích hợp, nếu không ăn đứt mấy cô hoa hậu.

Cô gái đỏ mặt đưa tay chỉ vào mình xua xua như muốn nói không phải vậy. Cha cô cất tiếng :

- Mày biết con H'Linh bị câm rồi chứ? Nó không nói được đâu, nhưng nghe mày nói đấy. Lên 11 tuổi, nó vào rừng, ăn phải lá độc nên không nói đến giờ.

Bà quay mặt giấu vẻ khinh bạc. Càng có lý khi bắt nó phải từ bỏ con trai cành vàng lá ngọc của mình. Một đứa con gái dân tộc bị câm lại đòi làm con dâu của ta ư? Họa chẳng chỉ là thần thoại. Bà đứng nguyên giữa hai cha con cô gái, quay lên quay xuống.

- Tôi là mẹ cháu Nam mới ở Hà Nội vào. Hôm nay tôi đến nói chuyện với hai người. Nam sẽ quay ra Hà Nội ngày mai và không bao giờ quay trở lại đây nữa. Vì thế H'Linh hãy quên Nam đi để nó yên lòng về nhà, về chỗ của nó. Cháu rất xinh đẹp nhưng không thể là con dâu bác. Bởi đây sẽ là một thế giới khác và gia đình bác khác ngôi nhà bản thiu này rất nhiều.

Cô gái xua tay lia lịa, đôi mắt đẹp thảng thốt. Cha cô bước đến gần người đàn bà thị thành.

- H'Linh bảo thằng Nam đã hứa với nó sẽ cưới nó làm vợ và ở đây đến hết đời. Thần Núi đã chứng giám lời thề ấy rồi, không thay đổi được đâu.

Cô gái gật đầu khẳng định. Bà biết, những con người này không dễ bảo như bà nghĩ. Và họ cũng không dễ thất hứa như người thành phố. Đành kể khác. Bà thò tay vào túi móc ra một xấp giấy bạc, loại hai mươi ngàn.

- Vậy thì đây có rất nhiều tiền. Số tiền này cả đời cha con ông cũng không thể mơ tới. Cầm lấy, tậu trâu, tậu nhà, tậu rẫy và buông tha cho con trai tôi. Nếu làm tốt, tôi còn thưởng thêm. Đồng ý nhé, mất mát gì đâu.

Mắt người cha tối sẫm như màu chiếc tẩu như màu da ông. Mắt cô gái thẳng thốt nhìn trời kinh ngạc.

- Mà khinh chúng tao. Mà cất tiền đi. Thăng Nam và con H'Linh là do trời cao sắp đặt, tiền của mà không làm thay đổi được đâu. Đi đi, đừng để tao tức giận.

Người đàn bà bặm môi. Ra thế. Họ kinh khủng hơn ta nghĩ nhiều. Chẳng nhẽ con trai vàng bạc của ta lại chết dí ở nơi rừng thiêng nước độc này với một đứa con gái câm? Không thể, bằng mọi giá phải bắt nó quay trở về. Mắt long sòng sọc, nụ cười nhếch trên môi, bà đưa hai tay chống ngang hông.

- Nay, bà nói cho biết, con trai bà không bao giờ ở đây với các người đâu. Đừng mơ tưởng hão huyền thế. Nếu làm theo ý tôi, sẽ có món tiền lớn. Nếu cứ khăng khăng bám lấy nó, các người sẽ không được sống nữa đâu. Các người biết đấy, tôi có nhiều tiền, muốn làm gì mà chẳng được.

Tiếng cười người đàn bà cất lên lạnh toát. Cha con cô gái chưa kịp phản ứng, bà đã bước xuống triền dốc. Bà nghĩ cuộc trò chuyện vừa rồi chỉ có ba người. Bà không biết Y Ninh, chàng trai Tây Nguyên da nâu, mắt sáng có tài săn bắn nhất buôn đã nghe hết. Và cả Thần Núi, chim muông, dòng suối, linh hồn cũng nghe thấy.

Người đàn bà đi khỏi, Y Ninh bước ra khỏi bụi cây lén theo. Bà ta dám xúc phạm H'Linh, người con gái anh yêu hơn cả đại ngàn này. Bà ta còn đe dọa, không cho họ sống nữa. H'Linh là báu vật của Thần Núi ban tặng xứ sâu gió ngút, nơi ta sinh ra và biết yêu nàng biết thổi sáo nàng nghe. Đời nào ta đang tâm để một người lạ chửi bới, dọa nạt, làm nàng buồn, nàng khóc? H'Linh và thầy giáo đó yêu nhau, ta đau khổ biết chừng nào, nhưng ta yêu nàng, ta muốn nàng hạnh phúc. Vậy mà người đàn bà ấy lại hắt hủi nàng. Hay thầy giáo Nam bội bạc nàng, bày mưu tính kế ruồng rẫy nàng sau khi đã chiếm được nàng? Không, ta không đời nào để H'Linh khổ như thế. Ta phải trả thù cho mỗi nhọc của nàng, phải cứu nàng khỏi bọn

người xảo trá. Cây cung trong tay chàng trai Ê đê rung lên, mũi tên nhọn hoắt lao vút về phía trước. Người đàn bà sang trọng ngã sấp, giãy giụa và ngưng thở. Mũi tên xuyên trúng trái tim bà từ phía sau.

Y Ninh quay ngược trở lại, lao như bay đến hướng nhà H'Linh. Như một con đại bàng, chàng trai quắp lấy cô gái xinh đẹp chạy vào rừng sâu. Chạy, chạy mãi. Nàng vùng vẫy, vùng vẫy. Nhưng đôi cánh tay Y Ninh rắn hơn thép.

- Ngoan nào, H'Linh. Ta đưa nàng tránh xa lũ người lang sói đó. Chúng ta phải đi thật xa để họ không tìm thấy. Ta yêu nàng. Nàng là của rừng núi này, là của ta...

Tiếng chàng trai hòa lẫn trong gió rừng. Cô gái rũ người trên cánh tay chàng trai trẻ. Nước mắt nàng nhỏ dọc đường đi, thấm ướt. Những giọt máu.

Đêm đó, người ta nghe tiếng thét xé trời, đổ cây rạn núi phát ra từ phía triền suối. Bóng tối nhìn thấy một người chạy thộc vào rừng xanh. Ngày hôm sau lũ trẻ đến trường, không ai dạy chúng.

Sau giờ dạy lũ trẻ, Nam thường thơ thẩn một mình. Để tìm, hay để giấu lòng mình. Thế giới núi rừng hùng vĩ này thật hấp dẫn. Lòng anh ấm áp dần. Trông anh thật khác so với ba tháng trước, lúc anh mới đặt chân đến vùng đất cao nguyên chỉ biết qua sách vở. Rám nắng, hồng đỏ. Gió rừng, nắng núi đã làm anh khỏe mạnh. Dáng dấp ủ rũ, mỗi mệt, chán chường ngày đầu dân làng đón anh, Thần Núi thối hết xuống suối. Nam như được hồi sinh. Niềm vui của anh là hàng trăm đứa trẻ ngơ ngác trước cái chữ, cái sách. Anh say sưa dạy chúng suốt ngày đêm. Ngôi trường đơn sơ với hai phòng học tranh nửa tạm bợ rộn vang tiếng cười. Dân làng quý mến anh hết mực. Họ nghĩ Thần Núi đã sai anh xuống, ban anh cho buôn Yasin. Nam thấy mình hạnh phúc.

Anh dừng chân bên triền dốc thoải. Cạnh dòng suối trôi ngang, hoa dại vàng xuống cả lòng nước. Những cánh hoa dập dìu nhẩy múa với gió rừng hoàng hôn. Thác la Thoon xa xa hát bài hát trầm hùng quen thuộc. Đôi mắt Nam mờ đi vì lâng lâng xúc cảm. Anh dõi về phía thượng nguồn.

Bỗng chòm hoa rừng lay động. Cách Nam mười bước chân, một cô gái đẹp như tiên giáng thế, hai tay hai bầu nước bước lên từ lòng suối lay động. Bộ ngực để trần lúc lắc theo bước chân chắc hoang đàng. Mái tóc dài đen tràn phủ bờ vai. Đôi mắt to tròn nhìn Nam thoáng thảng thốt. Nam không nói nổi một lời chào, đứng chết trân. Cô gái hé miệng cười. Hàm răng trắng bóng, sin sít lấp lánh cùng nụ cười. Nam như được tiếp thêm sức lực.

- Nhà cô ở gần đây ư?

Cô gái lại cười, kèm theo cái gật đầu.

- Rừng chiều. Cô có lạnh không?

Lắc đầu thật khẽ, nàng tiên nữ xõa tóc tung bay trên nền trời sẫm chuyển mùa.

- Cô không muốn trò chuyện cùng tôi à? Tôi là Nam, dạy lũ trẻ trong buôn.

Nàng tiên nữ đặt bầu nước xuống, đưa tay lên miệng rồi chỉ về phía anh như muốn nói có biết Nam. Anh chột hiểu. Cô gái bị câm. Anh dừng sát cạnh cô lúc nào chẳng hay. Cô gái bước những bước dài rần chấn lên triền dốc, ngoái nhìn Nam như mời mọc. Chân anh ngoan ngoãn bước theo. Hồn vía không còn lối về.

Cả buôn Ia Sinh, chim thú, cỏ cây trong đại ngàn đều ủng hộ Nam và H'Linh. Trai tài, gái sắc yêu nhau. Chỉ riêng Y Ninh thật buồn. Chàng trai chỉ còn biết mang cung vào rừng kể chuyện với cổ thụ, thác ngàn để vơi bớt niềm đau.

Nam ngồi ngồi hạnh phúc. Cuộc sống của anh thực sự hồi sinh. H'Linh ngây thơ và hiền dịu quá đỗi. Chỉ cần nhìn vào mắt nàng, anh hiểu điều nàng muốn nói. Khuôn miệng xinh xắn, đầy đặn mời mọc của nàng luôn nở nụ cười mê hồn. Nam yêu thương nàng vô bờ bến. Anh đã thưa với già làng xin được cưới nàng làm vợ. Bên triền suối ngát một màu vàng hoa dại, anh ôm chặt nàng trong tay hứa sẽ chăm sóc, yêu thương nàng suốt đời. Nam biết, đời anh từ nay sẽ gắn chặt với mảnh đất này. Cuộc đời anh ngọt rữ. Mà nó đã ngọt từ khi anh xách va-li ra khỏi phố thị ồn ào. Đêm đêm giấc mơ về ký ức buồn đau, uất giận đã thôi hành hạ, nhường chỗ cho bình yên. Bình yên nắng sáng gió hiền.

Lại tắc đường. Dòng người, dòng xe cứ kéo dài mãi. Khói, bụi, mờ hôi, chửi đổng, ho sặc, còi, chuông điện thoại di động... thành bản hợp xướng đình tai nhức óc. Cảnh sát giao thông áo vàng, tay gậy, miệng còi đứng bất lực. Nam bực bội, liên tục xem đồng hồ. Trễ hẹn đón Ngân 20 phút. Làm sao bây giờ? Hôm nay anh hẹn đưa cô đi khám thai. Ngân mang thai đã ba tháng mà chưa một lần đến bệnh viện, cả anh lẫn cô đều ngây thơ hết mức. Và lại, chưa cưới nhau, chuyện ấy ngượng chết đi được. Chỉ đến hôm qua, lấy hết can đảm, Nam mới thừa hết sự thật và xin được cưới Ngân, mẹ Ngân mới vội vàng bắt họ đến bệnh viện. Mẹ Nam sau một hồi tức giận, tổng xỉ vả vào mặt con trai rằng bôi tro trát trấu vào mặt cha mẹ, rằng anh phải lấy xong bằng tiến sĩ mới được cưới vợ, rằng bố anh đang đi nước ngoài, cưới bây giờ thì mất trắng... cũng nguôi nguôi. Bà chẳng còn cách nào khác. Và chẳng, con Ngân cũng xinh xẻo, dễ thương. Gia đình dù không có thể lực, môn đăng hộ đối nhưng trí thức, tử tế.

Khi Nam dừng xe trước cổng cơ quan Ngân thì đã trễ gần hai tiếng. Cửa im vắng. Bác thường trực cho anh biết chiều nay Ngân nghỉ làm. Nam hốt hoảng gọi điện thoại. Mẹ Ngân ngạc nhiên thông báo với anh, Ngân chưa đi làm về. Nam lo lắng thực sự. Khôn thì ít, dại thì nhiều. Hà Nội dạo này tệ nạn xảy ra liên miên, cướp giết, tai nạn giao thông, người yêu anh bụng mang dạ chửa... Một ý nghĩ lóe qua đầu Nam. Biết đâu Ngân một mình đến bệnh viện? Anh chạy xe ào qua các phố. Đang gãi đầu gãi tai trước cửa thường trực, anh gặp Ngân và bạn gái thân của cô bước ra. Ngân Xanh xao, yếu ớt ôm bụng dựa vào cánh tay bạn.

- Ngân, em sao thế? Anh đây...

- Em bị sảy thai mất rồi.

Cô không nhìn anh, bước thẳng.

- Để anh đưa em về. Để anh gọi tắc xi. Không sao đâu em, chúng mình sẽ có những đứa con khác.

Ngân xua tay, bước theo cô bạn. Nam đứng như trời trồng trước cửa bệnh viện phụ sản. Bẩn loạn rồi rồi. Sau đó, mọi cú điện thoại của anh đều bị cô từ chối trả lời. Im lặng ghê rợn đối với Nam.

Không thể chịu đựng thêm, anh đến chờ trước cổng cơ quan Ngân. Anh thấy Ngân xinh đẹp, vui tươi quần là áo lượt, son phấn khác thường bước ra khỏi cổng. Chiếc ô tô màu trắng trời tới. Một người đàn ông trắng bốp, to béo nắm tay Ngân, hôn nhẹ nhàng, đỡ cô vào xe. Chiếc xe lao đi giữa phố phường Hà Nội, mang luôn tâm hồn Nam. Qua lần kính, Nam vẫn kịp trông Ngân ngả đầu lên vai người đàn ông khúc khích cười. Loạng choạng, anh điên đảo trên vỉa hè. Chiếc xe hon đả đưa chủ nó đến bệnh viện phụ sản, nơi anh muốn xác nhận một điều. Nam thất thần vào cổng, theo bảng chỉ dẫn đi dọc hành lang trắng. Bà bác sĩ già nhìn anh ngạc nhiên.

- Hôm thứ Năm à? Có ba ca đau bụng vào đây nhưng đều kịp, không ca nào bị sảy. Mà cô ấy tên là gì, để tôi tìm giúp chú.

- Nguyễn Ngọc Ngân, thưa bác sĩ.

Bà bác sĩ sửa lại kính, kiểm tìm trên sổ sách.

- Đây rồi. Nguyễn Ngọc Ngân, nạo thai chiều thứ Năm. Thai ba tháng tuổi. Chẳng hiểu sao lại phá bỏ. Ba tháng đã thành người rồi, to lắm. Tội nghiệp vong hồn cô nhi.

Khi bà bác sĩ thôi chép miệng ngẩng lên, trước mặt bà trống rỗng. Cuối hành lang, bóng Nam lảo đảo ôm đầu, xiêu vẹo bước. Đêm đó, Hà Nội có thêm một người say. Một người lần đầu tiên say.

Cuộc đối thoại thứ nhất diễn ra hai ngày sau trong quán vắng ven Hồ Tây.

- Phải, em đã đi phá thai. Em không thể giao cuộc sống của mình cho người lập dị như anh. Thời sinh viên, tình yêu lãng mạn của anh đã đánh lừa em và em từng nghĩ, em yêu anh. Song giữa thời buổi thực tế này, em không thể. Anh là con nhà danh giá, giàu có mà suốt ngày chỉ biết chúi đầu vào sách vở, khoa học, nghiên cứu, chưa bao giờ đưa người yêu đến vũ trường, chưa bao giờ tặng người yêu một món quà cho ra quà. Không khéo lấy anh, sau này cơm cũng không có mà ăn thì khổ!

- Nhưng em đã lừa dối anh. Em đã phá bỏ đứa con của chúng mình. Em đã phản bội anh.

- Chuyện thường tình. Em sinh nó ra làm gì để khổ? Với lại, em không thể mang trong bụng đứa con của một người đàn ông để đi lấy một người

đàn ông khác làm chồng.

- Em sắp lấy chồng? Người đàn ông đó là ai?

- Là một người đàn ông giàu có, yêu em, chiều chuộng em. Mới quen có vài tuần mà anh ấy đã tặng em không biết bao nhiêu là quà. Anh thì có ngàn đời cũng không bằng một tí của anh ấy.

- Ngày xưa em nói em khinh rẻ những người đàn bà yêu vì tiền cơ mà Ngân?

- Anh ngây thơ quá. Ngày xưa khác bây giờ khác. Thời thế thay đổi từng ngày. Ai chẳng thích mặc quần áo đẹp, ăn ngon, đi xe hơi. Nhất là những thứ ấy lại của người yêu mình, của chồng mình tặng. Chỉ có anh lập dị mới không thích thôi.

- Bao giờ em làm đám cưới với người ta?

- Vài tuần nữa thôi, sau khi đám cưới, em theo anh ấy ra nước ngoài sinh sống. Anh phải mừng cho em chứ.

- Vâng, anh hy vọng thế.

Khuôn mặt Nam trong chập choạng mùa đông Hồ Tây dài bằng cả dòng nước và sâu như bóng trăng.

Cuộc độc thoại diễn ra vào buổi đêm cùng ngày.

- Trời ơi lại say rồi. Con ơi là con...

- Mẹ chưa ngủ à? Mẹ chờ con làm gì? Mẹ thương hại con phải không?

- Đến giờ này anh vẫn chưa tỉnh hả Nam? Đứa con gái khốn nạn đó là gì cơ chứ. Mẹ tìm cho anh những đứa xinh đẹp hơn thế nhiều. Mà con Ngân cũng có cái đúng của nó. Ai bảo anh không biết lợi dụng vào cái ô của bố anh mà tìm lợi lộc. Ai bảo anh không biết cách hưởng thụ. Suốt ngày suốt đêm chỉ sách với sách! Tỉnh ngộ đi con ơi, chưa muộn đâu. Con là con trai độc nhất của bố mẹ, thừa hưởng cả cơ nghiệp này. Con phải khôn ngoan lên, tỉnh ngộ lên con ơi...

Nam không nhớ nổi mẹ anh đã nói những gì. Nhưng Nam biết anh phải thoát ra khỏi chán chường, phải tìm nghị lực cho mình. Trong anh, thành phố phồn hoa, náo nhiệt thường ngày vốn đã xa lạ với anh, giờ đây như một thành phố chết mà anh muốn vùi xuống địa phủ.

Một tuần sau, dập dìu trên chiếc tàu Thống Nhất vào Nam, anh hiểu cái giá phải trả cho một tâm hồn trong sạch, cho một tâm hồn biết mơ mộng đả biết chừng nào. Hà Nội mất anh.

Những dòng cáo phó chạy dài xám ngoét trên các báo Trung ương và Hà Nội. Ai cũng thắc mắc về cái chết đột ngột của mẹ con bà Thứ trưởng. Từ trần do tai nạn. Chỉ là tai nạn mà thôi. Tự con người gây ra tai nạn cho chính mình, đào huyệt chôn chính mình.

Ngân đọc được tin dữ trên tờ báo điện tử vào một buổi tối ế khách mưa tầm tã nơi đất khách quê người. Gã Việt kiều sau khi chán chê đã bán cô vào nhà thổ với giá đủ cho gã vài ngày say sưa hút hít. Đêm đó Ngân uống rượu như uống hết nước mưa đổ xuống. Mà mưa vùng viễn tây này quá dữ dội, dai dẳng.

Lễ tang hai mẹ con bà Thứ trưởng, những người rơi nước mắt phần lớn là đồng nghiệp của Nam ở Viện nghiên cứu và sinh viên các trường Đại học Nam từng thuyết giảng. Họ biết rõ anh là người tài đức vẹn toàn.

Đêm đêm, gió ngàn vẫn thổi, thác sâu còn ngân. Nhưng tiếng nước đổ vọng lên điệu nhạc dường như ai oán. Gió bay rin rít như điệu ca của oan hồn. Ngay dưới chân thác trơ ra cây hoa rừng đỏ tía bám chặt vào tảng đá. Giữa ầm ào bọt nước, bông hoa lạ nở quanh năm, chẳng khi nào tàn. Những khi mặt trời đứng bóng, bông hoa tía lên đỏ cả một vùng nước, hắt hồng lên ngọn thác. Dân la Sinh thì thào rằng bông hoa ấy chính là linh hồn thầy giáo Nam. Người ta nhớ lại, trên thi thể bầm dập tìm thấy của chàng trai trẻ, nơi vòm ngực đỏ rực ứa máu, một cánh hoa lạ bám chặt vào trái tim bất hạnh.

Năm 2000

Linh Thiêng

Nội thờ dài đánh thượt khi tôi xách túi ra cửa cúi đầu tạm biệt. Tiếng thờ dài của nội tê liệt bước chân tôi. Vài sợi nắng tàn lụi cuối chiều heo hắt nhảy nhót trên khoảng sân gạch phai đỏ. Tôi cố đóng cánh cổng sắt thật nhẹ nhưng vẫn phát ra tiếng kêu loảng xoảng. Con Nâu chẳng thèm ngóc đầu liếc nhìn, cái đuôi nằm yên trên lưng. Tự nhiên tôi muốn quay vào đá đít, xách tai, vật râu nó. Sao lại dám thờ ơ với cậu chủ thế chứ? Cậu chủ có bao giờ đánh đập, quát mắng, la hét gì đâu? Nhưng thôi, nó chỉ là con vật, không nên quát mắng, càng không nên đánh đập. Suy cho cùng nó đâu có lỗi. Thờ ơ nghĩa là không vồ vập, chẳng phải lỗi lầm để trách cứ, phạt vạ. Có tiếng cổng sắt xập xệ. Chắc chú Nâu đọc được ý nghĩ cậu chủ nên đẩy cửa, vẫy đuôi theo ra tiễn chân một đoạn đây. Phải thế chứ! Nếu có cái dây mềm mềm, chắc chắc khéo mình buộc chiếc túi này cho nó kéo hộ giống hệt như trong “Tiếng gọi nơi hoang dã” với chó Bulk và cậu Mile ấy. Từ đây ra ga chẳng gần cho lắm. Nhưng mình đâu có đi tìm vàng, đâu có làm người dẫn đường trên những núi tuyết trắng bí hiểm? “Đi đâu thì đi nhưng nhớ về trước ngày lễ Vu Lan, Giao nhé”. Tiếng nội phá vỡ dự cảm của tôi. Nội đứng bên cổng sắt thắm màu, phây phẩy cánh tay nhìn. Khi chiếc đầu yếu ớt của tôi quay lại cũng là lúc nội thụt vào cổng. Như trốn, như lảng ánh mắt tôi. Không phải con Nâu. Là nội. Nhắc ngày lễ Vu Lan. Gần tháng nữa mới đến, nội lo xa quá. Đó là ngày giỗ mẹ tôi, sao nội không nói: về cho kịp giỗ mẹ mà lại kịp ngày lễ Vu Lan? Ôi dào! Trước tới nay vẫn vậy, nội bí hiểm, khó hiểu vô cùng. Tôi đã không còn thói quen hỏi lại nội bất cứ điều gì. Cũng chẳng giận nội, bởi tôi đã hiểu gì về nội, có biết đâu mà hiểu. Đến ngã tư, chỗ bắt buộc ngoặt trái ra ga, tôi nhìn lại. Cánh cổng sắt nâu mờ báng lảng xa xa. Tự nhiên tôi nghe tiếng lách cách. Cảm giác nội nhìn theo bóng tôi và vừa thụt vào khi tôi ngoái nhìn. Thật lạ. Cảm giác cũng chỉ là ảo giác nhiều khi.

Hồi sáng, hai ông cháu ăn sáng cùng nhau, tôi thưa chuyện muốn đi du lịch thời gian, nội thoánng chần chừ đôi đũa trên đĩa bánh cuốn. Món sáng hàng ngày mà tôi phải phi xe hết một vòng thị xã nhỏ này mới mua được. Suốt mười mấy năm, từ ngày tôi biết đi xe đạp đến giờ. “Cháu định đi đâu?”. “Cháu cũng chưa biết chắc nữa, chắc sẽ đi một vệt dọc Duyên Hải miền Trung rồi lên Tây Nguyên, có khi sẽ đến miền Tây sông nước”. Nội gác đũa: “Một mình ư?”. “Dạ, cháu một mình”. Tôi định thêm lời: cháu có còn ai nữa mà đi, nhưng rồi thôi vì nội có vẻ buồn lắm, buồn hơn nỗi buồn đeo đẳng quanh nội suốt mấy chục năm qua. “Cháu xin nghỉ ở cơ quan được một tháng. Đồ đạc, thực phẩm cần thiết của nội cháu đã mua sẵn và sắp xếp đúng vị trí, nội cần gì cũng có. Bà Vy bên hàng xóm thi thoảng sẽ sang dọn dẹp nhà cửa giúp nội, có việc gì khẩn cấp thì nội báo cho thằng Tín, bạn cháu. Số điện thoại di động của nó có trong tờ ghi chú...”. Nội xua xua tay, hai bàn tay với ngón dài thanh mảnh đẹp như tay con gái: “Rồi, nội biết rồi, nội tự lo được cho mình”. Mắt nội chớp chớp nhìn chú Nâu, chú Nâu nhìn tôi dò xét, ý hỏi sao cậu chủ lại bỏ ông mà đi? Im lặng bao trùm. Nội, tôi, Nâu, mọi vật tĩnh tại. Chỉ có tiếng đồng hồ đang “thở”. Rồi nội cũng “thở” được một câu chậm rãi, nhẹ tênh, xa vắng như tiếng của chiếc kim giờ: “Không phải vì chuyện buồn với con Trâm mà cháu bỏ đi đấy chứ?”. Tiếng cười của tôi phát ra từ một cái rùng mình: “Đâu có chuyện đó nội, sau vụ ‘cãi’ cho một Công ty liên doanh của Mỹ tại thành phố, con thành công và bại sức nên ông giám đốc cho con nghỉ ngơi, du lịch mà...”. Nội tôi cũng “rót” ra tí tách được nụ cười hiền: “Ừ, thế à...”. Con Nâu vẫn dò xét tôi bằng đôi mắt to vờ vờ: “Sao cậu chủ không đem ông chủ theo? Sao cậu chủ chỉ biết vui một mình?”. Tôi vội kéo ghế đứng dậy, xóa câu hỏi của con Nâu trong đầu. Nó làm sao hiểu được lòng tôi.

Đoàn tàu phẳng mình vào đêm tối. Mọi cánh cửa đều đóng kín. Tôi cố hình dung bên ngoài đang có gì. Thì chắc là những cánh đồng lúa đang lên xanh rượi, là cồn cát trắng bạc ngược nhô lên nước, là vách núi lởm chởm dây leo... Lạnh quá. Người nào đó ở giường bên chình nhiệt độ của chiếc máy lạnh thấp phải quãng 18 độ c. Tôi muốn cắt phéng cục trắng trắng

đang ban phát lạnh lẽo kia đi, mở toang cánh cửa cho gió núi, sương đồng tràn vào. ở công ty tôi, một công ty luật của nước ngoài, tất cả mọi người đều quen ngồi phòng máy lạnh. Thậm chí họ chịu lạnh rất giỏi. Đầu tiên, ngày mới bước vào căn phòng đóng băng ấy, tôi nhìn xung quanh một bầy cánh cụt, con nào con nấy mũm mĩm, phì phạch. Cánh cụt cái có vẻ già nhất đưa cánh đập đánh “phập” vào vai tôi: “Lạnh quá hả? Ai bảo gầy làm gì? Thôi, cố chịu ngồi đây vài tuần là quen ngay, có khi lại béo lên để thích ứng với thời đại điều hòa ấy chứ?”. Giọng nghe cứ lơ lơ, mùi mùi. Cánh cụt này rõ là người Việt Nam mà. Vừa lúc đó, điện thoại réo, cánh cụt già nhắc máy nhanh như chớp và xì là xì lỗ nhanh như chớp chảo. Hèn gì tiếng Việt lại ngai ngái, mùi mùi thế kia. Được vài tuần, đúng là tôi quen với Bắc Cực và những con cánh cụt. Sau 5 giờ chiều, thoát khỏi Bắc Cực, tôi hân hoan thấy mình thành khuyến ưng, công cò, sáo sậu dù không còn giữ được vẻ mảnh khảnh như xưa mà đã tròn lên để thích nghi “thời đại điều hòa”. Tôi đã đem sự ví von của mình kể cho Trâm, nàng cắn vào vai. Cái cách nàng cắn vừa đau vừa thích, lại vừa buồn vừa vui, như đang dấm dăng, lo lắng điều gì. “Mai một anh thành cánh cụt đực thì phải tìm cánh cụt mái để xứng đôi vừa lứa, còn cần gì cành liễu mềm để gãy này nữa...”. “Không, anh mãi mãi là khuyến ưng đậu cành liễu rủ”. “E rằng cánh cụt chề liễu nhỏ, liễu mềm, sợ gãy rớt hồ nên đành đoạn phân ly...”. Tôi ôm chặt nàng vào lòng: “Đúng là cô giáo dạy văn có khác, lẳng mạn, nhạy cảm hết chỗ nói”. “Đâu có, em làm sao nhạy cảm, lẳng mạn bằng anh được. Em đâu biết làm thơ tình hay như anh”. Nàng rúc rích cười trên gáy tôi. Tôi bỗng rợn người khi nghĩ đến việc sáng mai lại ở chung với bầy cánh cụt núc ních. Và rợn người khi thảng hoặc trong đầu ý nghĩ cành liễu gãy rớt mặt hồ mênh mông.

Số tôi không khá thật. Linh cảm nhiều lúc đúng kỳ lạ. Cành liễu không gãy nhưng tôi thành cánh cụt và liễu không cho đậu trên mình nữa. Liễu vốn quá nhạy cảm và yếu đuối. Tự trọng, kiêu ngạo cũng quá đổi. “Rõ ràng em nhìn thấy anh ôm eo cô ta từ trong quán karaoke bước ra”. “Đây là một cánh cụt trong công ty anh. Hôm đó cả công ty đi hát chứ có phải mình anh và cô ấy đâu”. “Nhưng sao anh lại ôm cô ta?”. “Cánh cụt ôm anh chứ anh đâu trèo kéo gì”. “Thế cô ta ngồi áp sát sau xe anh, anh quay lại véo vào má

cô ta thì sao?”. “Ừ... à... chắc lúc đó anh say rượu”. Liễu rũ vươn thẳng lên: “Dù sao anh đã trở thành cánh cụt đực mà em chỉ là cành liễu nhỏ bé, tàn lay. Vĩnh biệt anh”. “Trâm, sao em lại thế, anh chỉ có mình em thôi, anh xin em...”. “Sao, anh muốn hại gãy cành liễu vì thân hình to béo của mình đậu trên đó ư?”. Thế là tan tành giấc mơ khuyên ưng liễu thối. Cánh cụt tôi giam mình xứ Bắc Cực vốn lạnh lẽo giờ càng lạnh lẽo thêm.

Hai tuần trôi đi dọc theo những triền cát nóng cùng phi lao gió hát dọc Duyên Hải miền Trung. Gặp vài ba bạn học chung ngày xưa trường Luật. Kẻ có chồng, có vợ, kẻ cô đơn. Thẩm phán, thanh tra, luật sư và cả tiểu thương. Không hiểu sao tôi cứ ngỡ họ toàn là cánh cụt. Cánh cụt sống ở vùng quanh năm nắng nóng. Cũng hai tuần giấc mơ u ám bám đuổi tôi mấy năm nay không trở lại. Chiều hôm, điện thoại cho Tín, nó bảo nội tôi khỏe mạnh bình thường. Nội nhắn nếu tôi gọi điện cho Tín thì Tín nhớ nhắc tôi về dịp ngày lễ Vu Lan. Suýt tôi quên mất. Còn chín ngày nữa. Năm nào nội tôi cũng làm lễ Vu Lan rất to. Nội bảo mình phải báo hiếu cho ông bà, cha mẹ nơi suối vàng và cầu siêu cho những linh hồn oan khuất, nhất là bố tôi, một người chết trẻ. Năm nào nội cũng tự tay cắt cho bố tôi mấy bộ áo quần lộng lẫy và bao nhiêu đồ dùng khác. “Sao nội không ‘may’ áo quần cho mẹ cháu?”. “À... hồi mẹ cháu mất đã đốt, chôn theo rất nhiều áo quần nên còn đủ mặc. Còn bố cháu độc mỗi bộ áo quần trên người. Bố cháu bị chết đuối ngoài biển khơi, không tìm thấy xác”. Nội tôi run run đôi bàn tay cầm kéo. “Sao mẹ con lại mất đúng vào ngày Rằm tháng Bảy hả nội? Người ta bảo mất vào ngày này là không có giỗ đấy”. “Ừ... thì trùng hợp ngẫu nhiên thôi mà cháu”. Giọng điệu nội có gì đó thật mơ hồ. Những từ ngữ lừng chừng, khập kheo. Tôi nhớ như in giỗ bố tôi ngày Rằm tháng Năm. Bao giờ nội cũng nhắc nhở, chuẩn bị trước cả tháng trời. Còn giỗ mẹ tôi, chẳng bao giờ nội nhắc, nội chỉ chuẩn bị cho ngày được gọi là lễ Vu Lan mà thôi. Không dám gặng hỏi nội, tôi đành găm mình trong nỗi buồn, trong hoài nghi và mất mát của tâm linh.

Chiếc xe tốc hành trườn bươn bả trên những dốc đèo lên xứ cao nguyên. Lắc lư, lắc lư, ánh vàng vọt của đèn ngủ soi lờ mờ từng khuôn mặt đang gà gật. Tôi nổi da gà. Phệt ngang qua suy nghĩ của tôi là một bãi tha

ma. Có lẽ tôi phải nhắm mắt và gà gật theo họ thôi. Nhắm thật chặt để khỏi nhìn thấy màu vàng đang choán ngự. Căn nhà chênh vênh trên sườn đồi, người đàn bà thoát ẩn thoát hiện bên khung cửa sổ có bình huệ trắng... Giấc mơ lại trở về. Nhưng lần này bà ngồi thật lặng. Gió thốc tung cả vạt đồi mà mắt bà không chớp, mái tóc xõa dài náu yên bên khuôn mặt trắng thanh thoát như bông huệ trong bình. Người đàn bà câm lặng, trân trối. Xe gặp ổ gà lao chồm lên, trong khoảnh khắc tôi thấy người đàn bà mấp máy đôi môi, giờ bàn tay nhìn tôi như muốn nói điều gì. Xe khựng lại. Nổ lốp trước rồi. Người đàn bà vụt biến. Tôi vã mồ hôi. Trăm ngàn giấc mơ đã qua hằng đêm trong cuộc đời tôi gần mười năm nay nhưng đây là lần duy nhất bà cử động, mấp máy môi và giơ tay. Chiếc xe chết tiệt! Nếu không có thể tôi đã biết người đàn bà huệ trắng muốn nói gì. ấy là tên mà tôi đặt cho bà. Người đàn bà huệ trắng của riêng tôi, trong thế giới của tôi, không ai biết.

Tôi ở Đà Lạt đã hai ngày. Người đàn bà huệ trắng không trở lại dù tôi luôn mong chờ. Cảm giác buồn bã xâm chiếm cõi lòng tôi. Cô đơn và lạnh lẽo khủng khiếp. Như linh hồn của xứ cao nguyên mờ ảo này. Tôi hoang mang chính mình. Có điều gì lạ lắm. Lang thang khắp mọi ngõ ngách Đà Lạt, tôi đi như người mộng du. Gặp bất cứ ngôi nhà nào chênh vênh sườn đồi cửa sổ mở, tôi cũng ngước nhìn. Lòng tôi chênh vênh quá đỗi. Tôi hy vọng dù chẳng biết mình hy vọng chuyện gì.

Sáng sớm một ngày mưa se sắt. Tôi bỗng muốn mua một ôm huệ trắng về cắm trong phòng. Biết đâu có huệ, người đàn bà của tôi sẽ trở về. Tìm mãi mới thấy một hàng hoa có bán huệ lơ thơ vài bóng người đang chọn hoa. Tôi nói với bà cụ bán hàng: “Bà lấy cho con một ôm huệ trắng”. Nhanh đến hư ảo, một ánh mắt lướt ngang qua tôi, tôi như bị điện giật. Đôi tay đang ôm những cành huệ trắng muốt của người khách mua hoa sát cạnh tôi run rẩy làm rớt những bông lao xao. Tim tôi xôn xao. Người đàn bà huệ trắng của tôi, đang ngay sát cạnh tôi, chiếc khăn trùm đầu kia, bộ váy màu trắng kia... Trời ơi! Linh thiêng! Người đàn bà vụt chạy. Tôi ngơ ngác giây lát và chạy theo. Đồi thoai thoải, bước chân người đàn bà ráo riết, tiếng guốc gõ trệch trạc. Căn nhà chênh vênh có cửa sổ màu xanh kia rồi, nhưng bình huệ trắng héo rũ. Người đàn bà quợ xuống nơi cánh cửa. Tôi lao đến

ôm xốc lấy bà. Người bà lạnh nhưng tôi thấy được hơi ấm, hơi ấm tôi chưa biết bao giờ. Bỗng nhiên, một tiếng nói trào ra khỏi lồng ngực xé toang ngăn cách “Mẹ!”. Đôi tay người đàn bà huệ trắng dang rộng tựa cánh thiên thần đón tôi vào thương yêu thiêng liêng. “Đã bao đêm mẹ mơ thấy con, mẹ mơ thấy ngày được gặp con. Con là thằng cu Giao bé bỏng của mẹ đây mà...”. Mềm oặt trong tay tôi, da xanh nhợt, bà ngất xỉu. Phố núi bùng lên lóng lánh trong làn sương hư ảo.

Còn đúng hai hôm nữa đến Rằm tháng Bảy. Người đàn bà huệ trắng đã hồi phục phần nào. Bác sĩ bảo bà bị bệnh tim đã lâu, gặp xúc động thường hay đột quỵ. May mà kịp. Tôi đưa bà về căn nhà chênh vênh. Bình huệ trắng đã rụng hết những cánh tàn xuống mặt bàn, trơ lại mấy cọng xác xơ. Tôi thu dọn kỹ càng, nhật nhạnh từng mẫu hoa, rửa sạch chiếc bình. Mẹ tôi - vâng - mẹ tôi - người đàn bà huệ trắng nở nụ cười roi rói trên môi. Cả rùng ánh sáng hắt lên từ nụ cười của mẹ. “Từ nay mẹ được hồi sinh, mẹ không phải mua hoa huệ để lên bàn thờ mình mỗi ngày nữa rồi. Nhưng Giao... con có tha thứ cho mẹ không? Mẹ là phù thủy, mẹ là người đàn bà độc ác...”. Tôi nắm chặt hai tay mẹ nước nỡ. Mẹ ơi, con không tin mẹ độc ác. Mà cho dù mẹ có làm gì đi nữa thì mẹ vẫn vô cùng linh thiêng đối với con. Đêm Đà Lạt tự dừng quang đấng lạ lùng. Im phăng phắc. Mẹ khề khàng ve vuốt từng sợi tóc tôi lần về quá khứ. “Mẹ đã bỏ bố con đi theo ông họa sĩ khi con mới chỉ hơn hai tuổi. Học Tổng hợp Văn, mẹ vốn lãng mạn, yếu ớt và vô cùng nhạy cảm. Nhiều lúc mẹ thấy cô đơn khi xung quanh đầy ắp, rộn rã tiếng cười. Bố con cứ biên biệt xa nhà với những công trình khảo cổ của mình. Mẹ chông chênh quá đỗi. Nội con lại quá khắc nghiệt. Rồi ông họa sĩ đã đánh cắp trái tim mẹ, thổi bùng lên trong mẹ bao đam mê tưởng quá xa vời. Người đàn bà trong mẹ vùng vẫy bạo liệt. Mẹ bỏ nhà theo ông họa sĩ khi con vừa cai sữa. Trong mẹ lúc ấy chỉ có khao khát được sống cho chính mình, hình bóng con thật mờ nhạt. Ông họa sĩ và mẹ đã chênh vênh bên nhau ở sườn đồi cao nguyên này từ ngày ấy. Thời gian ngắn sau, mẹ nghe tin bố con mất và cũng là khi mẹ phát hiện mình bị bệnh tim. Mẹ những tưởng mình không qua khỏi. Ông họa sĩ rất yêu mẹ, chăm lo, săn sóc thương mến vô cùng. Nhưng mẹ nhớ con, hình bóng con tràn

ngập tâm tưởng mẹ. Mẹ đánh tiếng muốn về xin nội mang con đi. Nội con trả lời: ‘Nếu còn nghĩ được mình là người mẹ thì đừng bao giờ quay về hay liên lạc với ông cháu tôi nữa. Bố mẹ nó đã chết cả rồi’. Mẹ biết tính nội. Nội đã nói là làm, khó ai lay chuyển nổi. Những cơn đau tức hành hạ thể xác và tâm hồn mẹ ròn rã. Mẹ cầu nguyện cho con, dò la tin tức của con hàng ngày. Nhưng rồi nội con bỏ Hà Nội đi. Mẹ bật vô âm tín. Không có ông họa sĩ, chắc mẹ đã đi từ căn nhà chông chênh này xuống suối vàng mấy chục lần có thừa. Mẹ thường thấy con mỗi đêm. Con nhìn mẹ vừa xa vừa gần, muốn với tay ôm con mà không thể nào đụng tới. Rồi mẹ thấy nội con nói đúng, tốt nhất mẹ nên ‘chết đi’ với con và nội. Bình huệ trắng án ngữ trong phòng mẹ từ đấy. Mẹ tự ‘cúng’ mình mỗi ngày, cứ mỗi lần như vậy mẹ thấy được cứu rỗi, bớt được một chút lỗi lầm với con. Tai họa lại ập xuống, số mệnh mẹ chao nghiêng. Ông họa sĩ lâm bạo bệnh qua đời. Vành xô trắng quấn đau tóc mẹ. Mẹ thui thui một mình trong căn nhà chông chênh với lay lắt buồn phiền, day dứt lầm lỗi. Nhưng tự nhiên mẹ thấy hy vọng, mẹ biết con sẽ tìm thấy mẹ, mẹ biết sự linh thiêng sẽ ban phát cho mẹ hạnh phúc...”. Mái tóc tôi dẫm nước mắt mẹ, một thứ dầu gội linh thiêng nhất cõi đời. Tôi thức suốt đêm nhìn mẹ ngủ. Mẹ ngủ ngon lành như một đứa trẻ, mãn nguyện và siêu thoát. Chiếc gạt tàn đầy ắp mẩu thuốc lá. Lần đầu tiên tôi hút thuốc.

Giọng Tín hốt hoảng khi nhận ra tôi: “Mày đang ở đâu vậy, sao chưa về? Nội mày gọi tao liên tục, có vẻ lo lắng lắm. Về nhanh lên”. Tôi khẩn nài bạn: “Có việc rất hệ trọng xảy đến với tao. Bây giờ mày đến nhà tao, tao muốn nhờ điện thoại của mày nói chuyện với nội. Ba mươi phút nữa nhé”. Tôi kể hết, kể không sót một chi tiết nào. Nội im lặng rất lâu. Và chậm rãi. Chậm rãi như chiếc kim giờ, nói thoảng trong hư không. Nhưng tôi hiểu nội đang mừng, mừng trong nỗi đau: “Nội có lỗi với cháu. Ngần ấy năm trời lặng thinh mặc cho cháu hoài nghi. Nội đã mất đi đứa con trai độc nhất. Bố cháu lao mình xuống biển tự vẫn vì đau khổ chứ không phải bị ngã như người ta nghĩ. Chỉ có nội biết điều đó. Mẹ cháu đã giết đứa con trai độc nhất của nội. May mà nội còn có cháu. Làm sao nội có thể tha thứ cho mẹ cháu, làm sao nội có thể cho cháu gặp lại người đàn bà ấy được. Khi

cháu khôn lớn, nội đã bày cái trò giỗ mẹ vào ngày lễ Vu Lan để che đậy sự thật. Ngày báo hiếu ấy đường nào chả phải cúng. Nhiều khi nội thấy mình ích kỷ. Nhưng nội phải làm thế, nội không có cách nào khác. Mai là ngày lễ Vu Lan đấy cháu à...”. Tiếng cuối cùng tôi nghe trong điện thoại tựa như tiếng cười của nội. Tiếng cười đau đớn.

Tôi cứ đơ ở buồng điện thoại công cộng. Ráng chiều úa đỏ trên sườn đồi. Tôi nghĩ đến bầy cánh cụt. Tôi muốn về Bắc Cực làm chim cánh cụt béo tròn, lạch bạch phởn phơ trong dòng thời gian. Tôi nhớ cành liễu rũ. Ước ao được nhảy nhót trên móng manh ấy và ngủ ngon giữa dụi dàng, dụi dàng.

Năm 1999

Dòng Sông Hủ

C hồng tôi hành nghề kỳ quặc: Kiểm tra trí nhớ của con người. Lấy anh tôi mới khám phá, anh thường xuyên theo dõi những giấc mơ của mình. “Em có thai phải không?” Sau tháng đầu tiên Công đã dò hỏi. Tôi lắc đầu tươi tỉnh. Giấc mơ đêm khuya còn sáng hồng bụi bặm khắp chân hài nhi. Tôi biết chắc tôi chưa có mang, nhưng làm sao Công biết tôi đã nằm mơ thấy đứa trẻ? Sáu tháng hạnh phúc trôi qua như gió hắt mặt hồ.

Sau này, mỗi lần nghe tiếng còi xe cấp cứu, tôi lại rùng mình nhớ tới vẻ mặt khủng khiếp của Công. Buổi chiều nước hồ Gươm áp sát các gốc sấu, Công bước thẳng vào nhà. Đôi mắt Công nhỏ nhưng ngầu lửa, quét lên tấm hình cưới. Cô dâu trong hình gương vầng trán ngây thơ hãy còn khóc e thẹn cúi nhìn xuống phòng khách. Nơi ấy, tôi đứng run rẩy sau lần váy ngủ. Công vẫn quét lửa lên tấm hình cưới, hai bàn tay day day vào nhau tính toán. Rồi bất thần, anh xô ngã tôi xuống thảm. Trước khi tôi kịp ngẩng đầu lên, chiếc váy đã bị bàn tay lạnh lẽo kéo hất. Công lột quần lót vợ tỉ mỉ, nhướn mắt soi mói sợi chỉ may trên vải sa tanh hồng. Mắt Công ngó chăm chăm giữa hai đùi tôi. Từng cọng cỏ cây hoa lá óng ánh cố xù lên chống đỡ. Nhưng cỏ cây mềm quá, mượt quá, không nhắc nổi thân mình, đành yên lặng chịu đựng người đàn ông coi chúng là vật sở hữu. Khi Công tách chúng ra từng cọng xem xét tỷ mỉ, tiếng còi xe cấp cứu hụ rền những tán cây. Giọng Công cất lên khi còi xe cấp cứu đã xa.

“Sao cô ở nhà mặc váy ngủ vào giờ này? Ngoài sân có vệt bánh xe máy không phải chiếc Spacy của cô”.

Ồn trời, không có chuyện gì hệ trọng. Tôi trả lời:

“Em nhức đầu, chóng mặt nên xin nghỉ làm sớm. Về nhà chỉ kịp vớ chiếc váy ngủ quàng vào người rồi lăn ra giường đến khi nghe tiếng anh mở cổng”.

Khuôn mặt Công giãn ra đột ngột. Như vừa chằng qua đây một niềm tin, một tín hiệu vui mừng, lại như mầm phôi tội ác. Khuôn mặt, tôi đã

nhiều lần trông thấy, thường là nửa đêm khi Công nhận điện thoại ai đó rồi lao ra khỏi giường, vuốt má tôi và ra đi. Ra đi vì công tác kiểm thính lương tri của đồng loại. Chồng tôi làm cái nghề thật kỳ cục. Bây giờ, khuôn mặt ấy ghé sát vào tai tôi, thì thầm:

“Em có thai phải không?”

Tôi lắc đầu như một đứa trẻ. Một đứa trẻ già nua. Công thẳng lưng, khoác áo, bước từng bước chắc nịch khỏi nhà. Sau tiếng Cô rồi tiếng Em là tiếng xe máy làm toạc gió chiều. Công lại đi theo dõi một bộ nhớ khác hay một vụ việc khác. Cho dù vụ việc tôi tự nhiên bỏ sở về nhà giữa ban ngày, diện váy ngủ, đầu tóc rối vẫn còn chưa rõ ràng. Tôi biết Công sẽ ghi vào hồ sơ trong bộ nhớ lạnh lùng của anh, chờ khi đủ chứng cứ. Vầng trán cô dâu trong hình cưới lại thêm nếp nhăn. Nếp nhăn mà khi quyết định kết hôn với một điều tra viên, tôi không lường trước. Tôi nghĩ Công sẽ bảo vệ cho tôi yên ấm suốt đời, đâu ngờ mình lại trở thành một vụ án. Công chưa bao giờ tin tôi. Anh vừa lột váy vợ, sờ nắn, người tìm dấu vết một tội phạm. Hành động của anh ghi chết tàn tích yêu đương cuối cùng. Nhiều ngày sau, tôi mới biết vùng kín của mình đã thành hiện trường của một vụ án nghiêm trọng.

Ngoài trời gió mạnh hơn. Phả qua cánh cửa từng cơn buốt rít mái tóc. Vầng trán cô dâu trong tấm hình nhăn rút lại. Từng khối thủy chung rớt khỏi người tôi. Những cây non nổi loạn, trút hồn trút giận lên tâm trí tôi sôi cháy. Tôi mong có một vụ việc thật rắc rối, để Công sẽ không về đêm nay. Tôi cười tiếng cười thủy tinh nứt nẻ, tôi hát khúc hát tự do trong phòng tắm đầy hương thơm. Như để trả thù sự nghi ngờ, truy nã của chồng bao ngày qua, như để cho Công thấy tôi không sợ Công, không sợ cơn gió đang tốc xoáy mặt hồ ngoài kia.

Tôi sẽ không bao giờ sợ Công nữa. Công hành nghề thanh lý trí nhớ người khác, nhưng tôi là vợ của anh, là người đàn bà đầu gối tay ấp bao nhiêu đêm, sao Công cũng gờm gờm nhìn tôi dò xét mỗi buổi chiều? Công mang về nhiều chiếc phong bì đựng tiền màu xanh, nói đấy là bổng lộc. Tôi không được giữ chúng, anh cất trong đáy tủ, hàng tuần đưa cho vợ một số tiền nhất định, làm như anh sợ tôi mang tiền của anh đi cho. Mỗi chiếc áo

tôi mua, mỗi đôi giày tôi sắm đều phải lấy hóa đơn, điều mà người Hà Nội ít ai làm. Công sẽ xăm xoi từng chữ số trên mỗi tờ hóa đơn ấy. Chồng tôi, tôi biết gọi anh là gì? Tôi nằm im lằm nhằm bao điều vô nghĩa.

Vẫn là đêm trăng sáng. Trăng đảo điên gầy gập trên dòng sông hung dữ. Từng gương mặt trăng lặn ngụp giữa dòng nước réo gầm. Khuôn vàng chao đảo nhìn tôi mời gọi, ánh sáng phát ra tiếng cười khanh khách. Khuôn vàng độc ác đẩy đưa ánh mắt căn cộc của Công, đẩy đưa cả gò má Trí tựa vai tôi hôm nào. Trí cầm tay tôi, hắt hơi thở thơm mùi nắng, mùi sữa tươi lên làn da tôi đang thềm một giọt sữa. “Thân thể em là một nhành hoa sắc màu rực rỡ ngào ngạt hương thơm”. Tiếng Trí sát gần vành tai, mùi thân thể nồng ngái từ người chàng làm tôi muốn khuyu xuống. Nước mát, bàn chân tôi chạm trên lông lánh trăng vàng. Tôi đạp mạnh, rõ ràng là nước, đang quấn lấy đôi bàn chân mảnh dẻ của mình. Đôi bàn chân mà ai cũng nghĩ là mẹ đã bó cho tôi khi còn thơ. Bởi bàn chân tôi bé tí từ gót đến ngón chân. Nhưng sao chân tôi lại không chạm đáy, chỉ nhẹ hẫng bay trên mặt nước. Hình như tôi đang dẫm lên khuôn trăng, đạp oằn dòng xoáy. Tôi nhìn xuống, có gương mặt chồng tôi với đôi mắt him híp nhìn không chớp vào một con cá đang mắc bẫy. Đôi mắt Công cũng im lìm như dáng ngồi của Trí dưới đáy sông. Sau lưng Công, Trí đang múa Lào. Bước chân ồ ợt và bàn tay xòe mở vụng về. Đôi chân tôi lướt tới gần Trí, tôi đạp chân mạnh hơn để Công nghe tiếng, để Công quay lại. Tôi muốn chồng tôi nhìn thấy vợ mình hôn một người đàn ông khác đăm đuối dưới lòng sông. Bàn chân nhỏ bé đạp mạnh hơn nữa, có tiếng rớt vỡ. Dòng sông hung dữ cùng vầng trăng biến mất. Chiếc đèn ngủ vỡ tan, một vài mảnh nhọn cắm vào gan bàn chân tôi nhói buốt. Đôi bàn chân ướt và chiếc váy ngủ lạnh ngắt. Tôi chồm dậy bật đèn sáng trưng. Công không về, có lẽ bộ nhớ anh điều tra ít vấn đề nên anh mất hàng giờ tìm tội ác. Bên ngoài cửa kính, mặt hồ u ám giống một vực thăm đen ngòm. Tôi lặng lẽ kéo rèm. Cúi xuống nhặt mảnh vỡ của chiếc đèn ngủ, tôi bỗng nhận ra vết ướt trên mặt thảm, dấu bàn chân nhỏ như bàn chân một đứa trẻ.

Trí không múa điệu múa xứ Lào dưới lòng sông trong giấc mộng của tôi nữa. Trí múa trên da thịt tôi những ngày sau. Người đàn ông trắng trẻo, hình thức hấp dẫn luôn tán tỉnh, sẵn đón tôi với tác phong đặc biệt lịch sự, đôi mắt lúc nào cũng thông thái mê dại. Chàng là nơi tôi trao trút giấc mơ. Là nơi tôi trốn chạy tiếng còi hụ xe cấp cứu vang rền, vọng đổ căn nhà nép sát hồ Gươm. Căn nhà sóng có thể chồm lên nuốt chửng bất cứ khi nào. Mà năm nay, gió mùa về mạnh sắp sửa quật ngã gốc sấu trăm tuổi, quật ngã căn nhà mang hình dáng hiện trường. Trong tiếng gió, tôi nghe có tiếng máu chảy, tiếng oan hồn rên xiết, tiếng của những sinh linh oan uổng mà Công từng xét hỏi. Lâu lâu, nhất là ban đêm, khi Công mang đôi mắt him híp đi rồi, gió quất vào da tôi qua khe cửa nhỏ, cất giọng u u: “Chồng cô bị bệnh! Chồng cô bị bệnh!” Những khi ấy, tôi sợ hãi vô cùng, sợ gió và sợ cả Công.

Hình ảnh chồng tôi với ánh nhìn vừa như thảng thốt lại vừa tức giận mỗi bận tôi nhắc anh về chuyện lấy nhau đã ba năm mà vẫn chưa có con làm buốt nhức từng đợt xương, gặm đau thân thể tôi. Tôi đã lén đi bác sĩ làm đủ những xét nghiệm cần thiết. Bộ phận sinh sản của tôi hoàn toàn bình thường. Công không làm tình nhiều, nhưng mỗi bận thường rất lâu, và ào ạt xối xả bắn sâu tận cùng. Đến phút cuối, anh luôn nghiêng chặt răng. Tôi định ninh trong dòng nước đục ấy chắc chắn có những tinh trùng đang bơi lội hung hãn, dữ dằn như ánh mắt của Công. Chẳng vì lý do nào tôi lại không thụ thai được. Có lần tôi nửa đùa nửa thật: "Tinh trùng của anh cũng đã bị thanh lý bộ nhớ nên chẳng còn biết gậm trứng". Anh gặm gừ trong cuống họng như tiếng rít của loài thú. Tôi còn lại trơ trơ một nỗi buồn, một nỗi hoài nghi và một thân thể dẻo thơm. Tôi muốn một bờ vai, muốn một lời nói dịu dàng xoa thương xoa yêu, xoa đi tiếng gừ của Công đã làm tôi run rẩy. Bao giờ Trí cũng đến thật đúng lúc. Điện thoại của Trí thường vào lúc tôi hoảng sợ nhất. Quấn mình trong áo ấm, khăn len, tôi ào đến chỗ hẹn với chàng. Bước chạy của tôi lẫn trong gió rít như cuộc rượt đuổi. Thân thể Trí mát rượi, trơn bóng. Chàng mơn man tôi bằng hơi thở đầy kích động, thì thầm những lời thông thái, cho đến khi tôi chín nừ đi, không còn sức chống đỡ, chàng mới sôi sục đi vào. Tôi bầu riết làn da trơn mịn của chàng, đu người nấc nghẹn. Thường khi xong xuôi, tôi có thói quen mặc lại áo

quần cho Trí. Những khi ấy, tôi thấy chàng in một đũa bé, thôi hùng hổ thúc giục liên hồi mà bên lén nhìn những vết thít hai bàn tay mình. Tôi đưa môi cắn nhẹ một lời xin lỗi. Chàng cười dịu dàng: “Cả cơ thể của em in chặt anh, em có hôn ngàn lần cũng không xóa hết được đâu”. Miệng tôi giả vờ cong lên hờn dỗi: “Những vết xước lâu dần thành vết loét, anh sẽ giống người bị bệnh hủi, lúc ấy còn dám yêu em nữa không?” Chàng bịt miệng tôi bằng một nụ hôn đăm đũa. Nhưng hình ảnh làn da Trí không còn trơn mịn mà đen cháy từng vùng lở loét tự nhiên lớn vờn trong đầu tôi. Đến nỗi, những lần sau gặp chàng, việc đầu tiên là tôi bắt chàng cởi áo đứng như một pho tượng để tôi khám xét những vết cào do tôi gây ra có còn không. Để rồi một giờ sau, tôi lại tặng chàng những vệt móng tay sung sướng tươi nguyên.

Công càng ngày càng vắng nhà nhiều hơn. Đã thành thói quen, việc đầu tiên khi về, chưa kịp cởi áo khoác là anh tụt váy tôi kiểm tra. Mà nào còn sót lại gì. Thân thể tôi vẫn vẹn nguyên, mùi người vẫn nồng ấm, thứ mùi mà Công bảo, vì nó, anh cưới tôi làm vợ. Cỏ cây hoa lá màu mỡ tươi xanh. Hiện trường vụ án của anh không hề xáo trộn cho đến lúc anh vội vàng nhưng kiểu cách nấp sấp lên tôi. Trong ánh đèn ngủ mờ mờ, đôi mắt anh in hai vệt dài nhòe nhòe. Khi ân ái cùng vợ, đôi mắt anh không bao giờ nhắm. Tôi thường thoi thóp với ý nghĩ hân hoan mình đã lừa được điều tra viên giỏi nhất. Đôi khi, bàn tay tôi cố tình cấu rách lưng Công, để cho da thịt anh lở loét, để anh thành hủi. Công không biết, anh nói tôi đã làm anh thỏa mãn. Công không hay biết việc tôi cố ý cấu rách người anh. Mà tôi cũng không thể nào đoán chắc. Đôi mắt híp của Công không biểu lộ cảm xúc bao giờ. Tôi cũng không thể hiểu vì sao tôi lại quyết định làm vợ một người đàn ông có đôi mắt như vậy.

Càng ngày tôi càng có cảm giác căn nhà ven hồ của vợ chồng tôi sắp rớt xuống đáy thẳm. Giấc mơ về dòng sông hung dữ và mặt trăng vàng kỳ quái vẫn hiện diện thường xuyên trong giấc ngủ của tôi. Chúng đến những đêm Công đi công tác, những đêm gió mạnh hắt tróc mặt hồ. Nửa đêm tôi hay choàng tỉnh bởi giấc mơ, và dấu của bàn chân nhỏ bé vẫn ướt thành một hàng đều trên thảm. Tấm thảm màu nâu Tây rất đẹp mà người ta tặng

Công khi chúng tôi xây nhà. Cho đến một hôm, khi tôi rời chỗ hẹn với Trí, trở về căn nhà ảm đạm, bàn tay vẫn còn mát lạnh bởi làn da của chàng, thành linh Công xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Tựa như anh bay đến trước mặt tôi mà không hề phát ra tiếng động. Chiếc bóng anh ma quái. Cặp mắt anh băng giá. Mặt nước hồ lặng lẽ đêm tối. Bàn chân tôi đã nhỏ, bây giờ càng nhỏ hơn, cơ hồ không mang nổi cơ thể thanh xuân. Công lạnh lẽo cất tiếng:

“Cô đi lại dáng đi vừa rời của cô từ phố Hàng Dâm về đây cho tôi xem”.

Tôi ngẩng mặt nhìn chòng, có một luồng dũng khí chạy xuyên người. Tôi không phải là mồi theo dõi của Công, tôi không sợ.

“Em đi dạo quanh hồ. Em không ra phố Hàng Dâm”.

“Linh hồn của cô đi dạo quanh hồ, còn thể xác cô đến phố Hàng Dâm. Cô tưởng tôi không đọc thấy à?”

Giọng cười của Công vang lên ha hả. Bàn chân tôi không thể nào nâng đỡ nổi thân xác bấn loạn và tiếng cười loảng xoảng kim loại va đập. Tôi vừa quên mất Công có khả năng đọc thấu bộ nhớ kẻ khác. Từng mạch máu, đường gân trời ngược, xanh xám, hoảng sợ. Dường như gót chân tôi thu bé hơn nữa và dần tan rã trong tiếng cười của Công. Dòng dũng khí khi nãy lặn sâu vào da thịt co quắp. Bất thần, tiếng cười ngưng bật đột ngột như khi mới cất lên. Tôi chóng mặt lão đảo. Cảm thấy cổ tay bị giăng mạnh. Lúc định thần được, thân mình tôi nằm soãi trên mặt thảm phòng khách. Công bật tất cả các bóng đèn có trong nhà, thứ ánh sáng ngạo ngược, thông minh nhưng dừng dừng tàn độc. Công ngồi trên ghế, ngó tôi bằng cặp mắt không có tròng đen. Tôi lấy tay che mặt, che thứ ánh sáng bệnh hoạn, thứ ánh sáng trắng đuông, nghê ngáo, thản nhiên. Có một tâm thế sẵn sàng hứng chịu, có một tâm thế bất cần, tâm thế khi tôi không còn tôn trọng người mình đã từng yêu thương nhất đang lan truyền dòng máu. Tiếng mở ngăn kéo sột soạt cũng không làm tôi thắc mắc. Chỉ đến khi một luồng ánh sáng mới quét rít mặt, tôi mới vội vàng dựng ngược. Một tay Công cầm chiếc đèn pin, một tay lần mở cúc quần tôi. Không vội vàng, mỗi cử chỉ của Công điềm tĩnh, ngón tay vờ mai mỉa. Bên ngoài gió đã ngừng, tôi chẳng còn trông thấy vệt thăm mặt hồ sau cửa kính. Tất cả đã biến mất trong sự

đe dọa của ánh sáng lóa rực mà Công vừa khơi nhóm. Tôi bỗng sợ hãi, tôi muốn kêu cứu. Tôi muốn mở cửa để trông thấy cảnh sáu già. Tôi muốn dẫm chân lên miệng vực thăm mà gió lạnh và đêm tối đã đào ngoài kia. Bàn tay của Công, ánh mắt của Công là của ai, không phải của chồng tôi. Trong giây phút, tôi thấy luồng gió vô hình bay qua, luồng gió tối sẫm như màu suy nghĩ của Công. Tối xám như tâm hồn dị dạng của chồng tôi bây giờ. Tôi mím chặt môi, ghì hai hàm răng vào nhau sát sạt, không thể nào lý giải được tại sao tôi lại làm vợ một người đàn ông có đôi mắt híp sùm sụp và một linh hồn đen đúa bị gặm nhấm bởi triệu dò xét nghi ngờ. Mùa đông, ngày giữa đông, đêm giữa buổi mà mồ hôi tôi tuôn tứa ướt đầm.

Chiếc đèn pin trong tay Công bắt đầu soi từ ngược.

“Da dê cô thần kỳ thật đấy, mới cắn nhau với thằng trí thức ấy cách đây mấy phút mà không để lại vết tích nào. Hay là tay nó bị liệt? Hay là anh chị vật lộn bằng mắt?”

Giọng nói như kim châm, gấn gù theo ánh sáng chiếc đèn pin rà soát khắp hang cùng ngõ hẻm. Tôi hệt mình trong tê dại. Công biết tất cả, biết dáng hình thông thái của Trí, biết chỗ chúng tôi hò hẹn, biết vợ anh đã cày bừa trên cánh đồng luyến ái cùng một người đàn ông khác.

“Cô mất bao nhiêu phút đứng dưới vòi sen mà tịnh không còn dấu vết nào? Cả thầy cô chỉ ở trong căn nhà ấy một tiếng, vậy chẳng nhẽ thằng ấy nó chỉ làm được mười phút? Trong khi tôi mất cả tiếng thì cô van xin! Cô thật ngu ngốc, không biết hưởng”.

Tôi vùng mạnh hai chân. Tôi muốn đập tan tàn ảnh lời nói thô bạo mai mỉa của Công, tôi muốn đốt cháy chúng thành than. Tôi muốn cởi phăng áo, dướn ngực vào mặt Công. Tôi muốn tri hô: “Tinh trùng của anh loãng như nước máy! Linh hồn anh là linh hồn của một con hủi!”. Đôi bàn chân nhỏ tí buông bỏ tôi ngã vật ra như một xác chết. Công ngừng tay, ném toang chiếc đèn pin, lạng lẽ tắt hết các bóng đèn và lạng lẽ ra khỏi nhà. Đôi mắt tôi lại nhìn được qua tấm kính mặt nước hồ và những đợt gió ủa tràn ngọn sáu. Có lẽ gió thoát ra từ tấm thân tôi.

Vài ngày sau, khi tôi đang tắm, một viên đá không hiểu từ đâu xộc đến làm vỡ kính, gió và mưa thốc thẳng vào thân thể tôi bỏ ngổ. Cơn mưa đá bất thường giữa mùa đông. Tôi không biết rằng cơn mưa lạ lùng, trái ngược ấy cũng kéo theo những điều trái ngược cho cuộc sống của mình thời gian sau. Mà không hẳn là trái ngược, có thể gọi một sự cứu rỗi, một luồng ánh sáng lạ soi thấu bản năng ban sơ của tôi. Nhưng đó là chuyện của những ngày sau. Còn sau khi run rẩy choàng mình trong áo len dày sụ, tôi đang lóng ngóng tìm cách che chắn chỗ kính bị vỡ, thì chuông điện thoại reo. Trí gọi. Đôi bàn chân tôi run mạnh, lạnh theo gió bắc thổi dần lên người.

“Sao em lại tránh gặp anh? Bất cứ chuyện gì xảy ra anh vẫn sẽ ở bên em, bảo vệ em. Anh chẳng đã nói đời này, kiếp này em phải ở bên anh suốt đời đó sao, nếu không anh sẽ thương nhớ những vết tay của em mà thành con hủi”.

Tự nhiên tôi phát lên cười vì lời nói bay bướm tựa đọc diễn văn của Trí. Chàng làm như tôi chưa là một người đàn bà ngoài ba mươi đã kết hôn ba năm. Trí xem tôi như một cô nữ sinh trung học hết sức ngây thơ. Nghe tôi cười, giọng Trí tự nhiên buồn bã.

“Hình như có chuyện xảy ra cho em, hay em không được khoẻ? Anh cảm thấy lo lắng, em đừng cười như thế nữa”.

Giọng Trí buồn thật, tôi cảm được người chàng đang chùng xuống và nhão ra. Lúc này tôi đã cười trên nỗi thương nhớ thực lòng của Trí, lẽ nào sống chồng vợ với Công, tôi đã nhiễm căn bệnh không cảm xúc nghiệt ngã? Tôi phải gặp Trí để chuộc lại lỗi lầm từ điệu cười độc ác mà tôi nở bật ra ban nãy. Mặc kệ Công đã biết tất cả, mặc kệ mỗi nguy hiểm có thể sẽ ập xuống đôi bàn chân mong manh của mình, giọng tôi lạc đi vì thở gấp.

“Em đến, em sẽ đến, chúng mình gặp nhau ngay bây giờ anh nhé”.

Rồi đúng như thường lệ khi tôi mặc lại từng mảnh áo quần cho Trí, khung cửa kính vỡ toang chát chúa. Tôi nhắm chặt hai mắt quờ quạng, miệng bật gọi mẹ thảng thốt. Tôi không giải thích được tại sao tự nhiên cửa kính phòng tắm nhà tôi và cửa kính phòng ngủ nhà Trí đều vô cớ bị hòn đá làm bể toác. Có điều gì đó không bình thường. Dù cơn mưa đá trái mùa ngạo ngược giữa đông đang trút hồi hả, gió đập vào rào điên dại, nhưng hai

ô cửa kính bị vỡ vẫn là điều hoài nghi. Tôi đưa tay ôm mặt, tựa như một niềm xấu hổ khi nghĩ đến việc mình bị lây căn bệnh nghi ngờ từ Công. Và cũng chính lúc ấy, tôi biết lòng bàn tay mình đang chảy máu vì đụng nhầm miếng kính vỡ. Trí đã tự mình mặc xong áo quần, cũng như tôi ban chiều, chàng tìm cách che lại ô cửa vỡ, ngăn gió mưa bên ngoài vẫn găm rít từng cơn. Trong ánh đèn ngủ màu tím, thân thể tôi trắng tái. Trí không nhìn thấy máu trong lòng bàn tay tôi, vẫn không ngừng chảy. Tôi đành phả tay vào miệng, bước khỏi giường tìm áo quần mà trong cơn say, tôi vung vãi đầu đó trong căn phòng. Tôi cũng không biết mình dùng miệng mút máu ở bàn tay hay dùng tay bịt miệng khỏi phát ra tiếng nấc. Khi Trí loay hoay che đậy xong mảng kính bị vỡ toác, chàng quay mặt về phía tôi, máu đã tràn qua bàn tay rớt giọt xuống nền. Tôi thấy mình được bế lên, được củng nựng, được băng bó. Trí vừa làm, vừa xuýt xoa.

Nhưng khi Trí mở cánh cổng để tôi cầm chiếc ô màu đỏ bước khỏi căn nhà, lòng tôi chùng xuống mãi mãi. Chùng đến nỗi, nó không bao giờ còn nấc lên nổi trong căn nhà ấy, với người đàn ông da dẻ mát rượi ấy, hay với người đàn ông choàng áo mưa màu xám đang đứng dưới gốc cây cổ thụ, trước cổng nhà Trí. Trước cổng ngôi nhà tôi vừa say đắm, vừa hoan lạc, vừa phạm tội, cơn gió độc đã thực sự thổi xuống đời tôi. Chính tôi đã tự mời nó đến, tôi không thể đổ tội cho bất cứ một thứ số phận nào. Người đàn ông choàng tấm áo mưa màu xám, dù đứng từ xa, dù gió mưa phả từng cơn quất ngang quất dọc mịt mù, tôi vẫn nhận ra là Công. Bởi đôi mắt nhỏ him híp đang phát ra một vùng lửa rực hờn. Vầng lửa màu đen, tối, tàn khốc, man rợ. Vùng chạy khỏi cánh cổng, cả tôi lẫn chiếc ô đỏ tươi bời trong mưa gió. Tôi bỏ lại sau lưng hai người đàn ông. Cả hai đã biết rõ từng phân vuông, đường lổm, lông măng cơ thể tôi. Trong lúc này, bỗng dưng tôi kinh hãi cả hai. Công thì đã đành một nhẽ, tự dưng tôi kinh hãi luôn cả Trí, người đàn ông luôn chiều chuộng tôi với tình cảm sướt mướt. Tôi biết linh cảm của mình luôn luôn đúng. Bước chạy càng nhanh hơn. Đôi bàn chân của một đứa bé tôi mang dưới người toạc từng miếng đau đớn.

Con tàu đi về hướng Nam, mãi miết. Tôi không rõ mình đã đi qua bao nhiêu ga lớn nhỏ, bao nhiêu người bán hàng rong đã mời mua bánh trái. Chỉ biết, giờ đây, khi tôi thức giấc với cặp mắt tươi sáng vốn có, tàu đang chuẩn bị xuyên qua hầm đèo Hải Vân. Tôi vừa trải qua giấc ngủ mê mẫn trăm giờ. Ngay cả khi tôi xách va li lầm lũi bước ra ga, tôi cũng không còn thức. Chỉ biết tôi cần phải đi khỏi thành phố, xa mặt hồ nước đen, xa gốc cây sấu già nua lá cành tàn tạ, xa bản hòa âm tiếng hụ còi xe cấp cứu lẫn với âm thanh gió rít. Không ai đưa tiễn tôi. Khi tôi bước chân khỏi cánh cổng màu nâu, gió ngừng bật. Nước hồ lặng im, buồn rười rượi. Vắng lặng quá đỗi. Vắng lặng như tâm hồn tôi. Trái tim không còn chỗ để đau, trí não không còn chỗ để suy nghĩ. Tôi không biết tất cả thế giới này khi bước chân khỏi cánh cổng. Không biết vì đã biết quá rõ ràng. Sự thực mà tôi không thể tin, không thể đối diện. Khuôn mặt vốn sáng sủa, thông minh của Trí mới thảm hại làm sao. Đầu cúi thấp, Trí trông chẳng hơn gì một con chó mới bị đánh đòn.

“Em đừng đến gặp anh nữa. Anh sợ lắm, anh muốn yên lành”.

Giây phút ấy, tôi đã định gào lên. Sao mới hôm qua Trí còn nói dù có bất cứ chuyện gì chàng cũng sẽ ở bên tôi mãi mãi. Sao Trí không dám nhìn thẳng vào mắt tôi như khi ân ái, như khi nằm trên mình tôi xuýt xoa hử hử mỗi đường nét gợi tình? Nhưng rồi tôi vẫn còn một chút tỉnh táo. Lời nói, chỉ là lời nói mà thôi. Nếu trên đời, ai cũng giữ lời hứa, làm gì có nhiều bất hạnh đến thế, làm gì có nhiều người tự vẫn đến thế. Sự im lặng nặng nề bao trùm hai cốc nước, bao trùm cả quán nước. Trí không một lần ngẩng lên nhìn vào mắt tôi, cũng không giải thích một lời. Làn da Trí tím tái, đen đúa, thâm sì. Tôi thoáng rùng mình. Tôi nhìn xuyên qua làn da lục bục nõ của Trí, một đám vi trùng đang len lách, ngoi ngóp len vào trái tim chàng. Làn da đùi của tôi hình như cũng lụp bụp sùi lên từng hạt giống trời mưa bong bóng. Đôi bàn chân Trí co rúm, tôi gắng gượng đứng dậy dùng khuyụ ngã. Trí không nói ra song tôi mừng tượng rõ ràng chuyện gì đã xảy ra. Thái độ hèn nhát, cùi găm mặt của Trí lúc này không làm tôi ngạc nhiên đến phải kêu gào. Không còn nghi ngờ gì, chồng tôi, người chồng làm cái nghề kỳ cục đã gieo rắc vi trùng cho Trí. Tôi nhìn thấy chúng ngo ngoe trong cái

đầu cúi gằm của Trí, trong ánh mắt len lét, trong làn da bỗng dựng nhẵn nhúm. Đôi mắt to sáng của Trí giờ đây sùm sụp, hin hít, không khác mắt Công là mấy. Chẳng có gì ngạc nhiên, bởi Công đi đến đâu, sẽ làm người khác lây nhiễm tính cách kỳ cục đến đấy. Tôi còn nhớ hồi mới kết hôn, có một chuyện làm tôi thắc mắc mãi, cho đến sau này, hơn một năm chung sống với Công, tôi mới tìm được câu trả lời. Tôi thích ăn ngô luộc, những bắp ngô nếp non tươi mơn, cắn phập tứa nước. Người đàn ông nhà quê bán ngô luộc quen lệ cứ tối đến lại đứng rao trước cổng nhà. Bất thần buổi tối hôm ấy, Công đứng lại nói chuyện với ông ta rất lâu khi vừa về tới. Khi tôi nghe tiếng to tiếng nhỏ chạy ra, người đàn ông nhà quê đã đạp xe đi khuất. Chiếc thùng đựng ngô luộc của ông ta tự nhiên dị dạng kỳ lạ. Cả chiếc áo bộ đội sờn cũ ông ta mặc cũng biến ảo trước mắt tôi. Hai ngày sau, vô tình gặp ngoài cổng chợ, ông ta cười hềnh hếch. Khi đưa ngô, cố tình đụng tay vào sườn áo tôi và còn thách giá với cái giọng mưu mô đáng ghét, cái giọng không phải của người nhà quê. Sau này thì tôi hiểu được chuyện ấy, và lúc này, tôi lại càng hiểu rõ hơn. Trí từ từ đứng dậy, đôi mắt vẫn cúi sụp, cất tiếng như vệt đục:

“Thôi, anh về đây, em nhớ là từ nay chúng ta nếu có vô tình gặp nhau cũng xem như chưa bao giờ quen biết nhé”.

Dáng đi của Trí khom khom co rúm xa dần trước mắt, tôi thốt nhiên buông một tiếng thở dài bất tận. Nó như tiếng khóc tôi đã bật ra vào buổi sáng cùng ngày. Tiếng khóc không bật ra từ miệng mà thét lên từ tâm hồn thương tổn, từ nỗi hoảng loạn đã có sẵn rất lâu. “Từ hôm nay cô bắt đầu ở nhà. Để làm tự kiếm. Đến khi nào cô trở thành người đàn bà ngoan, cô mới được bước chân ra ngoài xã hội”. Tôi khóc, tôi khóc như điên dại, và tôi bước chân ra khỏi nhà. Tôi không thể ở nhà để trở thành cỗ máy, vả lại Công không thể ra lệnh cho tôi theo kiểu như vậy. Cho dù tôi có lỗi đã không chung thủy với anh. Nhưng một người chồng như Công không đáng được hưởng sự chung thủy cao đẹp. Tôi không nghĩ mình là người đàn bà hư hỏng. Tôi cần tình yêu, tôi cần sống đời sống của con người. Tôi muốn bỏ tất cả, tôi sẽ sống với Trí. Nhưng rồi dáng đi khom né của Trí là cơn gió

độc đưa tôi vào trạng thái mê man. Và bây giờ, tôi tỉnh giấc trên một khoang tàu đang xuôi Nam, cạnh chiếc va-li im lặng.

Tàu xuyên hầm đèo Hải Vân, tôi lại mơ màng ngủ. Tôi có linh cảm, bên kia, ánh sáng đang chờ đợi tôi, chờ đợi để tưới thấm đẫm trái tim bị thương tổn nhưng vẫn thịch đập mê cuồng. Tôi hay có những linh cảm kỳ lạ. Đoàn tàu chuẩn bị thoát khỏi hang đen, vùng ánh sáng chói lòa phía trước hắt tới tập.

Sau này tôi vẫn không thể lý giải được tại sao mình xuống tàu ở ga Quy Nhơn rồi đáp xe lên vùng đất đỏ cao nguyên. Cũng vậy, tôi không thể lý giải vì sao mình bước chân lên thượng nguồn con sông Ba một đêm trăng sáng trắng núi rừng, tôi không hề có bất cứ toan tính nào. Làm sao tôi có thể ước đoán, có thể toan tính là tôi sẽ gặp người đàn ông ấy. Lại là một người đàn ông, cuộc đời tôi trượt dài theo những người đàn ông.

Người đàn ông hiện ra rõ ràng hình dáng. Hai cườm tay lui khui, ngón ngoắc bầu xé, vầng đập thân thể cường tráng nhưng tan hoang nhiều chỗ lở nhám nhở. Một cườm tay hơi hoác, một cườm tay chỉ còn hai ngón đeo lúc loác đang quờ quạng cầu xé man dại. Cường độ tiếng hét lên cao mãi, tôi có cảm giác nó xuyên qua, vọng thấu cánh rừng nguyên sơ, về nơi đâu đó xa lắm. Về nơi tạo hoá, thượng đế đã nặn ra con người và cũng nặn tặng cho con người nỗi khổ đau. Tiếng hét thấu đến tận cùng. Tôi bước đến thật gần, người Thọng vẫn không hay biết. Dường như sự đau đớn cùng cực là tất cả đối với ông ta lúc này. Tiếng hét câm bật. Tôi bỗng hãi sợ vô cùng. Máu ngừng chảy, từng đường gân lòi ngược da thịt. Tiếng kêu bật khỏi miệng tôi run rẩy. Hai bàn chân tôi là cái đuôi con thạch sùng bị lia đứt. Tôi bay trong bóng tối nhờ nhờ và dòng sông trở nên đen ngòm trời trập cuộn xoáy bên mình. Thời gian đứng im. Tôi đóng tai nghe ngóng. Tiếng động rất gần và tiếng nói mơ hồ, tựa lời cương nung, lại tựa giọng gầm gừ đe dọa. Rồi mây đen cũng trôi qua, vầng trăng lại rắc ánh sáng tràn trề. Hình ảnh đầu tiên là một đôi mắt. Hai tròng đen thăm thẳm u hoài tỏa ra thứ ánh sáng mà ở thành phố tôi chưa bao giờ trông thấy. Triu mến. Và chân thật. Phút chốc, tất cả nỗi hãi sợ ban nãy bay biến, dòng sông bỗng trở nên khẩn khít,

hiền hoà, trong diu diu trắng vàng, lung lay vạt cỏ reo hát. Thiên nhiên thanh bình tuyệt đối, sự thanh bình mà chỉ tình người mới có thể mang đến. Bao nhiêu nỗi buồn, sự uẩn ức trong tôi dần ra đột ngột. Lòng tôi như một nương ngô nảy bắp tươi tốt sau cơn mưa rừng hồi hả. Người đàn ông vẫn nhìn tôi trù mến. Dưới ánh sáng của vầng trăng đêm, bây giờ tôi ngó kỹ, làn da nâu bóng và trên hết, đôi mắt to đen bất tận. Cái nhìn của một con người. Không phải đôi mắt sừng him híp nghi ngờ của Công, không phải đôi mắt ướt nhẹp ươn hèn của Trí. Lạ thay, tôi không còn sợ đôi cánh tay bị bào nhẵn của ông ta như ban nãy, hai cườm tay trống rỗng chỉ còn trở lại vài ngón quơ quạng, tự cấu xé thân mình rách bươm tóe máu.

“Chào chú. Tôi mới ở ngoài Bắc vào đây. Phong cảnh vùng này đẹp quá”.

Đuôi mắt người đàn ông khẽ rung lên vài nhịp, rung nhẹ như dây đàn vô hình.

“Chú tên gì, nhà chú có gần đây không? Sao khi nãy chú hét ghê thế? Có phải chú bệnh hủi không?”

Sau này trở lại, ông nói cho tôi biết về sự đau đớn cùng cực thể xác mỗi đêm trăng sáng của những người Thượng bị hủi, tôi mới biết tại sao ông lại múa máy dưới trăng và hét lên thảm khốc đến vậy. Mới hiểu tại sao khi tôi hỏi câu hỏi ngu ngốc ấy, ánh mắt ông đã bỏ chạy bằng bước chạy ríu rít dây leo. Một ngày, tôi đem thắc mắc của mình trút vào đôi mắt người đàn ông:

“Trăng sáng chiếu vào vết thương sẽ bị đau đớn hơn, sao chú lại ra giữa rừng núi nơi ánh trăng soi rọi mà hứng chịu? Người như chú rất sợ nước, sao chú lại đến gần sông Ba đêm trăng sáng?”

Đuôi mắt ông hằn in nhiều rãnh nhăn. Miệng ông thoáng một nụ cười. Cũng có thể do tôi hoa mắt, chứ khuôn mặt ông vẫn buồn vàng như màu hoa quỳ trơ trơ nở trên đồi cao. Đôi cánh tay thương tích, lở loét được buộc chặt bởi miếng vải màu nâu đưa đi đưa lại mũi dao xin cũ. Tôi không thể hiểu làm sao chỉ với bàn tay còn hai ngón, ông lại có thể tỉ mỉ vót nan và đan được những chiếc gùi chắc chắn nhường vậy. Nhìn ông làm, tôi cứ nghĩ ông vót nan không phải bằng cách thông thường nhưng bằng trái tim, niềm

tin của chính mình. Mỗi vết dao đưa là một hơi thở hắt đi muện phiền, đẩy dôi ngược âm u của núi rừng. Tôi lấy một que nan cạo cạo lên cánh tay mình, ông giăng lấy thảng thốt:

“Đừng đụng vào. Không tốt đâu”.

Giọng nói nặng như hơi thuốc rê, nghe như tán cây rừng đang rì rào trên núi cao trước mặt, như hương hoa quỳ nồng đậm. Không chủ ngữ, nhưng tôi nghe thân thiết biết chừng nào. Tôi hiểu, ông không muốn tôi đụng vào những thứ ông đã cầm, ông lo lắng cho tôi. Cũng như ông đã ngăn không cho tôi bước lên nhà sàn, nhưng tôi đã nhìn ông bằng cặp mắt van lơn, khẩn khoản của loài nai rừng. Ông không thể chối từ, đành ý tứ ngời xa.

“Chú chưa trả lời tôi sao chú lại tự đẩy đọa mình vào đêm trăng sáng”.

Ông vót nan tre mạnh hơn. Mắt ông nhìn vào cánh rừng trước mặt. Trong đôi mắt chứa đựng thống khổ tận cùng.

“Tắm trắng để cái đau nhiều hơn. Gần nước để cái ngứa tận tim”.

Người đàn ông nhìn tôi ân cần, ánh mắt như muốn nói ông chịu đựng nỗi đau cho con cái có cái ăn, cái mặc từ những gùi nan bán lấy tiền này. Tôi muốn hét lên: Người đáng phải chịu bất hạnh như vậy không phải là ông. Nếu trên đời có Chúa, có Phật, có Giàng, người tốt được gặp điều tốt thì kẻ phải chịu nỗi cào xé thân xác không phải là ông. Phải là những kẻ giả dối, lừa đảo, ma quái, mặt xanh nanh vàng dưới thành phố, phải là Công, phải là hàng triệu người đang dối trá dưới kia. Tự dưng nước mắt tôi chảy tràn gò má, tự dưng tôi mang mặc cảm xấu hổ. Xấu hổ vì là vợ Công, vợ một người đàn ông chuyên rình rập những tâm hồn. Tôi chạy xiêu vẹo xuống những bậc thang chông chênh của nhà sàn, nước mắt nhỏ ướt đầm các phiến gỗ. Được một quãng, tôi bắt gặp một toán người Kinh ăn mặc lịch sự chặn đường. Cô gái có mái tóc nhuộm vàng, nước hoa thơm lừng khiến tôi bỗng muốn nôn ọe.

“Chị mới đến buôn người hủ phải không? Chắc là sợ quá nên mặt mũi tái xanh tái xám. Sao chị bạo gan thế, dám đi một mình, nhờ bọn hủ nó lấy hết tiền, hãm hiếp thì sao?”

Hai mắt tôi đỏ như hai tròng lửa, tôi muốn bóp chết đứa con gái thị thành vừa ăn nói nhăng cuội. Cánh rùng trước mặt thắm đẫm màu mắt to buồn. Tôi vùng chạy nhanh hơn, bàn chân nhỏ bé tứa máu. Tôi cũng chỉ là một người Kinh như đứa con gái kia. Tất cả chúng tôi ở thị thành đều như thế. Tôi cũng ưa ăn ngon, mặc đẹp, cũng đã sợ hãi những người Thượng hiếp mình... Cứ thế, tôi chạy hối hả về thành phố, về căn nhà gạch Tây sát ven hồ.

“Cô nghĩ cuộc sống bên ngoài ngôi nhà này tự do lắm ư? Cô tưởng rời tôi ra là cô sẽ thành ngay một người tốt được ư? Cô sẽ phải ở bên cạnh tôi suốt cuộc đời, bởi vì cô đã làm vợ tôi, đã chia thân xác cô với tôi. Cơ thể của cô là cơ thể của tôi. Cô ghi nhớ kỹ điều đó để mà nghiền ngẫm”.

Tiếng vợ được đôi môi mỏng quẹt của Công kéo dài lỏng thong như một miếng bánh nếp. Khi tôi từ Tây Nguyên trở về, màu gạch Tây của căn nhà đã hóa đỏ sậm, màu cánh phù du. Chỉ có tôi mới hiểu màu phù du trông thế nào. Hồ Gươm cam lặng, gió bị suy hô hấp, không khí như một nồi cháo đặc. Mà tôi chẳng bao giờ thích cháo. Tôi cũng trở nên cam lặng như nước hồ. Cam lặng thản nhiên trước bóng gió mặt sát của chồng. Tôi cũng chẳng còn cảm giác gì khi Công lột quần lột kiểm tra mỗi tối. Cây sấu già nhìn tôi cong queo, khô héo. Tôi nhắm mắt chịu cho trí óc được thanh lý sạch sẽ. Thấy tôi cam nín, Công tỏ ra hài lòng, cho đấy là sự phục tùng khuôn phép. Tôi biết mình không phục tùng khuôn phép nào và cũng không nổi loạn đập phá. Tôi biết tôi cần tồn tại. Đêm đêm, khi Công vắng nhà, tôi ngồi bên cửa sổ ngắm mặt hồ đen tối rồi nhìn ngắm ngôi nhà trống hoác. Căn nhà có trí nhớ không? Hiện diện bao đời mà không hề có dấu vết người sống? Khi Công cho xây thêm lầu, chắc hẳn anh cũng đã điều tra tịch biên tất cả quá khứ của từng viên gạch. Tôi nằm ngửa giữa lòng giường không có kỷ niệm, giấc mơ dòng sông với khuôn trăng vàng không còn in trên trần. Dấu chân của đứa bé cũng không còn làm ướt mặt thảm mỗi đêm. Tôi đã không còn thức trong khi ngủ. Tôi đang biến thành vật vô tri như Công muốn.

Rồi lại đến ngày rằm, trăng đại vàng hồ nước. Tôi ngồi trong bóng tối nhìn ra mặt hồ nhớ quay quắt trăng rùng. Hình ảnh người đàn ông có làn da thương tích, tôi tả múa may dưới trăng và hét lên tiếng hét thống khổ hiện ra từ từ. Giống như Công không thể thanh lý những hình ảnh của buôn Thượng, từ những căn nhà sàn đến cả tấm biển cấm trước buôn hoen rỉ vì mưa cao nguyên cảnh báo người Kinh hãy tránh xa. Công không đủ sức xóa Làng Hủi trong trí nhớ của tôi còn sáng ánh trăng đại ngàn.

Công về nhà giữa lúc trí nhớ tôi đang phục hồi. Công nhận ra ngay tức khắc. Như một con thú, chông tôi vật tôi như vật một con mồi. Đôi mắt chỉ còn là hai vệt đỏ lục lợi da thịt tôi tan nát. Không cởi tất, cứ thế Công chông lên tôi, chọc sâu tàn nhẫn. Tôi càng đẩy Công ra, Công càng cửa như dao đâm. Không phải đâm mà anh đang chích vào người tôi những con trùng làm công tác hủy hoại bộ nhớ. Tôi nín lặng, mặc cho Công quay lộn, mài dũa. Tôi kháng cự bằng cách nghĩ đến gương mặt khổ đau của người đàn ông Thượng. Tôi thấy rõ trí nhớ tôi tan vữa dần dần sau mỗi cú thọc sâu của Công, chỉ có buôn Hủi, làng Hủi, và người đàn ông Thượng tồn tại. Khi Công chấm dứt, tôi không còn nhớ gì hết, kể cả mười móng tay vừa cấu nát lưng Công. Tôi nhìn chúng xa lạ không hiểu đã xảy ra chuyện gì ban nãy. Ngoài kia, ánh trăng đại ngàn vẫn ngồi ngời ngời lung linh bên trên những con người thành phố thơm nức, sạch sẽ nhưng không trí nhớ. Tôi quyết định ra đi.

Ngày tôi quay lại căn nhà sàn heo hút nằm giữa đại ngàn, nơi dòng sông Ba hung dữ nhưng nông nàn đi qua, người đàn ông Thượng lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Trong đôi mắt to u mặc như mênh mông Biển Hồ, có một chút vui mừng thầm lặng. Ông ngừng tay đan lát, nhìn tôi trầm ngâm:

“Sớm mai mà trời chưa nắng. Đường sá hơi bẩn, mùa khô mà đường lại bẩn... Cây rừng bị kẻ xấu đốn nhiều quá. Cánh rừng bên kia sông Ba, cánh rừng ngày xưa săn được con mang to nhất bây giờ trọc trụi. Người già đen không biết giữ rừng...”

Những lời ngúc ngoắc không ra đầu ra đũa của ông làm tôi nhớ chuyện trên đường vào đây đã gặp mấy xe chở gỗ ngang nhiên chạy tung

đất đỏ về xuôi. Tay tài xế thò bộ mặt đỏ gắt ồm ở trên chộc tôi mấy câu tục tũ. Nhưng đấy là chuyện của người Kinh, bây giờ tôi chỉ muốn được ngồi cạnh ông, được nhìn ông dùng hai cùi tay sứt sọ đan những chiếc gùi, được nhìn vào đôi mắt to đen của ông, được hưởng cảm giác thanh bình của thiên nhiên, không còn lo sợ đôi mắt hùm hip soi xét của Công. Bất gặp ánh mắt đầy khắc khoải của tôi, ông thôi đi lại lảng xãng bằng đôi chân khập khiễng bị rụng hết ngón. Ông ngồi xuống bậu cửa, lại húi húi với bó nan tre, chừa ra một khoảng cách nhất định giữa tôi và ông. Lòng tôi tràn lên cảm xúc gần gũi không ngờ, một cảm giác ấm áp, an lành. Tôi ước có thể chia cho ông những ngón tay của mình, chia chung với ông những ngón chân của tôi, giúp ông làm người lành lặn, để ông lại vào rừng săn con mang con hoẵng, để ông trông coi những cánh rừng hùng vĩ khỏi bao kẻ giày đen đốn ngã. Ngồi trên bậc nhà sàn giữa núi rừng trong lành, tôi thấy mình trở lại nguyên hình một đứa trẻ. Rõ ràng đôi chân tôi không còn quá nhỏ nữa mà đã cân đối với hình hài. Tôi đang thun lại thành một đứa bé trong sáng, đang được một con người yêu thương. Tôi ngồi bên ông dưới nền trời nhiều mây, gió lạnh làm tôi khẽ rùng mình. Nghe tiếng ho của tôi, ông dừng tay, quay lại. Chao ôi, cái nhìn của ông, chỉ có thể là cái nhìn của con người mang tâm hồn rộng mở nhất. Trong đôi mắt ông, tôi thấy sự lo lắng của mẹ khi tôi ốm, nỗi buồn của cha khi tôi bị gãy chân vì tai nạn xe máy, cùng tất cả những tình thương tôi từng được hưởng. Ông nhìn quanh gian nhà sàn tìm chiếc chăn len. Nhưng rồi ông quay mặt đi ngay tức khắc, gương mặt ông buồn đến chao lòng. Ông không dám đưa cho tôi chiếc chăn len ông đã đắp. Ông không muốn lây bệnh cho tôi. Tấm lưng của ông rung lên, và chính ông bật ra những tiếng ho đau đớn, bất lực, tưởng như bật máu tươi rách nát vòm họng. Chúng tôi cứ thế yên lặng xao xuyến suốt buổi sáng. Ông không hỏi, không nghi ngờ, không dò xét điều gì. Lâu lâu, ông liếc nhìn tôi. Trong đôi mắt ông, tôi thấy có nụ cười, thật hiền. Dường như ông hiểu được mọi điều trong lòng tôi. Đến trưa, nắng lên muộn màng, ông cất tiếng phá tan yên lặng:

“Chắc là đói bụng. Để tôi luộc bắp”.

Tôi chột ngã người nắm lấy cánh tay ông. Tôi không muốn mất giây phút này. Cánh tay ông hốt hoảng rụt vội, đôi mắt ông thảng thốt nỗi lo sợ. Tôi giữ chặt không cho ông chạy, hơi ấm từ cánh tay ông lan tỏa cơ thể tôi. Không phải làn da trơn trượt mát rượi của Trí, hay thô nhám của Công, nhưng là làn da dịu ngọt. Tôi đưa hai bàn tay mười ngón lạnh lặn của mình vuốt ve bàn tay ông. Ông không vùng ra nữa, mà nhìn tôi nửa van xin buông tha, nửa xúc động. Cứ thế, tôi nắm tay ông, quên mất ông đang mang căn bệnh trầm kha, bị cả xã hội này xa lánh, tôi không còn nhớ cây sấu già bên ngôi nhà gạch Tây. Tôi chỉ còn biết có yêu thương, chỉ còn biết bên ngoài, nơi cánh rừng nguyên sơ, bầy chim đang hoan ca vang trời. Sau buổi sáng ấy, ông tặng tôi một bó hoa quỳ vàng ươm.

Trí óc non nớt của một người đàn bà sống bằng tình cảm như tôi không lường được việc Công đang có mặt trên cao nguyên. Người chồng làm cái nghề kỳ cục của tôi đâu phải kẻ ngu đần. Tôi đồ rằng những con trùng ăn sâu, chui nhủi trong trí não, nhai nhai trái tim Công cũng mang đôi mắt him híp, sùm sụp như chủ nhân của chúng. Không thể phủ nhận chồng tôi là một người đàn ông thông minh và tinh nhạy. Tinh nhạy để biết được vì sao tôi đang ở cao nguyên, thông minh để chỉ cần một vài chi tiết, Công ngọn ngành hết đường đi nước bước của tôi. Chẳng khó khăn chút nào với một người chuyên theo dõi trí não kẻ khác. Cảm xúc cuộn phăng đi, tôi không lường trước những việc có thể xảy ra, cho đến khi chồng tôi xuất hiện ngay tại căn nhà sàn vào buổi sáng hoa quỳ đang óng ánh. Sơ mi là trắng kịch cớm tương phản với màu đất, Công bất thần hiện ra trên bậc thang gỗ với ánh mắt nghiệp vụ.

“Cô vui thú quá phải không nào?”

Bất động bên ôm hoa quỳ vàng rực rỡ, thân mình tôi hóa đá. Lạ quá, vui quá, đối với Công là một trò chơi, còn với tôi, là tất cả. Ôm hoa quỳ hái trong sương sớm tôi mang đến ngôi nhà sàn nhỏ bé này cùng chấp với hoa quỳ của người đàn ông. Tôi muốn gầy một mùa xuân chưa hề có dưới phố.

“Cô khai báo cho tôi biết cô làm cái gì ở đây?”

Không còn là tiếng nói của chồng tôi nữa mà là giọng hỏi của một điều tra viên. Chân tay tôi bỗng lú lú. Gió sắp rít gào, mưa giông sắp đổ. Trước mắt tôi hiện ra những giọt mưa đá lạ lùng hôm nào giữa lòng thành phố trong ngày mùa đông. Tôi ớn lạnh, tôi cần phải đi, cần phải tìm chỗ ẩn náu. Tôi chạy xuống những bậc thang căn nhà sàn không nghe tiếng gọi của người đàn ông Thượng. Tiếng thét đờn đau bên bờ sông Ba đêm trăng sáng sắp được lưu trữ trong hồ sơ các bộ nhớ cần thanh lý của chồng tôi. Rồi ông sẽ thành như Trí, như gã bán ngô luộc.

Tôi chạy vào đất đỏ, tôi chạy vào cây lá, tôi chạy dẫm lên cỏi u mê mênh mang hoảng sợ cho đến khi một rừng hoa quỳ vàng ươm phủ kín.

“Giết mày, đâm chết mày như đâm con mang. Lộ da đầu mày làm mũ đội. Róc xương mày nấu cao uống. Mày là đồ khốn nạn, mày là bọn giày đen bán thiu!” Rừng vang lên những lời tục tằn, lá phát những lời thô lỗ của ông xua đuổi. “Mày, chính mày đã mang thặng giày đen bán thiu đến đây làm bán thiu mảnh đất của tao, bán thiu cánh rừng của tao, bán thiu dòng sông của tao”. Tôi ngã xấp trong tiếng kêu hoảng hốt của hoa quỳ. Tai tôi u u. Tai tôi mang bệnh. Mắt tôi mang bệnh. Căn nhà sàn mang bệnh. Có đúng là ông không, người đàn ông tôi đã gặp hôm nào bên dòng sông Ba, người đàn ông đã nhìn tôi bằng cặp mắt xót xa âu lo, đã rơi nước mắt khi tôi cầm tay? Chồng tôi đã biến ông thành một người thành thị. Không, không thể như vậy được. Từng bông quỳ vẫn hắt ra thứ ánh sáng lóng lánh. Gió lao xao, chúng như xâu xé mình tôi. Tự nhiên các đốt ngón chân tôi râm ran ngứa. Đưa tay gãi đến đâu, cái ngứa càng lặn sâu vào da, tôi càng rờ người lên đến đấy. Thân thể tôi phong hủi rờ dại và hoa quỳ thoi vàng trong mắt.

“Nhai lá đấp cho anh ta bớt đau”.

Ông vẫn ngồi đó đan lát. Bàn tay cụt đốt quặp vốc lá rừng chìa tới trước. Công đang lăn lộn trên đất. Tôi nhìn kỹ Công không hề có vết tích của hành hung nhưng anh oằn oại mắt trợn ngược. Khấp mình Công không nổi sẩy, không lên ban nhưng anh cũng rờ dại y như tôi ban này. Tôi vụt hiểu, Công đang phát chứng hủi vô hình của người Kinh.

Tôi không sợ nữa. Tôi trở lại vì tin vào tâm hồn trong sáng của người Thượng. Tôi muốn nói Công không có khả năng tẩy xóa ánh trắng đại ngàn, ánh trắng được toàn nhân loại trông thấy. Nhưng ông đã đưa tôi nắm lá.

“Nhai đắp cho anh ta bột đau”.

Mùi hoa quỳ bỗng dậy trong miệng tôi. Chất điệp lục tố của từng chiếc lá đắng mà ngọt ngào. Những chiếc lá tan trong máu huyết tôi vừa thanh sạch với mùi thơm tho như khắp châu thân tôi đang đơm nhụy, vừa kết những bông hoa vàng. Tôi cúi xuống bên Công. Tôi ngồi xuống cạnh chõng giữa một nền trời thình không bát ngát hương quỳ.

Hà Nội, 10-2004

Bốn Người Đàn Bà Và Một Đám Tang

C hiếc xe tang trườn chậm chạp trên những cung bậc sau cuối. Cung bậc ngọn đồi mang tên vĩnh biệt. Lẫn trong nhang khói, gương mặt chàng trai trên tấm ảnh tấu lên hình hài của sự chia ly. Sự chia ly được báo trước trong đôi mắt to buồn và lông mi cong rợp thăm thẳm. Sự chia ly ẩn sau nhân trung ngắn, rõ ràng bên trên đôi môi đỏ chon chót. Cả vài cọng tóc xoắn nhẹ ôm lấy vầng trán cao rộng mệnh mông những u phiền. Tấm ảnh chẳng nói lên điều gì, chẳng nhắn nhủ với ai điều gì, vô hồn như nắm mộ chốc nữa sẽ được đắp lại.

Trời vẫn rơi mưa đều đều. Không to mà cũng chẳng nhỏ, rả rích từ mấy ngày nay, hình như từ 30 tết. Đường phố âm đạm thừa thớt bóng người qua lại, ai cũng trùm kín, ẩn mình trong làn nilong xanh vàng đỏ tím trừ ra đôi mắt rỗng rãng chẳng mang thông điệp nào. Giờ này, ngày Tết chẳng ai đại dột ra đường. Mưa phùn và gió mùa đông bắc, những cuộc vui đêm qua, những cốc chén chai lọ bia rượu cụng nhau chan chát đêm qua, những sum vầy và những cô đơn... chẳng ai ra đường vào bảy giờ sáng ngày Tết. Phố xanh xao nhìn cây trống rỗng, mưa ngậm thơ giữa không gian cô quạnh. Có cả thảy mười vòng hoa trắng quanh chiếc xe tang. Màu trắng hôm nay cũng trở thành xanh xao như màu chia cách. Người tài xế có đôi mắt lồi đưa tay che miệng ngáp, chiếc áo khoác màu xám của anh ta lợt lạt, sờn cũ, yếu ớt. Chẳng có cái gì nhập vào cái gì. Trên đầu chiếc quan tài, chỗ đặt bát nhang, người mẹ rì rầm cầu nguyện. Cây thánh giá trên ngực bà dài xuống trong bàn tay mập mạp nhưng tím tái. Vào đoạn đường xấu, chỉ lồm bồm những tiếng amen, cứu rỗi, tội lỗi, thiên đường... nhẹ bẫng trong mưa phùn. Chẳng biết người đàn bà ngoan đạo dám từ bỏ Tu viện dòng Mến Thánh Giá cách đây hơn 30 năm để theo một người đàn ông siêng năng lễ chùa mông Một, ngày Rằm có gọi được chúa về để cầu xin người đưa đưa con trai tội nghiệp lên thiên đường. Bên cạnh bà, người đàn ông tóc muối tiêu nhàu nhĩ từng nếp nhăn tay lẫn tràng hạt rì rầm kinh Phật.

Người đàn ông đã bất chấp tất cả vượt tường đưa tu sĩ dòng Mến Thánh Giá ra ngoài và cưới làm vợ năm nào đang Nam mô a di đà phật mong Bồ tát cứu rỗi nỗi đau mất mát sinh tử. Những người còn lại trên xe tang im lặng hoàn toàn, từng cặp mắt trống rỗng vô hồn thì thoảng lặn ra vài giọt nước mắt. Trời còn khóc huống gì người thân. Chàng trai chia lìa sớm quá, tròn ba mươi. Cái tuổi sung nhất của một người đàn ông, lại là người đàn ông thông minh và thành đạt.

Chiếc xe tang bươn bả xuống dốc ngọn đồi vĩnh biệt. Vẫn mưa, những dòng chảy thẳng băng như ngàn nỗi đau bề trên ban phát xuống nhân gian. Khi chiếc xe tang chạm đến lũng sâu nhất ngọn đồi vĩnh biệt, tấm ảnh chàng trai tự dừng lật nghiêng và rơi xuống bát nhang bốc khói. Lúc người ta lấy được nó ra thì đôi mắt thăm thăm đã không còn. Trơ lại hai cái hốc đen ngòm. Và mưa trút nặng hạt. dòng chảy bắt đầu xiên xẹo. Trong cơn mưa hình như có tiếng chó sói đang tru lên hòa bản nhạc ma quái đón chào một linh hồn.

Trời xanh dần lên. Căn nhà hoang hoác. Người bố ngồi trong phòng khách ôm tràng hạt đếm từng hạt, từng hạt, từ khi đưa con trai mới ra đời đến hạt thứ ba mươi. Có lẽ Bồ Tát đã không thể dung thứ cho ông ham mê sắc dục làm trái những lời Phật dạy, kết hôn với một nữ tu dòng Mến Thánh Giá. Người đã bắt mất đứa con trai độc nhất của ông.

Người mẹ vẫn quỳ trước hình Chúa Giê-su lầm rầm cầu nguyện. Bà muốn hét to lên: lỗi tại tôi, lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng, sao Chúa nỡ bắt mất con trai con? Chúa Giê-su dang tay bình thản trên cây thập ác không nhìn bà, không nhìn những nỗi đau của bà. Hay Chúa muốn người mẹ tội nghiệp khóc đến khi nào nước mắt nhỏ thành hồ rộng và Người lấy ánh sáng của bà ban cho kẻ ngoan đạo khác? Khi ấy, khi bà không còn nhìn thấy, Chúa sẽ giăng mình ra khỏi cây thập ác, ra khỏi nỗi đau của Người nhìn thẳng người mẹ bất hạnh mà rót vào không trung: “Chúa nhân từ và công bằng, kẻ có tội phải chịu tội”. Người mẹ dang tay ôm lấy bàn chân Người đúng lúc chiếc điện thoại di động bên phòng đưa con trai rộn ràng reo bản Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ trầm hùng. Âm thanh nổi điện thoại đời

mới nhất làm bản nhạc càng thêm hào hùng. Người mẹ rời bỏ đôi bàn chân Chúa chạy sang phòng con trai. Màn hình điện thoại nhấp nháy hiện lên dòng chữ Người cứu rỗi. Bản nhạc ngân vang. Người mẹ đưa tay cầm chiếc điện thoại nhấn nút OK, nhắm mắt: “Lạy Chúa lòng lành, con trai tôi đã lên Thiên đường” rồi bà buông rơi nó trên chiếc giường vẫn còn hơi ấm đứa con yêu. Bà lẳng lẳng xếp lại chăn nệm và ngồi lên chiếc ghế hàng ngày con trai bà vẫn ngồi, bật máy vi tính, lên mạng gửi e-mail cho ai đó hay đọc tin tức gì đó trước lúc ngủ. Hai đêm rồi nó không ngồi trên chiếc ghế này và bây giờ thì nó ở đâu giữa cõi vô biên? Bà sắp xếp lại tài liệu, giấy tờ trên bàn giúp nó. Những tập tài liệu tiếng nước ngoài bà không hiểu. Chiếc phong bì màu vàng đập vào mắt bà. Nét chữ còn nguyên màu mực, nét chữ tài hoa bà vẫn thường tự hào mà lâu lắm rồi bà không còn nhìn thấy nó viết nữa. “Gửi mẹ yêu quý, Chúa của con”. Bà run run mở bì thư, những dòng chữ quen thuộc và chữ ký ngoằn ngoèo. Nó đã dùng bàn tay nó cầm bút viết cho bà chứ không đánh máy và in ra. Ôi đứa con trai thân thương! Gương mặt bà nhú lại, nếp nhăn hằn gập khi đọc bức thư. Bà đọc đi đọc lại nhiều lần rồi bằng một động tác dứt khoát cắt nó trở lại bì thư. Bà ngẩng mặt nhìn bức ảnh con trai treo trên tường: “Con trai của mẹ, mẹ sẽ làm theo lời con dặn. May ra mẹ có thể biết được tại sao con bỏ mẹ về với Chúa, tại sao Chúa bắt con về bên Người”. Mắt bà ráo hoảnh, bà đưa tay bỏ chiếc điện thoại vào túi áo. Từ nay lúc nào nó cũng phải ở bên cạnh bà. Người mẹ không để ý, khi bà nắm chặt chiếc điện thoại, có âm thanh rên khe khẽ như tiếng reo vui và ngoài song cửa làn gió lao xao nâng trên đôi cánh của mình vệt sáng lóng lánh. Linh hồn chàng trai không về bên Chúa, anh lang thang ngoài khu vườn, trong sự chuyển động mây gió, trăng sao, chập chờn ẩn hiện giữa nhấp nhòang sóng điện thoại. Anh không thể xa rời trần thế, nơi anh chỉ mới bắt đầu sự sống đích thực, nơi có những người anh yêu thương, và nơi có những điều bí ẩn anh muốn khám phá. Bề trên, Chúa trời hay Bồ Tát đã giúp anh, cha hay mẹ đã giúp anh, anh không biết. Nhưng anh là *người chết đang sống*, anh muốn được nghe tiếng nói thực lòng những người đàn bà khi biết tin anh không còn tồn tại. Không còn người đàn ông hiện hữu sờ sờ cao lớn, đẹp trai, thông minh, thành đạt. Chỉ là linh

hồn, một cuộc sống mới chỉ có linh hồn. Thế xác anh trả về cho vụng dại từ giọt máu thai nhi bên bức tường cao tu viện dòng Mến Thánh Giá, trả về cho những người con gái từng chia sẻ thịt da, môi mắt với anh.

Người mẹ vắn quỳ ngay hàng ghế thứ nhất buổi lễ sáng thứ Bảy. Bài giảng của Cha về lòng vị tha của Chúa, những lời khuyên dạy của Người về sự bao dung, nếu ai biết cười với kẻ thù của mình, kẻ ấy đã đạt được một bàn chân đến cửa Thiên đàng. Giọng nói trầm trầm đều đặn của Cha ru ngủ bao uất hận, căm phẫn chìm sâu trong tiềm thức hay vừa hình thành sáng sớm nay. Người mẹ vắn quỳ một mình ở hàng ghế thứ nhất tỉnh lặng, Hồi năm ngoái con trai bà bị một cậu thanh niên choai choai tóc nhuộm nửa vàng nửa đỏ phóng mô tô như xiếc trên phố cổ chiều ngang chưa đầy ba mét đâm vào người. Kết quả con trai bà gãy chân phải bó bột nằm viện gần hai tháng, cậu thanh niên chung phòng. Con trai bà dùng cảm không rên la mỗi khi đau đớn, còn an ủi động viên cái đứa động cựa đâm phải mình khi nó kêu rống lên như bò đau đẻ. Miếng ngon nào bà mang vào nó cũng mời cái thằng động cựa ấy ăn cùng. Như thế là nó có lòng vị tha, riêng chuyện này nó đã đạt được một chân lên cổng Thiên đường. Cặp mắt u buồn của người mẹ vắn quỳ nụ cười hanh hao. Bỗng bà chồm lên, mọi người xung quanh đồng loạt chòng chọc vào bà. ô hay khi nghe Cha làm lễ các con chiên chỉ được lắng nghe lời Chúa có sao còn chú ý đến những tiếng động xung quanh? Chiếc điện thoại di động đang dồn dập bản Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ trong túi áo người mẹ. Chúa trời biến mất. Bà nuốt tiếng Amen vào cổ họng đang sừng tấy lách ra ngoài. Hành khúc dồn dập lên đến cao trào. Cả dàn nhạc không lồ phùng phùng lên dốc. Bên ngoài nhà thờ gió lùa buôn buốt từng cơn. Màn hình vang lên từng đợt nhấp nháy. Duyên dáng đang gọi. Bà định thần nhớ lời dặn con trai. “Người có tên Duyên dáng gọi mẹ hãy trả lời con chết vì tai nạn giao thông”. Ngón tay tím tái của người mẹ nhấn nút OK.

“A-lô”

“Dạ, xin lỗi, cháu muốn gặp anh Sơn. Cháu tên Thảo ạ”.

“Chào cô Duyên đáng. Cô không hay biết chuyện gì? Cô có phải bạn thân con trai tôi không?”

“Dạ, cháu là bạn rất thân của anh ấy ạ...”

Người mẹ chuyển sang chất giọng gầm gừ tra khảo.

“Mấy ngày hôm nay cô có gặp nó không cô Duyên đáng?”

“Dạ từ chiều ba mươi Tết đến giờ cháu không gặp anh ấy, cháu nóng ruột nên điện thoại. Có chuyện gì thế thưa bác?”

Trong tiếng nói cô gái đã lun phun run rẩy mua phòn.

“Con trai tôi bị tai nạn giao thông chết từ sáng mừng Một Tết rồi”.

Không một âm thanh vọng lại. Tiếng gió rít trong đường dây không trung. Trên nóc nhà thờ, nơi vút lên đầu cây thánh giá, linh hồn chàng trai đang lơ lửng. Anh nghe tiếng rơi của nước mắt trên gương mặt vô cùng âu sầu. Gương mặt thánh thiện với những đường nét thanh tú anh ao ước được đụng chạm dù chỉ là cụng đầu vào cái trán cao rộng ấy. Anh cho rằng đó là sự đụng chạm thiêng liêng nhưng chưa một lần anh được hưởng. Anh không dám đụng chạm đến cô. Cô là nữ thần, là Chúa trời linh thiêng anh đâu dám sàm sỡ. Anh luôn mang cho cô những bông hồng trắng muốt mỗi buổi sáng thứ Bảy và trao cho cô khi cô tan lễ nhà thờ. Người ăn mày tàn tật đội chiếc nón lá ngồi bên cây sấu già trước cổng bao giờ cũng ngược nhìn cô gái giơ hai tay đón bó hồng, cúi mặt ngượng ngùng. Hình như ông ta mãn nguyện vì được chia chung với người trai trẻ cái cười ý nhị, lung linh. Nhiều lần anh đã có suy nghĩ sáng thứ Bảy tới sẽ đứng chờ cô với bó hồng đỏ. Nhưng anh sợ, anh sợ cô sẽ tức giận không bao giờ bước đến cây sấu già nữa. Cô sẽ đi hướng khác về nhà mỗi buổi sáng thứ Bảy. Cô cũng không mặc áo dài màu thiên thanh, cô sẽ mặc một màu áo nào đấy mà anh không thích... Linh hồn chàng trai rời nóc nhà thờ và theo sóng không trung đến nhà cô gái. Lúc này anh nghe tiếng nước mắt rơi trên khuôn mặt âu sầu, anh vừa vui vừa xót xa. Anh muốn cô nghĩ đến anh, muốn nhìn thấy một lần nước mắt cô rơi vì anh nhưng anh không muốn làm cô buồn.

Khi linh hồn người đàn ông lẩn quẩn ngoài song cửa dịu dàng vờn bay tấm rèm thiên thanh, cô gái vẫn ngồi nín lặng, xanh xao trong chiếc váy màu thiên thanh. làn da cô xanh, váy cô xanh và tấm rèm cửa xanh một

màu buồn bã. Trước mắt Thảo tất cả tan biến hư không. Thảo thích chàng trai ấy ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh đến đón một người đàn bà trông sang trọng quyền quý nhưng u buồn sau buổi lễ Phục sinh. Sau này Thảo biết đấy là mẹ anh. Anh nói từ khi lớn lên anh đã thấy người mẹ của mình mang gương mặt u buồn như vậy. Mỗi tuần Thảo chỉ mong đến thứ bảy để được gặp lại anh, được nhận từ tay anh những bông hồng muốt trắng. Có một lần trước Noel anh ý tứ thăm dò Thảo về chuyện anh sẽ đổi màu hoa vào thứ bảy tuần sau. Thảo nhìn ông già bên cây sấu cổ thụ cười tùm tùm nhưng miệng lại bật ra câu nói: “Hoa hồng trắng đẹp hơn anh Sơn ạ, Thảo thích màu trắng.” Ông già bên gốc sấu liếc nhìn Thảo, hình như ông ấy mỉa mai Thảo, ông ấy biết Thảo dối lòng mình. Một lần Thảo đã nhận lời ngồi sau xe gắn máy của anh. Lần ấy mẹ anh vào Sài Gòn nhưng tan giờ lễ buổi sáng anh vẫn đứng với ôm hồng trắng. Anh nói muốn đưa Thảo đến một nơi chỉ toàn hoa hồng muôn màu ở ngoại thành. Ông già ăn mày nghển cổ nhìn theo thiên thanh áo dài của Thảo bay trong gió thu. Anh đưa Thảo đến một cánh đồng chỉ có hoa hồng, những nụ hoa thanh tao ngẩng đầu kiêu hãnh chúa tể một vùng trời. Thảo nghĩ mình nằm mơ. Thảo muốn được anh bông Thảo chạy giữa vườn hồng ấy nhưng rồi vội đỏ mặt gạt ý nghĩ ấy khỏi đầu. Thảo là con chiên ngoan đạo, Thảo là người hát thánh ca trong nhà thờ, Chúa đã răn phải giữ mình trong trắng.

Đúng đêm ba mươi tết Thảo nằm mơ một giấc mơ khủng khiếp. Thảo và anh đứng trên một ngọn đồi mù sương. Cô mặc áo dài đỏ thắm như máu. Ở phía vườn hồng giông bão cuồng phong âm âm. Chiếc máy ủi từ từ tiến vào khu vườn hất tung những nụ hoa mỏng manh chưa kịp nở. Thảo vùng khỏi tay anh định chạy xuống khu vườn nhưng không sao nhấc nổi chân. Chiếc áo dài màu đỏ bó chặt lấy Thảo, bó chặt nỗi đau của cô. Chiếc máy ủi vẫn lừ lừ san lấp, hất tung. Thảo choàng tỉnh với tay định gọi điện thoại cho anh nhưng rồi ngần ngại. Đến hôm nay không thấy tin gì của anh, Thảo bán khoán. Thảo đã nghĩ kỹ rồi, Thảo sẽ gọi cho anh, Thảo sẽ nói: “Anh Sơn mang hồng đỏ cho em đi, em thích màu đỏ”. Nhưng không ngờ anh đã về bên Chúa.

Linh hồn chàng trai tự nhiên thấy cả căn phòng cô gái hắt lên những ánh đỏ như máu. Chiếc váy biến thành màu đỏ, tấm rèm chói rực và cô gái hét lên: “Sơn ơi, hồng đỏ của em đâu?” Một tia nắng chói chang ập xuống, linh hồn chàng trai tung lên mênh mang trời đất.

Đêm hôm trước hoa quỳnh nở trên ban công tầng ba. Phòng chàng trai ở đây, chỉ cần mở cửa sổ là có thể chiêm ngưỡng những cánh hoa linh thiêng hé mở. Một mình quỳnh tỏa hương chẳng có ai nhìn, ngôi sao di chuyển trên bầu trời cúi xuống quỳnh nhưng không ngừng lại, bình thản trôi đi. Linh hồn chàng trai mãi mê dò tìm sóng điện thoại, thoảng nghe mùi hương quyến rũ chạy về thì quỳnh đã xòe hết cánh. Chỉ còn biết làm làn gió dịu nhẹ mơn man ve vuốt. Sáng sớm người bố dậy chuẩn bị đi lễ chùa. Ông tắm kỹ càng, cạo sạch râu và ăn mặc tề chỉnh. Ông sẽ đi sắm lễ và một mình đến Chùa. Ngày trước còn con trai bao giờ đầu năm hai bố con cũng cùng nhau đi lễ. Sơn không bao giờ khấn vái, Sơn chỉ chờ bố đến, mang lễ đặt lên bàn thờ Phật, lặng lẽ nhìn mọi người rì rầm. Có lần ông hỏi thẳng con trai: “Con theo Chúa của mẹ hay theo Phật của bố?” Con trai ông cười hiền lành, chưa khi nào ông thấy nó hiền như vậy. Nó không trả lời ông. Ông nghĩ rằng nó không thể trả lời, nó yêu mẹ vô cùng và cũng yêu ông không kém. Nó chở mẹ đến nhà thờ lễ sáng thứ bảy và chở ông lễ chùa ngày rằm mồng một. Nó chưa làm điều gì để bố và mẹ phiền lòng. Bước chân đưa ông đến cửa phòng con trai. Tất cả vẫn nguyên vẹn, bức ảnh trên tường mỉm cười tinh nghịch nhìn ông. Nó thật dễ thương. Ông ngửi thấy mùi thơm nồng nàn nhưng rất thanh tao đâu đó. Tựa như mùi hương mà ông cảm thấy lúc còn là một anh phóng viên năng nổ và hào hoa được phép Cha Bề trên cầm giấy giới thiệu bước vào cổng tu viên dòng Mến Thánh Giá để lấy tu liệu viết bài. Mùi hương phảng phất làm anh chơi vơi. Khi anh định thần nhìn quanh thì bắt gặp gương mặt thanh tú trong chiếc khăn choàng bước những bước nhẹ đến đau lòng. Nhưng anh kịp nhận ra đôi mắt thăm sâu bất tận ấy mới liếc nhìn mình. Bắt đầu từ đây, bắt đầu từ mùi hương thanh tao ấy, từ đôi mắt thăm sâu bất tận ấy, anh làm cuộc hòa hợp giữa Chúa Trời và Bồ Tát. Giờ đây sau hơn ba mươi năm người đều đặn lễ

chùa, người siêng năng xưng tội cầu kinh trước Chúa, ông vẫn nhớ mùi hương ấy. Ông mở cửa sổ phòng con trai. Một ngày mới, ông muốn ánh sáng ủa vào như thế cuộc đời vẫn thế, gia đình ông vẫn đủ đầy và đang mài miết làm cuộc hòa hợp linh thiêng. Hoa quỳnh, quỳnh nở đêm qua, cánh đã bắt đầu hơi rũ nhưng vẫn đẹp diệu kỳ. Ông bê chậu quỳnh đặt vào giường con trai, những giọt nước mắt ông nhỏ xuống cánh hoa bắt đầu tàn. Ông lẳng lặng bước. Ngang qua phòng người mẹ, ông nghe dồn dập Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ, đấy là tiếng chuông điện thoại di động của con trai. Ông nhớ có lần nó hỏi ông bố thấy nhạc chuông điện thoại con dùng có hợp với con không. Ông đã cười hiền hậu gật đầu với nó. bản nhạc dồn dập lên. Ông chạy, ông không chịu được nữa, ông muốn òa khóc. Con trai ơi bây giờ con ở đâu? Bước chạy đau đớn của người cha lẫn trong hành khúc reo vang. Người mẹ sau khi nhìn kỹ dòng chữ hiện ra trên màn hình, lẩm nhẩm những dòng thư dặn dò của con trai, đưa tay bình tĩnh nhấn OK. Cánh cửa phòng bà tự dưng hé mở.

“A-lô, chào cô Ngoại tình”.

“Xin lỗi đây là máy của Sơn phải không?”

“Tất nhiên là đúng rồi, tôi là mẹ nó. Cô tên gì?”

Người mẹ cau mày, giọng nói này kẻ cả.

“Cô tìm Sơn có việc gì, cô là gì của Sơn?”

“Xin lỗi bà nhưng tôi có việc cần gặp Sơn, tôi là một người bạn”.

“Bạn thế nào? Có phải bạn gái không?”

“Tôi có chồng con rồi, bạn gái gì. Nếu bà không muốn cho tôi gặp Sơn thì thôi đừng gặng hỏi nữa”.

Đã có chồng con, giọng kẻ cả, biệt danh ngoại tình, con trai lại dặn trả lời nó bị giết. Hay là Sơn tăng tị với cô ta và chồng cô ta đe dọa giết con trai bà? Người mẹ run rẩy, sự run rẩy từng cơn có thể chảy máu mũi, máu mắt.

“Tôi báo cho cô biết con trai tôi đã bị giết hôm mùng một Tết. Cô không tham dự vào âm mưu ấy đấy chứ?”

Người mẹ nghe bên đầu dây tí tí liên hồi. Linh hồn chàng trai giật mình. Anh nghe dường như là âm thanh chó cái kêu ăng ăng lúc giao phối.

Sơn biết người đàn bà ấy đang dùng tay bóp chặt hai bầu vú núng nính của mình và ép chúng lại với nhau. Chúng trều cả lên mặt Vân Anh. Sơn đã nhiều lần bị cô ép chặt vào bầu vú ấy đến ngạt thở. đã nhiều lần Sơn dùng đôi bàn tay mạnh khỏe chàng trai ba mươi ăn uống bổ dưỡng bóp bầu vú ấy nhưng vẫn nghe tiếng la: bóp mạnh nữa lên, bóp mạnh nữa lên! Sơn nhìn thấy người đàn bà to cao ấy đang ưỡn người, tay chân đập loạn xạ, cào cấu vào bất cứ thứ gì. Gương mặt đỏ au, mũi cao, môi mọng, sản phẩm nhiều lần làm giàu cho thẩm mỹ viện ấy đang bị mớ tóc nhuộm màu nâu vương vãi trùm kín. Có thể Vân Anh sẽ làm dấu nhân danh thánh thần như mỗi khi đạt khoái cảm với Sơn. Vân Anh bảo chỉ với Sơn cô mới đạt đến đỉnh cao, chỉ với Sơn cô mới hiểu thế nào là truy hoan xác thịt. Người chồng Vân Anh trông thì bảnh bao, bệ vệ, lên xe xuống nệm đầy nhưng chẳng làm ăn được gì. Chỉ có Sơn, Sơn là cứu cánh, Sơn là mạnh mẽ, Sơn là khoái cảm, Sơn là phi cơ bay không cần tiếp nhiên liệu. Chỉ có Sơn mới làm cho Vân Anh biết mình là đàn bà đích thực.

Linh hồn chàng trai thấy thương hại người đàn bà. Sơn không phủ nhận Vân Anh là người đàn bà làm anh thấy rã rời xác thịt, mê mẩn cảm xúc phần Con trong người mình. Mỗi tuần gặp Vân Anh một lần là mỗi lần Sơn thấy mình vĩ đại. Mỗi khi Vân Anh làm dấu nhân danh thánh thần là mỗi lần anh thầm gọi Thảo ơi. Sơn biết người đàn bà ấy đang cuồng lên vì tuần này sẽ không còn được gặp Sơn, có thể cô đang nhớ đến cái đàn ông của Sơn đưa vào cô nhấn xuống thế nào. Cô đang cuồng lên vì biết không bao giờ có nó để nhấn vào nữa. Nhưng Sơn hiểu Vân Anh chỉ cuồng lên trong chốc lát, rồi sáng mai cô ấy lại váy áo sang trọng, trang điểm kỹ càng, lại đến liên lạc với một kỹ sư trẻ nào đấy đẹp trai như Sơn. Rồi cô ấy sẽ lại làm dấu và lại sẽ bảo chàng trai kia là đàn ông đích thực. Cơn cuồng loạn bây giờ vì biết Sơn chết qua nhanh như cơn khoái cảm của cô ấy, kéo dài có được bao lâu.

Linh hồn chàng trai suy tư lưỡng thững kéo cặp kính cận, tay rút túi quần thở hắt ra.

Người mẹ có ý ngóng đợi. Đám tang đã được ba ngày, không biết bao nhiêu lời sám hối, cầu nguyện bà đã xin Người. Bà tin con trai bà sẽ đến được thiên đường. Chiều nay bà ăn bát cơm với rau và cá đã nhận được mùi vị của cá và rau. Chồng bà ân cần hơn bao giờ hết. Khi ông đưa bát cơm cho bà, bà thấy hình như ông đang cười. Những nếp nhăn chồng chéo lên cái cười của ông. Trào lên trong lòng bà xúc cảm tưởng không còn nữa. Tưởng đã chết ngay từ lần ân ái đam mê đầu tiên bên bức tường tu viện một đêm tối trời khi bà trốn ra với ông, vĩnh viễn bước qua sự trinh trắng. Sau giây phút say sưa cô tu sĩ òa khóc biết mình không thể bước lại qua cánh cổng kia vào với Chúa được nữa. Người tu sĩ đã rời bỏ Chúa, đã không dâng hiến cho Chúa mà dâng hiến cho một người bình thường trái với thề nguyện một lòng vì Chúa. Khi bà bước theo ông về căn nhà này, cảm xúc đam mê cũng đi cùng lúc với sự ăn năn ập đến. Bây giờ khi nhìn những nếp nhăn chồng lên nụ cười an ủi, bà bỗng thấy lại được cảm xúc ấy. Bà đã yên lặng ngồi nhìn ông cho đưa giúp việc đi nghỉ mà tự tay đơm cơm, rau cá thịt để lên bàn thờ con trai và khẩn vái mời nó về ăn cơm, bà biết nó đã lên Thiên đường. Nhưng nhìn bàn tay run run của ông khi xới bát cơm, bà bỗng mong con trai trở về ăn bát cơm mà bố nó vừa đơm.

“Mình đã báo cho cháu Lan chưa?”

Ông hỏi đúng vấn đề mà bà đang băn khoăn.

“Em chưa mình ạ. Không biết Lan đi đâu mà tết nhất không thấy đến nhà lại cũng không biết tin ấy mình nhỉ?”

“Cũng lạ thật. Hay là chúng nó giận nhau?”

Bà nhìn ông khẽ lắc đầu qua chuyện. Bà không muốn tiết lộ bí mật về lá thư mà con trai để lại. Bà linh cảm Lan sẽ gọi tới tối nay. May ra có đầu mối để bà tìm nguyên do cái chết của đứa con trai xấu số. Thực lòng bà không quý mến mà cũng không ghét bỏ Lan, người mà con trai bà dặt về nhà giới thiệu. Một cô gái không có gì đặc biệt, nhàn nhạt như bao cô gái bình thường khác. Nếu để lên bàn cân đo đong đếm thì đây là một cô gái sạch sẽ mọi bề, đàn ông vẫn thường cho như vậy là đủ tiêu chuẩn làm một người vợ tốt. Nhưng linh cảm sâu xa cho bà biết con trai bà không có rung động mãnh liệt với cô gái này. Cái rung động của bố nó ngày xưa trong

khuôn viên tu viện khi ngửi thấy mùi hương kỳ diệu từ bà. Nó lớn rồi, bà để nó tự quyết định. Nếu nó lấy Lan bình bình ổn ổn cuộc đời cũng là điều tốt.

Mai là thứ Bảy. Buổi sáng thứ Bảy không có con trai đưa bà đi lễ. Người mẹ rung mình ớn lạnh. Chiếc đồng hồ trên tường phía trên bàn thờ con trai bà đồng dục báo hiệu tám giờ tối. Trời có vẻ sáng, dự báo thời tiết trên truyền hình ngày mai có nắng nhưng nhiệt độ vẫn thấp. Nếu con trai bà còn sống thế nào nó cũng băng quơ bảo ngày mai trời nắng mẹ mặc áo dài màu xanh đi lễ. Nó rất thích màu xanh, ấy thế mà người yêu nó lại chuyên mặc màu hồng và màu đen, thỉnh thoảng thì màu vàng. Bà để ý nhiều lần, bà hỏi thì con trai bà mỉm cười chẳng trả lời. Bà nhìn thấy trong cái cười của nó có nỗi u hoài.

Người mẹ đang nghĩ mai sẽ mặc áo dài màu xanh mà con trai bà thích đi lễ ngày mùa đông có nắng thì Hành khúc Thổ Nhĩ kỳ chợt tấu lên. “Vợ” đang gọi. Người mẹ chạy khỏi dòng liên tưởng âm thầm áp chiếc điện thoại xinh xắn lên tai.

“Lan phải không cháu? Bác Vỹ đây, cháu đang ở đâu thế?”

“Ồ, bác! Anh Sơn đâu mà bác lại cầm máy? Cháu đi cùng gia đình về quê nội ăn tết mới vừa tới Hà Nội được vài phút, Cháu gọi nói anh Sơn đón cháu đến chúc tết hai bác. Hai bác ăn tết có vui không? Cháu...”

Lại vẫn liên tưởng cái miệng không để cho người khác kịp thở. Linh hồn chàng trai đậu trên vạt áo dài tang lễ của người mẹ treo trên song cửa chồm lên phẩy tay. Sóng bắt đầu chập chờn.

“A-lô, bác Vỹ còn ở đấy không ạ?”

“Thực sự thời gian này hai đứa không giận đối nhau gì đấy chứ Lan?”

“Không, chúng cháu bình thường mà bác. Có chuyện gì thế bác Vỹ?”

Người mẹ bất giác thở dài, tiếng thở dài chán ngán.

“Cháu không có linh cảm gì sao? Cháu không cảm thấy nóng ruột à?”

“Về quê cháu hết ăn rồi đi thăm bà con rồi ngủ. Cháu béo đấy ra. Nhưng có chuyện gì thế, bác nói cho cháu biết đi bác Vỹ, *anh Sơn cháu* đâu?”

Linh hồn chàng trai cười, điệu cười rất nhạt. *Anh Sơn cháu*, bao giờ Lan cũng xem anh là vật sở hữu của cô. Đến cơ quan Lan luôn miệng kể với bạn về *anh Sơn mình* đẹp trai và giỏi giang, về nhà cô vừa tung tăng soi gương vừa dí tay vào đũa em gái: sau này em phải tìm được người đàn ông như *anh Sơn chị* mà lấy làm chồng. Đầu tiên Sơn cũng cảm thấy hạnh diện. Dần dà anh đâm khó chịu, sau này thì bực bội. Lan chăm chút anh từng ly từng tý như một đứa trẻ. Luôn miệng cô dặn anh mặc thế nào, ăn thế nào, đối xử với đồng nghiệp ra sao... Thôi thì trăm ngàn thứ, mỗi lần gặp anh mỗi lần miệng Lan ca bài ca bất tận. Đúng là một người vợ mẫu mực. Sơn biết Lan sẽ là người vợ chĩnh chu, một người mẹ tốt. Con cái của anh và Lan sẽ được nuôi dạy tử tế, có nền nếp. Đàn ông cần một người vợ như thế, anh cũng đã đến tuổi lập gia đình. Tặc lưỡi cho xong chuyện, tình cảm yêu đương vô vọng đã làm Sơn đau tim nhiều phen mà cuối cùng chỉ có Lan ở bên cạnh. Linh hồn chàng trai buông thõng hai tay cúi xuống người mẹ đang có vẻ phân vân.

“Sơn, Sơn nó bị nhồi máu cơ tim đã qua đời, chôn cất xong xuôi rồi Lan ạ”.

“Sao, bác nói gì cơ? Ai nhồi máu cơ tim? Ai qua đời? Chôn cất cái gì?”

“Cháu bình tĩnh lại đi, Sơn về với Chúa rồi”.

“Không, không, không, bác nói dối, bác nói dối...”

Linh hồn chàng trai bịt chặt đôi tai mỏng mảnh của mình. Tiếng hét quá lớn. Những giọt nước mắt tràn trề tuôn rơi đầm đìa gương mặt với đường nét bình thường như bao cô gái bình thường khác. Môi trái tim, mũi không cao mà cũng không tẹt, mắt không to cũng chẳng ti hí. Như vậy là ổn. Bây giờ gương mặt ấy nhoe nhoét nước mắt, chiếc miệng nhỏ hét lên tiếng hét động trời rung đất. Tiếng hét vì mất mát vật sở hữu quý báu, của cải đáng giá ngàn vàng. Sơn tự hỏi sao khi ân ái cùng anh Lan không một lần hét lên như vậy, không một lần run rẩy cùng cực, không chồm lên thít chặt lấy Sơn? Chỉ là sự nằm dưới im lìm giống như một cam chịu. Lan bảo như thế mới là phụ nữ ngoan hiền. Mỗi lần nghe Lan nói thế, Sơn chỉ cười. Điệu cười của Sơn lúc ấy không mang bất cứ sắc thái nào, đơn giản chỉ là

cử động của hai làn môi lên xuống, ngang dọc. Náu yên trong bình hoa đỏ chói cắt tia gọn ghẽ, Sơn nhìn cô gái đang khóc rống lên. Anh bỗng sực nhớ cách đây mấy tháng khi con chó cưng nhà Lan ăn phải bả chuột chết thẳng cẳng bên cổng sắt cô cũng khóc rống lên như vậy. Đúng là đau thương nào cũng giống đau thương nào, cũng là mất mát với Lan. Nhưng dù sao Lan rất tốt với anh. Sơn định sà xuống lau nước mắt cho cô. Vừa lúc linh hồn Sơn rời khỏi cánh hoa đỏ chói xòe từng bừng thì tiếng khóc thét bỗng im bật như khi nó cất lên. Nước trên mặt Lan cũng tan biến theo vẻ mặt kiên quyết của cô. Lan ngồi phịch xuống giường, cởi bỏ đôi tất đỏ, vò mạnh và với tay bật ti vi. Chương trình hài kịch, mấy anh chàng diễn viên đóng giả con gái chạy nhảy lung tung múa may tiết mục Cái chết của thiên nga. Lan không nhìn được cười. Lẫn trong tiếng nhạc, linh hồn Sơn nghe Lan rít khê: “Thế là năm nay vẫn không có đám cưới, phải nhanh chân kiếm người đàn ông khác thôi”. Sơn lại cười, điệu cười không mang âm sắc. Bầu trời đêm Sơn nhìn thấy rất đỏ, đỏ độc ác.

Đêm qua sau khi trả lời điện thoại đưa con dâu hụt, người mẹ cứ nghĩ Lan sẽ chạy ào đến nhà bà lăn lộn trước bàn thờ Sơn, ôm đầu bứt tóc kể lể bao kỷ niệm từ ngày quen nhau. Nhưng không có ai đến, chỉ tiếng mênh mang vô tận của bầu trời đêm. Im ắng lạ thường. Bà muốn có một ngọn gió để bà gửi vào lời thì thầm nhắn nhủ, thế nào con trai bà ở Thiên đường cũng nghe. Nó vẫn nói rằng nó không tin có Chúa, nó cũng chẳng tin có Phật nhưng nó tin trên đời này có linh thiêng. Sự linh thiêng do tâm linh con người tạo ra. Bà không bằng lòng cũng không phản đối, trong lòng bà nghĩ sự linh thiêng mà nó nói chính là linh ứng của Chúa trời. Chồng bà dán mắt lên ti vi nhưng bà biết ông đang nghĩ đến sự linh thiêng của nước Phật nào đó. Có lần con trai bà tự nhiên nói một câu vu vơ: “Con thấy hầu hết tu sĩ trong tu viện và ni cô ở chùa đều rất xinh đẹp, tại sao họ lại đi tu nhỉ?” Chẳng ai trả lời cho nó câu hỏi ấy được, may chẳng chỉ có sự linh thiêng là lời giải đáp. Mà sự linh thiêng không hiện hữu trên đời để ai cũng nhìn thấy.

Bà lấy những tấm hình cũ của con trai ra xem lại. Từ nhỏ tới lớn lúc nào trông nó cũng dễ thương. Đôi mắt nó quá u buồn như một niềm dự cảm cho số phận. Mắt bà cũng buồn và mắt bố nó lại càng buồn. tấm hình gia đình đi nghỉ mát ở Sapa, ba người đứng im lặng dưới sườn núi, những đôi mắt chao nghiêng cả đại ngàn. Bà ngắm đi ngắm lại tấm hình. Bà nhớ con trai hơn bao giờ hết. Đứa con độc nhất sinh ra từ đam mê và cả hối tiếc của người mẹ mạnh mẽ mà yếu đuối. Bà lôi chiếc điện thoại từ túi áo ra ngắm nghía. Chỉ còn một người nữa gọi đến mà bà phải trả lời. Bà muốn kết thúc nhanh nhiệm vụ con trai giao phó. Bà sẽ tắt máy, cất vào ngăn kéo bàn làm việc trong phòng nó. Cứ như vậy, mãi mãi như Sơn vẫn đang ở cùng bà. Bà nhớ biệt danh người cuối cùng chưa gọi, áo chàm, biệt danh này con trai bà muốn ám chỉ điều gì? Vang lên trong đầu bà câu nói: “Con thấy các tu sĩ trong tu viện và ni cô trong chùa ai cũng xinh đẹp...” hay là, hay là nó giống bố nó ngày xưa? Sao nó không nói cho bà biết, sao lại thế Sơn ơi? Con biết mẹ có thể làm tất cả để con được hạnh phúc mà.

Cuối cùng thì Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ cũng vang lên. Màn hình nhấp nháy và áo chàm đang muốn nói chuyện với con bà. Chỉ còn người cuối cùng, biết đâu bà có thể tìm ra manh mối vì sao con trai bà chết. Bà phải bình tĩnh, phải dẫn giọng, phải đe dọa.

“Tôi nghe đây”.

“Xin lỗi hình như tôi nhầm máy. Tôi muốn gặp anh Sơn”.

Giọng nói nhẹ và thanh vô cùng. Tiếng rơi của mây, ánh sáng của trăng và điệu cời gió heo may.

“Cô không nhầm đâu cô áo chàm. Đây chính là số máy của Sơn”.

Giọng nói này, giọng gió thoảng mây bay thế này chắc đã làm mê hoặc con trai bà. Nhưng giọng nói của thiên thần không thể làm hại nó. ẩn sau những bông huệ buồn bã trên bàn thờ mình, Sơn lặng lẽ nghe tiếng nói thánh thiện, lòng anh căng thẳng. Anh lo lắng không biết Thanh sẽ đón nhận tin anh chết thế nào, Thanh có đủ sức chịu đựng nổi không? Cô mong manh như một cánh huệ, nhạy cảm quá đổi, cô sẽ thế nào. Tim Sơn thắt lại, trái tim của một linh hồn đầy trắc trở.

“Dạ, cháu có thể gặp anh Sơn được không, thưa bác?”

“Cô tìm Sơn có việc gì, cô quan hệ thế nào với con trai tôi?”

Thoáng chút im lặng. Mơ hồ tiếng thở nhẫn nhục và cam chịu.

“Thưa bác cháu là người thương yêu con trai bác”.

Người mẹ giật mình sau câu trả lời. Bỗng nhiên nước mắt bà ứa ra.

“Cháu ơi, Sơn đã tự kết liễu đời mình, tang chay xong xuôi hết rồi. Cháu ở đâu mà không hay biết?”

Linh hồn Sơn nhảy ra khỏi hoa huệ, run rẩy quờ quạng không trung. Người mẹ khóc nức nở. Thình không tỉnh mạch, sóng điện thoại chập chờn lên xuống.

“Mô Phật, xin bác đừng quá đau buồn. Phật đã dạy đời là bể khổ nhưng nổi khổ nào cũng kết thúc. Sơn đã tự giải thoát cho mình khỏi kiếp này. Ngày mai cháu sẽ đến thăm gia đình, thả nhang cho anh ấy nếu được bác cho phép, mô Phật”.

Tiếng gõ mõ chậm chậm vang lên cùng với lời cầu nguyện. Sơn biết Thanh đang chìm đắm vào cõi không có gì, một cõi vô hình. Anh muốn chạy đến căn nhà gạch đỏ rêu phong trong khu vườn tĩnh mạch, bước qua cánh cổng sần cũ, vuốt mái tóc đen như nước mắt chảy tràn của Thanh. Mái tóc mà đã hai lần sư trụ trì chùa Giác hoa từ chối cắt. Thầy bảo Thanh còn mắc nợ nhiều chuyện nhân gian, mang nặng kiếp đời phạm tục chưa thể xuống tóc làm người tu hành. Giây phút này Sơn nhìn thấy mái tóc ấy vương dài ra tựa như dòng sông huyền hoặc, bên trong mái tóc ấy có trái tim co thắt lại đón nhận những giọt nước mắt chảy ngược vào trong, trí óc thì cố đưa thân xác đến chốn chẳng có gì. Anh thương cô gái thông minh, đa sầu đa cảm ấy xót xa. Không phải tình thương yêu trai gái mà là sự quý mến, sự cảm thông, sự thấu hiểu, sự hòa hợp của hai tâm hồn nhạy cảm. Sơn nhớ trước tết quăng một tháng Thanh đã đưa anh về căn nhà ngoại thành cô tịch một thân một mình của cô, mời anh uống trà ướp hương bưởi, nhẹ nhàng ngòi đối diện anh, đôi mắt to sáng vu vơ niềm khắc khoải. Thanh nói bằng giọng nói nhẹ như gió thoảng rằng trải qua nhiều mất mát và bội phản của con người, cô không còn tin ai nữa, cô không đủ sức chống chọi, cô quá yếu đuối dù trái tim luôn khao khát được sống, được yêu. Chỉ có anh là người duy nhất có thể mang lại cuộc sống bình thường cho cô, cuộc sống

có mái nhà ấm cúng, tiếng reo đùa trẻ thơ và những cái vuốt tóc dịu dàng. Sơn như hóa đá trước lời thì thầm gan ruột của Thanh. Anh nói anh còn yếu đuối hơn cô nhiều, anh không đủ mạnh mẽ để che chở cho tâm hồn dễ thương tổn của cô. Anh là người yếu hèn, anh không xứng với sự yêu thương thánh thiện của cô. Nếu cô gắn bó với anh chắc gì cô đã hạnh phúc. Hay là anh chỉ mang thêm cho cô những niềm đau? Thanh nghe giọng anh trầm tĩnh, ánh mắt dịu hiền đến không thể hiền và dịu hơn được nữa. Rồi cô mỉm cười, hàm răng đều đặn trắng như sứ. Cái cười không phải của kẻ phàm trần. Đến bây giờ chắc Thanh đã tin anh là kẻ yếu đuối hơn cô, yếu đuối đến mức không đủ can đảm lê vào cửa Phật như Thanh mà đã tự giải thoát cho mình. Trong khu vườn tịch mịch cây cối xưa cũ, linh hồn Sơn quanh quẩn cả đêm. Vết chân tâm linh anh hằn vào cô độc ngôi nhà hình hoa sen kỳ diệu.

Sáng mai người mẹ mặc áo dài màu xanh da trời đi lễ. Phố sáng bừng, thứ ánh sáng linh thiêng mà chúa ban phát cho ngày mùa đông. Đêm qua bà ngủ ngon kỳ lạ. Không còn sự dẫn vật tại sao con trai bà lại chết trẻ, có phải Chúa bắt nó vì lỗi lầm bà đã bỏ Người khi xưa. Chiếc điện thoại nhỏ nhắn xinh xắn yên lặng trong ngăn kéo. Nó sẽ chẳng bao giờ còn ngân nga Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ. Hành khúc ấy đã bước vào hư vô. Bà tin rằng con trai bà đã thực sự lên Thiên đường và đang hạnh phúc trong nước Chúa dưới ân phước của Người. Người đàn ông tàn tật bên cây sấu già ngược mắt trông lên nóc nhà thờ chỗ đầu cây thánh giá vút lên bầu trời trong xanh. Khi người mẹ bước ngang qua cây sấu, người đàn ông chỉ tay lên nóc nhà thờ nói trong tiếng cười viên mãn: “Con vừa nhìn thấy một linh hồn bay lên thiên đường thưa bà”.

Mùa hè 2004

Huyền Thoại Về Lời Hứa

Đêm hao gầy. Trăng diu diu lan tỏa. Bản Lai Vu im lìm như bồ thóc. Nàng ngồi dường như bất động. Bóng áo trắng chập chờn, chập chờn in hình xuống dòng suối. Một sự cô đơn, hoang vu đến rợn người. Những đợt gió chợt thốc lên, ánh trăng bàng bạc soi chiếu từng lọn tóc đen mềm của nàng bức ra, bay lồng lộn, tưởng có thể gắt tan tành, đứt đoạn. Nàng nghiêng người, cầu nguyện. Gió ngừng quái ác, trở về diu dàng, vuốt ve. Trăng và sao sà xuống làm bạn với nàng.

Trong những ngôi nhà sàn, bên bếp lửa ấm nóng, trẻ con, người lớn đang mở tròn to đôi mắt nghe kể về bóng ma trắng mới xuất hiện ở suối Nồm Mơ từ hôm qua. Người ta quả quyết đây là một bóng ma, một bóng ma kì lạ, ở suối Nồm Mơ từ xưa tới nay không hề thấy ma. Đây là nơi hẹn hò của các cặp trai gái bản Lai Vu, là nơi tung ra sợi dây nối bao cặp trai gái bản trên, xóm dưới. Vậy mà đêm nay là đêm thứ hai không một ai dám bén mảng ra bờ suối. Già làng đột nhiên lẩm bẫm: “Có lẽ nàng A Lứ hiện hình. Từ lâu rồi nàng không xuất hiện. Phải chăng bản sắp có điềm họa?”

A Lứ hiện hình, làng bản sắp có điềm họa... Ai cũng thấp thỏm, lo âu về một kí ức xa xưa như mơ, như thực.

... Xưa, nàng A Lứ xinh đẹp nhất vùng. Nàng có giọng hát thánh thót như sơn ca và đôi chân thon thả nhảy đẹp chưa từng thấy. Năm 18 tuổi, nàng đã yêu chàng, một người trai khỏe mạnh có tài bắn cung nhất nước. Đôi trai tài gái sắc đã có hàng trăm cuộc hẹn hò bên bờ Nồm Mơ với tình yêu mãnh liệt, cháy bỏng. Chàng bắn con chim trên trời, con cá dưới nước dễ dàng như khi nàng xoay nhẹ gót son vào các buổi hội làng. Họ hạnh phúc chờ ngày kết tóc se duyên. Nhưng giặc ngoại xâm tràn sang bờ cõi. Nhà vua sai sứ giả đi khắp nơi tìm người tài ra giúp nước. Chàng ra đi và tạm xa mối tình đang buổi trăng tròn. Với tài năng và lòng quả cảm của mình, chàng hẹn nàng đúng một năm sau, vào ngày 20 tháng 3 ra bờ Nồm Mơ, ngồi ở tảng đá đẹp nhất, chàng sẽ trở về với tin thắng trận. Nàng lo sợ

chàng thẳng trận trở về kinh thành với bao giai nhân, chàng sẽ lỗi hẹn. Chàng dắt tay nàng ra bờ suối, nhặt hai hòn sỏi cầm tay và ném hai hòn sỏi xuống suối. Chàng nhìn thẳng vào đôi mắt veo trong của nàng và thì thầm: bao giờ hai hòn sỏi nổi lên mặt nước trôi đi, lúc ấy hai người mới lìa nhau. Chàng nhảy phắt lên yên ngựa lao vút đi.

Đúng ngày 20 tháng 3, A Lữ ra bờ Nấm Mơ bằng một niềm tin rực cháy, đôi mắt nàng như hai hòn ngọc sáng dõi mắt về hướng kinh kì. Một đêm, hai đêm, ba đêm... xuôi trôi, đất nước đã sạch bóng thù, tin thẳng trận reo vang khắp nơi nhưng chàng vẫn biệt tăm. A Lữ héo hắt chết bên dòng suối lạnh cứng, đôi mắt vẫn rực sáng cả một trời sao. Hai hòn sỏi tự nhiên nổi lên phập phồng, phập phồng...

Bóng người con gái khẽ đung đưa trên dòng nước. Đêm càng xuống thấp, không gian càng lạnh lẽo. Tiếng côn trùng rì rả hòa vào bản nhạc cô đơn của nàng. Đôi mắt nàng chứa cả một niềm tin rực cháy. Đôi mắt hướng thẳng về phương Đông một cách vô định. Thi thoảng nàng lại thì thầm lẫn với tiếng gió lay: “Anh ấy sắp về, anh ấy đang về...”

Quê nàng ở một vùng biển êm đềm và dữ dội. Cái làng chài bé nhỏ và thơ mộng ấy đã kiêu hãnh biết bao khi sinh ra người con gái đẹp như san hô biển lấp lánh. Nàng càng lớn càng xinh đẹp. Có người bảo nàng là thủy thần lên mặt đất ban phát sắc đẹp và tình yêu cho con người. Đến tuổi trưởng thành, nàng bị bao vây đến nghẹt thở bởi biết bao cánh tay yêu thương đón đợi. Nàng vẫn vô tư chạy nhảy tung tăng trên bãi cát nóng bỏng như chờ đợi một điều gì. Và anh ấy đã đến... Chàng trai miền ngược là kĩ sư thủy sản đã làm xiêu lòng nàng. Chàng có nụ cười thật duyên và quyến rũ bất cứ cô gái nào. Chàng mang đến cho nàng cả một kho tàng những điều mới lạ. Những tưởng cả thế giới tình yêu ngưng tụ trong họ. Bao cuộc hẹn hò trên bãi vắng, nắng ghen tuông chạy dài theo bóng hai người. Bao lần nàng đổi hờn anh, nàng ngồi thiền bên mép nước, lệ tuôn lã chã hòa biển khơi. Bao lần anh kể nàng nghe về miền sơn cước hùng vĩ của mình, về truyền thuyết hai hòn sỏi suối Nấm Mơ. Anh hứa một ngày không xa sẽ đưa nàng về thăm con suối thần tiên ấy. Nàng uống lấy những yêu thương của anh, người nàng lúc nào cũng ran ran tình yêu, sức sống đợi chờ.

Tình yêu đến độ căng tròn quả chín chỉ chực toát đôi thì anh đi Nha Trang. Anh cùng một đoàn các nhà khoa học vào đó nghiên cứu về một loài rong biển độc đáo. Anh đang chuẩn bị bảo vệ luận án tiến sĩ. Buổi chia tay, biển lặng hơn bao giờ hết. Không có sóng bạc đầu, không có gió, có mây. Nàng nhìn anh, anh xoáy vào nàng đắm say. Bầu trời đổ ập, nằm gọn trong lòng đại dương...

Những tháng ngày chờ đợi hư hao. Nhớ và yêu đến cháy mọi vì sao. Tâm hồn nàng nóng ran như hơi lửa. Nàng thường ra biển, ngồi vẽ tên anh trên bờ cát vào những buổi chiều tà, đôi mắt đau đau một cánh chim giữa trùng khơi.

Chiều ấy... Nàng đang mài đi mài lại tên anh trên nền trắng yếu ớt cát chiều thì em nàng ra kéo tay chị về. Mẹ nàng tựa cửa nhìn thẳng bằng ánh mắt nàng chưa bao giờ thấy. Một mảnh giấy nằm lung lay nơi góc bàn. Nàng vồ lấy. Trời ơi! Nàng không tin. Không có tai nạn, không có vụ đổ xe nào ở đèo Hải Vân cả. Nàng yêu anh ấy. Nàng đang chờ. Anh ấy sắp về, anh ấy đang về... Nàng chạy ào ra biển. Ơ! Sao lặng quá thế này? Sao không có sóng bạc đầu? Sao không một cánh chim? Âm thanh nữa? Nàng lao vào biển tìm những điều bí ẩn, tìm anh.

... Đêm xuống thấp, không gian càng lạnh lẽo. Tất cả gói đầu sự yên tĩnh, lặng yên. Vầng mây đen chợt che lấp vầng trăng. Dòng suối sầm lại. Bóng áo trắng người con gái chồm về phía trước. Trăng lại trườn về lóng lánh sáng. Đôi mắt người con gái sụp xuống vài giây rồi quay về phương Đông như hai tia lửa. Tiếng thú kêu hoảng hốt. Người con gái lao phắt dậy. “Anh ấy về rồi. Anh ấy không bao giờ sai hẹn. Anh về rồi, anh về rồi... Cảm ơn người đã cứu giúp...” Người con gái chấp hai tay lên trời thành kính. Lại vẫn màn đêm lặng thình. Người con gái đưa hai tay về phía trước, trong bàn tay đã mang niềm tuyệt vọng, run rẩy. “Anh ơi, anh đang ở đâu? Anh đã về sao lại trốn em? Em đúng hẹn, em đang ngồi chờ anh. Lại đây với em. Hôm nay là ngày 20 tháng 3, ngày mà nàng A Lữ ra bờ suối chờ chồng, ngày anh hẹn em. Đây là tảng đá đẹp nhất. Hãy lại đây và ôm em nào, anh ơi...”

Chỉ có rì rào những tán lá bay. Hai bàn tay người con gái buông thõng. Đôi mắt buồn, buồn vô hạn. Nàng bỗng ngẩng phắt đầu lên, chụm hai tay vào miệng, thở về phương Đông: “Về với em, về với em, anh ơi. Em đang chờ anh. Em đúng hẹn. Em chờ anh. Nhanh lên, anh ơi.. i.. i...” Nàng gửi xuyên đêm đặc, xuyên qua rậm rạp điệp trùng tâm hồn chờ đợi.

Bữa đó, khi mẹ nàng dìu nàng ướm đầm từ biển về, nàng luôn miệng sặc sụa trong hơi nước: “Sao biển lặng thế, sao anh ấy chưa về?”

Thời gian trôi xuôi làm nàng tỉnh dần và hiểu rằng anh ấy thực sự không bao giờ về nữa. Nàng vốn là người thông minh. Nàng cố tìm về tâm thế bình thường như khi nàng chưa có anh và chưa mất anh. Có lẽ nàng sẽ cảm lạnh với mỗi tình đó trong kiếp người bất hạnh nếu không có những giấc mơ. Đêm đặn, hôm nào nàng cũng thấy anh về. Anh đứng trước mặt nàng, nắm tay nàng hôn nhẹ và thì thầm với nàng: “Ngày 20 tháng 3, em hãy tìm đến quê anh, ra bờ Nồm Mơ ngồi ở tảng đá đẹp nhất. Đêm ấy, anh sẽ trở về với em. Nhớ giữ đúng lời hứa, em yêu nhé”. Nàng được tiếp thêm sức lực, khỏe mạnh và tươi vui như tia nắng hừng đông mỗi sáng mai trên biển. Nàng chờ ngày 20 tháng 3 đang đến gần. Thực ra, đầu tiên nàng tin đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng rồi một đêm, hai đêm, ba đêm... tình yêu anh đã hoàn toàn chiến thắng, phủ nhận sạch trơn điều mộng mị. Nàng không phân biệt được mơ và thực nữa. Nàng tin. Ngày 20 tháng 3, nàng chờ đến ngày ấy...

Đúng ngày hẹn, nàng lên đường. Sóng bạc đầu hung hãn nhiều triệu năm xuất hiện. Nàng ngồi chấp tay trước biển hàng giờ, rì rầm cầu nguyện. Nước mắt nàng ướm bờ cát theo từng gót chân đi. Nàng ngoái nhìn. Sóng chồm lên liếm gót chân nàng, tiễn đưa...

Bóng người con gái vẫn bất động. Trời tờ mờ sáng. Các vì sao và vầng trăng lần lượt tạm biệt nàng. Vì sao cuối cùng chầm chậm quay gót. Bản Lai Vu lơ mờ trong làn hơi màu trắng đục. Xa xa, vắng tiếng bò kêu, chó sủa. Đôi mắt người con gái ngược lên trời, cuối xuống quay về phương Đông. Rồi chợt òa lên, vỡ vụn từng tiếng nấc. Trong làn lệ của mình, nàng

kịp nhìn thấy hai hòn sỏi trắng phau nổi lên, bập bênh, bập bênh. Nàng ngã khuyu xuống. Suối bao dung đỡ lấy người con gái xứ biển xa xôi.

Tháng 5 năm 1994

Căn Bệnh

Đến cao trào, động đất, lốc xoáy vờn quanh mỏng nhẹ như cánh chim chao, đột nhiên tôi đẩy anh ra. “Anh phải bảo vệ, em để sẵn dưới gối ấy”. Đôi tay rắn chắc của anh khựng lại. “Em mới qua được hai hôm, đây là ngày an toàn mà Thy”. Anh đáng yêu thật, nhớ chính xác cả chu kỳ của mình. Tôi phá lên cười vì hạnh phúc ấy. Trong điệu cười tôi nghe, vọng lại chính mình tiếng rơi vỡ kim loại. “Em chọc anh phải không?” Tôi luôn tay dưới gối, lôi ra, mặt nghiêm trang. “Nào, nghe lời em đi, mấy tháng nay em không được đều đặn cho lắm”. Anh nhắm mắt. Đam mê xốc anh lên và lôi anh đi, cuốn anh vào. Cuốn luôn thoáng chốc tâm trạng buồn lo của tôi. Khi cả hai tê đi và rũ thẳng trên nệm, xâu xé lại giành giật nghĩ suy tôi. Anh vẫn khỏe thế, không hề có sự sa sút nào. Không thể? Có thể? Bao nhiêu người vẫn hùng hực sung sức ngoài phố kia, ai biết bên trong thật hư thế nào. Mình vẫn khỏe, mình đâu đã đoán.

Anh uống hết ly nước cam mát lạnh, khoan khoái. Tôi hả lòng. Anh không cảm nhận được hương vị khác. Cam ngọt và tươi xanh thế kia, ắt là đúng. “Bây giờ anh về thẳng nhà hay còn đi đâu?” Tôi buột miệng câu hỏi mà chưa bao giờ tôi hỏi anh. “Ngoài cơ quan, những phòng họp, giảng đường, nhà em và nơi anh ở, anh còn chỗ nào khác nữa? Em hỏi lạ lùng...” Cặp kính cận trễ xuống ngạc nhiên, dỗi hờn như trẻ con. Chiếc xe gắn máy màu nho anh đi quệt một vệt dài khỏi cổng. Tôi dấm vào ngực mình, cả biển hoài nghi u mê vây bám tôi. Chiếc cúc áo đặng chát đầu lười theo mỗi động tác chà xiết mạnh bạo của tôi.

“Da con hơi vàng. Con nên đi khám xem sao. Bây giờ nhiều người mắc bệnh gan lắm. Phòng hơn chống con gái ạ. Nói đại miệng, nhưng nhờ ra thì phát hiện sớm tốt hơn”. Vừa từ quê ra, chưa đặt chiếc túi du lịch lên bàn, mẹ đã lo lắng nhìn tôi. Trong giọng nói mẹ, có nỗi đau mẹ xé ruột sinh tôi năm xưa. Tôi dán mắt vào gương. Quả thế thật, một chút má hồng, môi

cánh sen chẳng che nổi linh cảm người mẹ rút ruột ra từ mỗi tiếng ho con trẻ. “Mai con sẽ xin nghỉ buổi sáng đến bệnh viện. Con gái mẹ chưa bao giờ biết ốm đau là gì, mẹ yên tâm đi. Bệnh tật đối với con xa lạ lắm”.

Ông bác sĩ trung niên tự tay lấy mẫu máu mang đi làm xét nghiệm cho tôi mà không cần y tá. Đôi mắt ông như muốn nói tại vì cô đặc biệt, cô quyến rũ nên tôi tự nguyện làm phần việc của y tá. Lần đầu tiên tôi bị một cái kim tiêm chọc vào da thịt. Đau buốt sống lưng. Mẹ kể dù sơ sinh tôi chỉ nặng 2,4 kg nhưng tôi cứng cáp, tinh ranh hơn những đứa trẻ khác rất nhiều. Và lớn nhanh như thổi. Chưa khi nào phải đến bệnh viện, chưa khi nào rỏ rớt một giọt máu. Suốt những năm tuổi thơ tôi không có thả diều bắt bướm, không có ngã cây, không dao cứa đứt tay. Thế giới chỉ là một tủ sách khổng lồ. Tôi lớn lên xa lạ, lạc loài với bạn bè cùng trang lứa xung quanh mình ở quê. Mọi người vẫn tưởng tôi hay đau yếu khi nhìn vẻ mảnh mai, dong dỏng của tôi. Vậy mà trong ký túc xá Đại học, thi vật tay, đổ đĩa nào qua nổi tôi. Sau này, lúc thuộc về anh, anh cười mủm mỉm vuốt người tôi bằng ánh mắt khiêu khích: “Đàn bà dài dài và thẳng như em thế này, đàn ông thành xác ve”. Một năm sau ngày gặp tôi, anh vẫn vẹn nguyên như thuở đầu, chỉ khác chẳng đôi mắt ngời hạnh phúc. Xác ve chẳng thấy đâu.

“Mời cô Thy theo tôi”. Ông bác sĩ đứng trước tôi ra hiệu, vẻ căng thẳng lộ ra trong dáng điệu, ánh mắt. “Để làm gì, thưa bác sĩ?” Bàn tay ông nắm lấy tôi kéo trượt dậy. “Chúng tôi cần trao đổi về bệnh tình của cô”. Khi tôi đứng dậy theo ông bác sĩ, có làn gió từ xa thộc tới bất ngờ. Tôi hơi loạng choạng. “Tôi bị bệnh gan thật ư? Mẹ tôi quả thiên tài”. Tôi đùa buồn, tôi tự trấn an tôi. Trong căn phòng trắng toát đã có hai người ngồi sẵn. Họ ngược mắt im lặng Những đôi mắt thật to và thật lạnh. Ông bác sĩ vẫn nắm tay tôi. “Được biết cô là trí thức, là thạc sĩ tâm lý học, chắc dễ dàng cho chúng tôi để thông báo điều này. Cô bị mắc căn bệnh hiếm nghèo”. “Ung thư gan phải không?” Giọng tôi không mất vẻ bình tĩnh, trong vẻ bình tĩnh có hàng vạn run rẩy. Người phụ nữ đẩy tờ giấy đầy ghi chú về phía tôi. “Cô bị nhiễm HIV”. Bàn tay ông bác sĩ chặt hơn. Tôi chết cứng giữa gọng tay muốn đẩy lùi bất hạnh của người thầy thuốc. Có điều gì đó tức cười. Tôi muốn cười. Cười thật vang, thật lớn. Cười để thiêu trụi cả tòa nhà này,

thieu trum tờ giấy xét nghiệm kia, thieu trum những đôi mắt lạnh đang nhìn tôi chăm chú dò xét. Những con mắt lồi hẳn lên khuôn mặt, trông thật kinh dị. Hình ảnh cuối cùng chập chờn trước mắt tôi là Trà hoa nữ chết gục trong vũng máu tươi.

Tắt đèn lại bật đèn. Bật và tắt. Chiếc áo ngủ của mẹ để quên cứ đung đưa, đung đưa trên mắc áo theo từng nhịp suy nghĩ của tôi. Tôi buồn ư? Tôi chán chường, tôi tuyệt vọng ư? Tôi sẽ tiêu cực ư? Mấy vị áo trắng lo xa quá. Tôi lại cười to vì những ý nghĩ quen thuộc, ép khung, giản đơn của họ đối với bệnh nhân. Bộ óc tôi đang chạy không theo nhiều chuyện linh tinh của riêng tôi chứ không phải ngồi mà tuyệt vọng như hàng trăm bệnh nhân họ từng giải thích, khuyên can. Ma túy. Đầu tiên là ma túy. Tôi vốn có trí nhớ tuyệt vời. Thiên hạ âm ỉ suốt ngày chuyện chích choác, hít hoác, lắc loác, tôi thâm kệ. Mấy đứa phê phê say sưa rồi theo nhau xuống huyết sâu ấy, bùa ma thuốc quý dẫn dắt chúng. Tôi có bao nhiêu chuyện để lo toan, để thích thú, để say mê, làm sao bày ra trò rùng mớ ấy. Cũng chưa bao giờ thất tình để sầu muộn. Những cách khác có thể lây qua đường máu? Như đã nói, tôi chưa biết tiêm thuốc bao giờ, chưa khi nào bị thương chảy máu, hình như cũng chưa bao giờ bị tên cướp nào cầm xi lanh máu đe dọa ta bị si-đa đây, khôn hồn thì đưa hết tư trang tiền bạc không thì ta phi cho một mũi máu để sớm lên thiên đường. Tôi có bàn tay và bàn chân đẹp, lại rất mỏng manh. Chuyện tôi ra hiệu để mấy bà mấy cô cầm kìm kẹp vặn vặn, kéo kéo, tĩa tĩa những móng tay móng chân hồng hào của tôi chỉ có trong mơ. Thực ra một đôi lần đã định nhưng thôi. Mấy anh báo chí thì lạ quá. Trang trước nhoen nhoen dạy cách tĩa tốt móng thế nào cho đẹp, trang sau lai toen toét đừng bao giờ lấy khước móng tay, móng chân. Thế là tôi đặc ý cười thầm, chỉ tự cắt ngắn và dũa tròn tròn, mềm mại. Nhưng bao người đã “chết” vì móng tay đơn sơ của tôi. Đạo đọc báo thấy nhạc sĩ T.T trả lời phỏng vấn rằng ông chỉ yêu những người phụ nữ thông minh có bàn tay đẹp, nhiều bạn bè khuyên tôi nên nộp đơn khảo thí vì tôi có thừa tiêu chuẩn. Anh tỏ vẻ giận dữ khi nghe chuyện. “Anh biết có lúc em sẽ bỏ anh mà đi. Thông minh, tay đẹp, sao ông ta không muốn luôn răng đẹp nữa?” Tôi đưa hàm

răng trắng bóng cắn vào tai anh. Đúng là trời cho tôi nhiều may mắn. Răng tôi đẹp thật. Lại chắc. Vì thế mấy phòng khám nha khoa với tôi quá đỗi xa lạ. Vậy thì thế nào?

Di truyền ư? Tôi 28 tuổi, cả bố lẫn mẹ đều hồng hào. Thậm chí dù đã hơn sáu mươi, mẹ vẫn làm cho khối kẻ nhìn theo thèm thuồng. Chẳng lẽ có ngoại lệ, 29 năm vẫn chưa phát bệnh? Nếu vậy, căn bệnh này đâu làm cả thế giới khiếp sợ đến thế, nhất là với mấy vị quan chức bụng phệ đã ngũ tuần hay đi giải trí chốn phấn hương!

Theo nhận xét khách quan của nhiều người, tôi không đẹp nhưng lại vô cùng quyến rũ. Ngoài phố, tôi nhàn nhạt như bao thứ nhàn nhạt trôi đi. Nhưng khi đối diện một ai đó. Nói và cười, khuôn mặt, dáng vẻ tôi phát ra thần sắc riêng. “Cả khuôn mặt Thy sáng bừng lên, ánh mắt nâu long lanh sáng, hai vành môi đặc biệt kêu gọi. Thy có một ma lực chết người”. Long, người đàn ông đầu tiên tỏ tình với tôi đã nói vậy năm tôi 17 tuổi. Sau này, tôi nghe nhiều lời tương tự như vậy. Vài ba mối tình lãng mạn trôi qua. Nhưng nụ hôn dè dặt đượm mùi tinh khiết, không đậm đặc dục vọng. Tôi luôn tỉnh táo. Dù rằng tôi vô cùng lãng mạn. Mà hôn thì không thể truyền HIV!

Anh xuất hiện trong cuộc đời tôi như một định mệnh. Giông đầu mùa hất tung mọi quy ước, hất tung bình lặng trong tôi đến miền xa lắc. Anh luôn buồn. Dáng điệu cao to, rắn chắc và công việc túi bụi của một người có địa vị không che nổi bóng bình sự cô đơn trong anh. “Bước ra khỏi cơ quan, anh như kẻ mất hồn. Anh xa lạ trước cuộc sống, trước mọi người dù cười cười nói nói. Anh là kẻ bất hạnh, em có nhận ra điều đó không?” Tôi khóc lặng lẽ và nắm chặt tay anh. Cảm giác được chở che và che chở lẫn lộn trong sâu thẳm của tôi. Anh chẳng hề giấu diếm chuyện đang sống cùng vợ và con gái ở phố Bà Triệu, chẳng hề ngại ngùng khi kể tôi nghe năm 20 tuổi anh đã tự tử vì yêu một người con gái mà không được kết hôn. Anh có sự thành thật thiên bẩm trong mình. Anh nhẹ nhàng, bàng lảng đên trong cuộc sống của tôi và choán ngự lúc nào không hay. Tôi chết ngất trong vòng tay yêu đương nồng nàn nhạy cảm của anh. Anh là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời tôi và tự nhủ sẽ là duy nhất. Anh như cây khô gặp nước,

rùng mình mãi nguyện cảm nhận sự sống hồi sinh. Tôi thực sự tin rằng đã bốn năm anh không “thực thi” chuyện ân ái với người vợ. Tôi cảm nhận được điều đó. Đối với tôi, ngoài tình yêu trai gái bình thường, tôi còn có một tình cảm linh thiêng với anh dù rằng tình yêu trai gái đã chói sáng biết bao. Tôi tôn trọng và thờ phụng anh. Anh cũng nâng niu tôi không kém. Hai chúng tôi thuộc về nhau như trời đã định sẵn. Vậy là anh ư? Anh chứa những ô vi rút mà cả loài người hoảng sợ đó ư? Và anh đã truyền sang tôi? Nhưng anh lấy chúng, anh hốt chúng từ đâu? Xuất xứ, giấy khai sinh những con HIV lôi tôi vào mớ hoài nghi, suy đoán không kết luận. Hoang mang vô cùng.

Phải chăng anh lừa dối tôi. Anh cũng giống bao người đàn ông hư hỏng nhan nhản bây giờ? Tôi tưởng tượng, tối tối anh về nhà xun xoe nịnh bợ bà vợ, bóp chân cho cô ta khi lên giường mà cơn giận réo ùng ục. Phải chăng anh là diễn viên đại tài mà tôi mù quáng không nhận ra. Tôi muốn gặp người đàn bà là vợ anh một lần. Có thể sẽ biết được điều gì đó. Không khó khăn gì để tôi đóng vai phóng viên Tạp chí K xin phỏng vấn bà kiến trúc sư về một công trình xây dựng đang nổi đình nổi đám. Chị kiệm lời, trầm mặc hơn cả anh. Khuôn mặt vô hồn. Lời lẽ ráo trọi. Tôi cố để thân thiện. Nụ cười lướt ngang qua đôi môi mỏng rồi tắt lịm khi tôi hỏi chuyện gia đình bà kiến trúc sư. “Vâng, cũng bình thường như bao người khác vậy thôi”. Tôi thất bại hoàn toàn trong chuyến do thám này.

Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đến bức bối và cuối cùng là cáu kỉnh khi nghe những lời hỏi han kiểu tra khảo bất bình thường của tôi đưa ra. “Anh vẫn thường vào mấy tiệm gội đầu trên đường Bưởi phải không?” “Lúc gội đầu ngoài hiệu, anh có hay cạo râu không?” “Có lần nào say rượu, bạn bè dẫn anh đi những chỗ nào mà anh không nhớ?” Anh tung người khỏi chần, ôm lấy khuôn mặt tôi thẳng thốt. “Thy, em sao thế? Em mê sảng lắm nhằm chuyện gì vậy? Anh đã bảo những nơi chốn đó đối với anh là ngoài hành tinh mình đang sống. Có chuyện gì xảy ra vậy em?” Tôi gào lên. “Anh nói dối, anh vẫn ngủ với vợ anh hằng đêm”. Tiếng nấc khộc khan nơi vòm miệng, nơi trí óc thương tổn của tôi. Anh xoay người ra ghế, ôm đầu. “Em không tin anh thật sao? Gần năm năm nay, từ khi bé Ngọc ra đời, em là

người đàn bà duy nhất của anh”. Tôi thấy mình quá đáng. Tôi thương anh vô hạn. Có thể anh đang mang ổ HIV trong người mà không hề hay biết. Tôi có chúng rất có thể anh cũng có. Không biết từ đâu ra. Chúng tôi đã yêu nhau, đã mặn nồng biết bao ngày. Trời ơi, anh sẽ chết ư? Thân thể anh sỗ sần sùi, rách nát, rỉ nước ư? Tôi yêu anh, tôi phải cứu anh. Tôi quên phắt là mình đang có HIV trong người. Tôi chỉ nghĩ, chỉ lo lắng cho anh. Tôi quên mất nhiệm vụ làm thám tử điều tra khai sinh những con HIV trong cơ thể.

Tôi ngày một xanh hơn. Yếu đi từng ngày. Bệnh trong tâm tưởng. Mất ngủ triền miên. Vài ba tiếng nhắm mắt không đủ thời gian cho những cơn mê. Những cơn mê đứt rời, lẫn lộn, không rõ hình dáng. Anh mang đến cho tôi cơ man nào là thuốc và đồ tắm bổ. Tôi yêu anh biết nhường nào. Ngày nào còn anh nghĩa là tôi còn sống. Tôi phải làm gì để cứu anh, cứu sự sống của chính mình? Tôi cầu nguyện hàng đêm. Chúa trời thật linh hiển. Tôi mơ một giấc mơ thần tiên. “Con đem chiếc cúc áo ấy ngâm trong nước và uống, uống càng nhiều càng tốt, căn bệnh sẽ dần tiêu tan”. Vị thần từ từ biến mất trong thinh không. Chiếc cúc áo, tôi nhớ. Hồi mới yêu nhau, trong một lần say đắm, chiếc cúc áo sơ mi trên cùng của anh đứt chỉ và lẫn vào chăn nệm. Anh về rồi, thay áo gối, tôi phát hiện nó nằm tròn trong váy ngủ màu hồng của tôi. Tôi cất giữ nó từ bấy đến giờ như một vật thiêng, số mệnh gieo rắc bất hạnh đến tôi nhưng cũng mỉm cười với tôi. Tôi ngâm chiếc cúc áo trong những cốc nước và khéo léo bắt anh uống thật nhiều mỗi khi căn phòng có bóng dáng anh. Thi thoảng, một mình, tôi ngâm nó trong miệng và cảm nhận được mùi của thuốc kháng sinh, đôi khi là mùi những viên kẹo bọc đường. Và tôi khỏe ra trông thấy. Ăn được, ngủ được, da dẻ trở lại sắc hồng. Chính là nhờ chiếc cúc áo thần tiên. Anh cũng vậy, công việc liên miên mà có vẻ chắc hơn, mắt bớt thâm quầng, lại vơi bớt sự u buồn trên nét mặt. Tôi giảm hẳn lo lắng, suy nghĩ và hoài nghi. Thậm chí quên luôn nhiệm vụ điều tra tông tích ổ HIV trong người. Cuộc sống lại tươi đẹp, tươi đẹp như vốn thế.

Cho đến một hôm vô tình tôi nuốt mất chiếc cúc áo. Hoảng hốt tìm mọi cách để nôn ra nhưng bó tay. Mang theo ý nghĩ tuyệt vọng Chúa trời gọi tôi và anh về với người, tôi quy ngã cả tâm hồn lẫn thể xác. Anh cố gắng chuẩn bị mọi thứ đưa tôi nhập viện. “Chắc em làm việc nhiều quá nên bị suy nhược cơ thể. Cũng là dịp để em nghỉ ngơi. Khỏe lại, anh xin nghỉ phép đưa em đi Đà Lạt. Anh dự tính cuối năm nay sẽ dứt khoát ra tòa và mình về ở chung một nhà”. Tôi đưa bàn tay yếu ớt vuốt ve mái tóc anh. Những giọt nước mắt lặn sâu vào gân.

Tôi cố trì hoãn việc nhập viện. Chính xác hơn là tôi trì hoãn những giờ phút bình yên cho anh. Bởi nếu tôi nhập viện, mặc nhiên kết quả xét nghiệm chi li và dã man sẽ nói lên tất cả. Tôi không muốn anh đau. Tôi không muốn có thêm sự bất hạnh cho cuộc sống vốn đã nhiều ưu phiền của một người đa cảm như anh. Vì tôi yêu anh. Và vì mặc kệ HIV, tôi đang có anh, đang hạnh phúc nhất trên đời. Tôi mỉm cười. “Thế, em phải vui lên. Em có bùa hộ mệnh là anh rồi, em sẽ không ốm nữa, phải không Thy?” Mắt anh long lanh sáng. Tôi mân mê chiếc cúc trên ngực anh, buột miệng: “Đúng rồi, anh mới là phương thuốc tốt nhất cho em. Chiếc cúc áo chỉ là cúc áo...” Anh không tỏ vẻ khó hiểu khi tôi nói lời khó hiểu. Anh lại cười.

Năm 2000

Table of Contents

[Bóng Đè](#)

[Vu Quy](#)

[Hoa Máu](#)

[Linh Thiêng](#)

[Dòng Sông Hủi](#)

[Bốn Người Đàn Bà Và Một Đám Tang](#)

[Huyền Thoại Về Lời Hứa](#)

[Căn Bệnh](#)